

30 yıldır bitirilemeyen proje: GAP

Erdoğan'ın açıkladığı "GAP eylem planı" yerel seçimler öncesi yapılan bir şovdan ibarettir. Fakat bu durum; GAP'ın enerji ve su potansiyeli nedeniyle büyük şirketlerin ilgisini çektiği gerçeğini değiştirmemektedir. □ Sayfa 8

İşçiye ve istihdama değil, Patrona kaynak paketi

Uzun süredir gündemde olan ve kamuoyunda "İstihdam Paketi" olarak bilinen İş Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklikli Yapılması Hakkında Kanun Tasarısı Mecliste görüşülerek yasalaştı. □ Sayfa 9

İşçi-Köylü

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttmail.com

Sayı: 19

*Yıl:1*13-26 Haziran 2008 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN: 1307-878X

Direniş dayanışmayla büyür!..

İşçi havzaları, başta sendikal hak ve ekonomik taleplerle yükselen grev ve direnişlerle kaynıyor. Bu direnişlerin büyütülmesi ve birleştirilmesi önemlidir.

Lastik işçileri, Telra, Acerer, Şahin Motor, DESA, Tersane, Yörsan, Petkim, Ünilever, Bursa Belediyesi, TOKİ, Tega, Venüs Giyim, E-Kart Sistemleri AŞ vd. işçileriyle sınıf dayanışmasını büyütelim!

Her yerde işçi direnişi

Acerer, Şahin Motor, Bossol Mimaysan, Telra, Yörsan vd. işçilerinin direnişlerinden edinilen ortak izlenim coşku ve kararlılıkla bu direnişlere son olarak İzmit ve Adapazarı'nda lastik işçileri de eklendi.

Tersanelerde son hazırlıklar

İşçi cinayetleriyle gündeme giren Tuzla tersanelerinde alınan 16 Haziran tarihinde yapılacak grevle dayanışmak tüm emekçilerin görevidir. Tuzla'da en son cinayet Selahattin Tersanesinde işlendi.

Deri işçilerinin direnişi

Ülkemiz işçi sınıfının önemli direnişlerine imza atmış ve bir gelenek yaratmış olan deri işçilerinin Düzce'deki Desa grevi dayanışmayla büyürken, Düzce'deki tüm emekçilere de örnek oluyor.

Hapishanede kadın olmak!

Onurlu bir yaşamı tercih ediyoruz

Hapishaneler de mücadelenin bir mevsimidir. Tercih etmediğimiz bir mevzi ama sınıf savaşımı buralarda da devam ediyor. Peru Komünist Partisi'nin kurucularından Jose Carlos Moriatequi'nin dediği gibi "Bir devrimci için tutuklanmak basit bir iş kazasıdır. Sürgünleri, hapisleri, işkenceleri göze alacak kararlı insanlara sahip olmadan siyasal düzeni değiştiremeyiz" bilinciyle yaklaşabilirsek eğer, ancak o zaman dikenli gül bahçeleri, gül bahçelerine dönüştürebiliriz. □ Sayfa 12

Dünyanın en genç cumhuriyeti: Nepal Halk Cumhuriyeti

NKP (Maoist) yeni anayasa ile birlikte değişime önderlik edebilmesi açısından devletin başı olarak güçlü bir başkana ihtiyaç olduğunu vurgulamaktadır. Ancak yeni anayasa hazırlanana kadar, geçici anayasaya uygun olarak devletin başının başbakan olmasını ve başkanın ise sembolik nitelikte olmasını kabul etmektedir. Ancak NKP (Maoist) seçimlerden net bir zaferle çıkmasına karşın (NKP-Maoist 220, NK 110, BML 103 parlamenterle temsil ediliyor.) cumhurbaşkanının kim olacağı ve hükümetin nasıl kurulacağı üzerine NK ve BML gibi gerici partiler engeller çıkarmaktadır. □ Sayfa 10

Umudu bekleyen işçilerin en çok kullandıkları cümle; "Her işi yaparız abi!" □ Sayfa 2

Kaldırımda umudu bekleyenler

Siyasal nedenlerle kopmaz bir bağ içinde olan, ekonomik ve sosyal nedenlerle, evini, toprağını, ailesini ve daha bir dizi değerini memleketinde bırakarak gurbete çıkanlar, İstanbul için kendilerine söylenen "Taşı toprağı altın" sözüne artık hiç inanmıyorlar! Çünkü İstanbul onlar açısından, yeni bir çilenin, daha da derinleşen yoksulluk ve sefaletin başlangıcı olmuştur. □ Sayfa 2

Sendikalı olmak suç mu?

Bursa'da işten çıkartılmalarına karşı Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan TÜMTİS üyeleri ve işten çıkartılan işçilerin eş ve çocukları ile birçok sendika, siyasi parti ve emek örgütünün katılımıyla kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. □ Sayfa 4

Adanalıoğlu Belediyesine hoş geldiniz!

Mersin-Tarsus yoluna girin, 25 km ilerledikten sonra Adanalıoğlu Belediyesi yazılı tabeladan sağa dönün. Birkaç sebze-meyve paketeleme tesisinden sonra, uçsuz bucaksız narenciye bahçeleri çarpacaktır gözünüze. 5-6 km ilerledikten sonra "Adanalıoğlu Belediyesi'ne hoşgeldiniz!" yazılı, birer amblemli tabela karşılar sizi. Kasabayı geçtikten sonra, bir süre daha narenciye bahçeleri ile karşılaşacaksınız. Hemen ardından seralar başlar ve öylece uzanır birbiri ardına. Bu seraların büyük kısmı 1-2 kişiye aittir ve buraları kişiraçlar işler. □ Sayfa 5

Çürümüşlük sistemin temelindedir!

Sincan F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu olan mesane kanseri Erol Zavar'ın serbest bırakılmasını isteyen Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonu, insan hakları savunucuları, devrimci ve demokratik kurumlar 31 Mayıs günü Yüksek Caddesi'nde ve Sincan F Tipi Hapishanesi önünde eylem yaptı. □ Sayfa 6

İşçi köylü'den

Zorlukları aşarak...

Tüm yaşananlar sınıf savaşımı yasalarına uygundur. Ve her şeyin bilimsel bir açıklaması da vardır. Yeter ki bu yönlü sorgulama pratiğinde derinleşme becerisini gösterelim. Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Gerçekçi olanlar imkansız istemeye devam ediyor!

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Sendikal hareketteki geri gidişin bir örneği daha...

Sayfa 4

Pusula

Parti bilincinde gerileme ve kırılma

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Panik giderek büyüyor!

Sayfa 13

Kaldırımında umudu bekleyenler...

İşçi-köylü'den

Zorlukları aşarak ilerleyelim!

Egemenler iktidarlarını sürdürmek için yalnız zora-zorbaya başvuruyor. Bunun yanı sıra en çok başvurdukları silahlardan biri de kitlelere **yalan söylemek** ve onları **sürekli aldatmaktır**. Bunun için eşitlik, demokrasi, kardeşlik kavramlarını dönemlere uygun olarak kullanmaktadırlar. Yani iktidarlarını korumak için yalan ve aldatmacada hiçbir sınır tanımıyorlar. Hiç şüphesiz tarihin yaratıcısı olan kitleler, değişime inandıkları ve bu uğurda bedel ödemeye başladıkları andan itibaren, sömürücü zalimler tüm aldatma, hile ve entrika planlarıyla birlikte tarihin çukuruna gömülmekten kendilerini kurtaramazlar. Yeter ki, kitleleri aldatmak için sahneye asılan sahte perdeleri indirip arkasındaki gerçekleri gösterme iradesi ortaya konulsun. Bu kararlık odadaki işçiyi bulmak için önce odanın aydınlatılması gibidir. Eğer ezilenler kendi kaderlerini kendi ellerine alma yönelimi içine girmeye başlarsa, egemenlerin ürettikleri tüm yalan bombaları işsiz hale gelir.

Yani sınıf bilincinden yoksun, hurafelere ve zulme boyun eğmiş yığınlar çağımızın modern köleleri, üretilen yalan bombaların tutsağıdır. Tutsaklıktan kurtuluş sosyal pratikle kazanılacak bilinçle mümkündür. Çünkü; özgürleşmek, gerçeklerle yüzleşmek ve kaderini eline almak için etrafına örülmüş tüm yalan duvarlarını pamparçak etmekle sağlanabilir. Kaderini eline alan her ezilen, kendisinin ezenle eşit olmadığını görecektir. Sömüren ile sömürülenin aynı haklara, aynı inanca sahip olduğu hikayesinin altında yatan gerçekliği görecektir.

Bugün, egemen sömürücü sınıflar ezilenlerin emeğini çalmakta, doğayı tahrip etmekte, haksız savaşlarla yüz binleri yok etmekte hiçbir sınır tanımıyorlar. Dünden biraz farklı olan tek şey, tüm bu yıkım eylemlerinin üzerine daha çok "özgürlük" ve "demokrasi" sosu dökmeleridir. Bu sos eşliğinde söylenenler ile yapılanları anlamak için bazı gerçeklerin altını çizmek gerekir. Bilindiği gibi, yayımlanan birçok istatistiksel bilgi malum kesimlerin denetimindedir. Buna rağmen ortaya çıkan veriler korkunçtur. Bu demektir ki, artık mızrak çuvala sığmıyor. Gerçekler yaşanarak görülmüyor, görmemeye direnenlerinde her geçen gün direncini kırıyor. Bu iyi bir durumdur. Ezilenlerin, emekçilerin kendi kaderlerini çizmeye yönelmelerinin işaretidir. Bu işaretlerin bazı pratik sonuçları dünyanın farklı coğrafyalarında da görülmektedir. Ve mevcut gelişmeler önümüzdeki süreçte sınıf savaşımı açısından daha olumlu gelişmelerin olacağını da gösteriyor.

Çünkü; zenginlerle yoksullar arasındaki uçurum giderek derinleşiyor. Yapılan araştırmalara göre, katlanarak artan dünya zenginliği bazı merkezi (emperyalist) ülkelere kayarken diğer birçok ülkede kişi başına düşen milli gelir giderek azalıyor. Dünyanın en zengin üç kişinin serveti 48 ülkenin milli gelirinden daha büyüktür. Yaşanan bu fark yalnız emperyalist ve bağımlı ülkeler arasında yaşanmıyor. Aynı zamanda kapitalist-emperyalist ülkelerdeki işçi-emekçiler ile yönetenler arasındaki gelir dağılımı da emekçiler aleyhine derinleşerek koşulların daha da ağırlaşmasına yol açıyor.

Egemenler "sosyal devlet", "kalkınma" demagogileriyle bir milyar insanı açlık tehdidiyle yüz yüze getirtiler. Dünya nüfusunun % 20'sini teşkil ediyorlar. Ama dünya zenginliğinin % 80'ini denetimlerinde bulunduyorlar. Onların aç gözlülüğü-kâr hırsı doğayı tahrip etti-dengesini bozdu. Artık insanlar temiz su bulmakta zorlanıyor. Ormanlar yok oluyor ve bununla beraber birçok canlı türü de yok olup gidiyor. Bunun anlamı doğada artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağıdır.

Yaratılan bu tablo kapitalist-emperyalist sistemin eseridir. Hala insanlığın geleceğini bu sistem içinde gören, bu sisteme demokrasi gömleği giydirmeye kalkan tüm sol maskeli burjuva ve küçük burjuvalar bu tabloyu iyi okumalıdır. Bu tabloyu iyi okumak, kapitalizmin önceliğinin insan değil, kâr olduğunu görmektir.

Kapitalist-emperyalist burjuvazinin yalan üreten kiralık kalemlerinin rüzgarını arkasına alıp kapitalizmin "uygarlığından" söz edenler, başta Irak olmak üzere birçok ülkede yaşanan insan kıymının nedenine bir yanıt vermeleri gerekir. Her şeyi Bush ile açıklamaya kalkınlar, yeni haksız savaşlara kıymılara davetiye çıkarıyor demektir. Bush vb. sadece ve sadece kapitalist-emperyalist burjuvazinin dönemsel politikalarının birer figüranıdır. Ve bu onursuz kişilikleri yaratan sistemin kendisidir.

Emperyalistlerin ve işbirlikçi-uşaklarının krizlerini derinleştirmek için örgütlenerek örgütlenme, savaşarak ilerleme şiarına uygun hareket edilmelidir. Sürecin bize sunduğu olanakları militanca değerlendirme göreviyle yüz yüzeyiz. Koşulların zorluğu, görevlerin ağırlığı bize daha çok çalışmayı, daha çok direngen davranmayı dayatıyor. Zorluklar, geriye düşüşler sınıf mücadelesinin doğasında vardır. Dolayısıyla zorluklarla savaşmayı, geriye düşüşler karşısında geleceği kazanma bilincini yitirmeyenler her zaman tarihin yürüyüşünü doğru algılayan ve bu yürüyüşte üzerlerine düşen sorumluluktan kaçınmayanlardır. Kısacası; tüm yaşananlar sınıf savaşımı yasalarına uygundur. Ve her şeyin bilimsel bir açıklaması da vardır. Yeter ki bu yönlü sorgulama pratiğinde derinleşme becerisini gösterelim. Unutmamak gerekir ki; bu yönlü ortaya konulan her çaba karamsarlığa, umutsuzluğa sıkılan bir kurşun gibidir. Ve gün, umutsuzluğu değil umudu büyütme günüdür.

Memleketinden kalkıp gurbete gelenlerin iş umuduyla, kar-kış, soğuk-sıcak demeden bekledikleri bölgelerden biri de Tuzla Havzası'nda. Buradaki tersanelerde çalışan işçilerin büyük bir bölümünü oluşturan gurbetçi işçiler, sadece tersanelerde değil, buldukları her işte çalışıyorlar.

Artık yıldızlar kadar uzaksın umudum
Çaresizlik ölüm kadar yakın
Vazgeçmem senden unutmama ki sakın
Umudum umudum...
(Mehmet Uğur Demir)

Siyasal nedenlerle kopmaz bir bağ içinde olan, ekonomik ve sosyal nedenlerle, evini, toprağını, ailesini ve daha bir dizi değerini memleketinde bırakarak gurbete çıkanlar, İstanbul için kendilerine söylenen "Taşı toprağı altın" sözüne artık hiç inanmıyorlar! Çünkü İstanbul onlar açısından, yeni bir çilenin, daha da derinleşen yoksulluk ve sefaletin başlangıcı olmaktadır.

Memleketlerinde iş bulamayıp, buldukları işlerle ise karınlarını bile doyuramayarak, binbir umutla İstanbul'a gelenler, insanın insan üzerindeki sömürüsünün en katmerli biçimiyle karşılaşılıyor. Ne doğru düzgün barınma koşulları ne de sürekli iş bulabiliyorlar. Hemen hepsi, kelimenin tam anlamıyla, geldiklerine bin pişman oluyorlar. Ancak geri döndüklerinde bekleyen sefalet, yoksulluk, yoksulluk, umutla geldikleri İstanbul'dan dönmelerini en-

geliyor. Umutsuz yerde umudu beklemeye devam ediyorlar. Umudu bekleyen gurbetçilere kentten dört bir yanında rastlamak mümkün. Genelde toplu halde bekledikleri "pazarlarda" rastlıyoruz onlara. Ancak bu pazarlar, meyve, sebze ve bilimum günlük ihtiyaç maddelerinin satıldığı, bildik semt pazarları değil.

Memleketinden kalkıp gurbete gelenlerin iş umuduyla, kar-kış, soğuk-sıcak demeden bekledikleri bölgelerden biri de Tuzla Havzası'nda. Buradaki tersanelerde çalışan işçilerin büyük bir bölümünü oluşturan gurbetçi işçiler, sadece tersanelerde değil, buldukları her işte çalışıyorlar. İş bulmada en çok zorlananlar ise hiç kuşkusuz "amele pazarı" da denilen, "işçi pazarları"nda iş bekleyen işçiler.

İçmeler Köprüsü'nün üzerindeki çay ocaklarından birinin önündeki kaldırım da, "işçi pazarı" işlevi gören yerlerden biri. Sabahın 6.30-7'sinden, akşam geç saatlere kadar iş bekleyen işçilerle dolu buradaki kaldırım.

Sabah erken saatlerde gide-

rek, burada iş bekleyen işçilerle görüştük. Ve "bir dokunduk, bin ah işittik."

İçmeler Köprüsü'ndeki bu Pazar'da bekleyen işçilerin büyük çoğunluğu Urfa'dan gelmiş. İçlerinde uzun yıllardır bu "pazara" gelen de var, birkaç aydır burada olan da.

Buldukları işler ya tersane ya da inşaat işleri. Ancak bir gün iş oluyorsa, üç gün olmuyormuş. Sabahtan akşama kadar yüzlerle ifade edilen sayıda bir işçi sirkülasyonu yaşanıyor burada. Bunların ise çok az bir bölümü o gün iş bulabiliyor. Ya da kendilerini "alacak" birini! Hemen hepsi de "ne iş olursa yaparız" diyorlar. (Kartal)

Köydeki ağa ile şehirdeki patron arasında fark yok!

İş bekleyenlerden Halil Kabacı da yine buradaki çoğunluk gibi Urfa'dan gelmiş. 8 çocuğunu ve eşini bırakmış ardında. İş buldukları onlara para göndermeye çalıştığını söylüyor. Çalışma koşullarını ise "işlerin en pisini ve kötüsünü bize yaptırıyorlar. Tersanede iş bulursak, gemilerin en derinlik yerlerinde, en ağır işlerde bizi çalıştırıyorlar. Uzun iş saatlerine karşın verdikleri yevmiye ise en fazla 25-30 YTL" sözleriyle açıklıyor. Hemen hiçbir sigortalı değil. Yani hiçbir sosyal güvenceleri yok. Bazen uzun süreli iş bulacak olsalar da, patron ge-

nelde sigortalarını yatırmıyormuş. Zaten ayda en fazla 10-15 gün çalıştıklarını söylüyorlar. O da "şansları" yaver giderse!

İşçilerin barınma koşulları da oldukça kötü. Eski binaların bodrum katlarında, küçücük rutubetli odalarda, çok sayıda insan barınmak zorunda kalıyor. "Mağarada yaşıyoruz. Köpek bağlasan durmaz" diyor Kabacı. Ayrıca kalın yerlerde adeta tahtakurusu "istilası" varmış ve bu nedenle hastalananların sayısı da oldukça yüksekmış.

Bir diğer işçi Musa Arslan ise, kendilerini buraya getiren nedenlere

isyan ediyor ve "Memlekette binlerce dekar arazi boş duruyor. Suriye sınırından, Hatay'dan Mardin'e kadar topraklar bomboş, sahihsiz. Ancak buralar mayınlı. Mayınları temizleyip toprakları köylüye dağıtsalar, kimse gelmek zorunda kalmaz. Bölgedeki her bir ağanın binlerce dönüm arazisi var. Her bir ağanın evinin önünde her birinin değeri 100 milyondan fazla olan arabalar var. Biz ise bebelerimize mama parası bile bulamıyoruz ve burada sürünüyoruz. Bu adalet midir? Ağaların elindeki toprak-

lar köylüye dağıtılsa, bizim de karnımız doyar, buralara gelmeyiz" diyor.

Konuştığımız işçilerin hemen hepsi de memleketinden aynı nedenlerle geldiği için, sorunun çözümüne ilişkin yaklaşımları da aynı oluyor ve hepsi de, "Toprak reformu yapılmalı" diyor. Köydeki ağa ile şehirdeki patron arasında ise hiçbir fark olmadığını söylüyorlar. Hatta bazıları buradaki patronların ağadan bile zalim olduğunu düşünüyorlar.

Biz konuşurken bir araba yaklaşıyor ve işçiler arabaya hücum ediyor. Bir inşaat işi için işçi lazım. Ancak sadece bir işçi istiyorlar. Hemen hararetle bir pazarlık başlıyor. Pazarlık, genç bir işçinin gelenlerin arabasına binmesiyle bitiyor ve diğerleri üzgün bir şekilde arabanın etrafından çekilmek zorunda kalıyorlar.

"Umudu bekliyoruz"

Sohbete Mehmet Uğur Demir'in hazin öyküsü ile devam ediyoruz. Mehmet 26 yaşında ve 1.5 yıllık evli. Hayatının gurbette geçtiğini, evlendikten hemen sonra da gurbete geldiğini söylüyor. Bu arada bir de kızı olmuş. Ancak şu an 7 aylık olduğunu söylediği kızının kalbi delikmiş ve tedavi ettirmek için oldukça fazla bir para gerekiyormuş. Yeşil kartları varmış, ancak tedavisini yeşil kartla yapmıyorlarmış. 30 bin YTL kadar para gerektiğini söylüyor. Bu parayı, buradaki çalışma koşullarıyla karşılamanın zor olduğunu biliyor. Eline geçen parayı gönderiyormuş. Ancak çok az miktarlarda olan bu paralar ailesinin

günlük ihtiyaçlarını bile karşılamaya yetmiyormuş.

"Çaresiz bir umutla yola çıkmışız. Burada beklemek bizim için umut. Yani umudu bekliyoruz" diyor ve devam ediyor: "Bize İstanbul'un taşı toprağı altın dediler. Ancak ne altın bulduk ne de başka bir şey."

Mehmet okumayı ve şiir yazmayı sevdiğini söylüyor ve yazının girişine koyduğumuz dörtlüğü söylüyor.

İstanbul'a geledi 2 ay olan Ali Demir ise memlekette pamuk topladığını, ellerine günde sadece 5-6 milyon yevmiye geçtiğini söylüyor. Ali 23 yaşında ve evli.

Ali Urfa'dan değil, Suriye'den bir kıza evlenmek zorunda kaldığını söylüyor. Nedenini ise, memleketinde çok fazla başlık parası istenmesi olarak açıklıyor. Diyor ki: "Suriye'de başlık parası verilmiyor kıza. Sadece 500-600 milyon kadar bir süt parası vermek yetiyor." Başlık parasını doğru bulmadığını da sözlerine ekliyor. Eline biraz para geçerse burada durmayacağını, ailesinin yanına gideceğini söylüyor ve "Bizim oralarda fabrikalar olsa, biz niye gelelim buralara" diyor.

Egemen klikler arası hâkimiyet dalaşında kullanılan silahlara her gün yenileri ekleniyor.

Kısa süre önce ortaya çıkan “telekulak skandalı” bu dalaşta kullanılan en son silah olarak karşımıza çıkıyor.

Ancak “dinleme” meselesi egemen sınıflar açısından yeni bir yön tem değil. Bugün dünyanın birçok ülkesinde aynı yönteme başvurulduğu bilinmekle birlikte yine aynı günlerde çıkan haberlerle bir kez daha ortaya çıkıyor.

“İstihbarat amaçlı” izleme-dinleme, 2000’li yılların neredeyse başından itibaren, “anti-terör” yasası kapsamında, dünyanın birçok ülkesinde hayata geçirilmekte ve bu yönlü yasalar çıkarılmakta. AB ülkelerinin tamamına yakın bölümünde izleme-dinleme son birkaç yıldır artık “olağan” uygulamalar arasında yer alıyor. İnternette telefonlara kadar, her türden iletişim aracı, hem de çok sayıda istihbarat birimi tarafından, büyük ölçüde ayrı bir izne bile gerek duyulmadan izleniyor. “Terörle mücadele”nin bir “gereği” olarak getirilen bu uygulamanın hedefinde ise, en başta da sistem

muhalfileri bulunuyor.

Türkiye’de 2005’te çıkarılan bir yasayla, istihbarat birimlerinin dinleme-izleme eyleminin önü tam olarak açılmış durumda. Yasanın geçmişi kısa süre öncesine dayansa da, özellikle de devrimci-ilerici-aydın çok sayıda insanın ve de kurumun telefon vb. iletişim araçlarının yıllardan beri dinlendiği bilinmektedir.

CHP’nin ikiye bölünmesi

CHP Genel Sekreteri Önder

Egemenler arası dalaşta her silah artık mübah!

Sav’ın odasındaki özel konuşmanın yayımlanmasıyla patlak veren ve de kamuoyunda “telekulak krizi” olarak adlandırılan olaya gelecek olursak; bunu, yukarıda da belirttiğimiz gibi, egemen klikler arası dalaşın bir parçası olarak görmek gerekmektedir.

Bu “kriz” üzerinden yaygara koparan CHP de, dinleme vakasının ne ilk ne de son olmadığını bilmektedir. Meseleyi “demokrasi ve iletişim” özgürlüğü üzerinden getirmesi ise, CHP’nin bildik ikiye bölünmesinden, “kendine Müslüman” oluşundan başka bir anlam ifade etmemektedir. CHP’nin tutumunun, ya da olaya tepkisinin, AKP’nin, özellikle de kapatma davasında olduğu gibi, “demokrasi havaris”i” keşilmesinden bir farkı yoktur. CHP çok açık ki bu olayı, AKP karşısında üstünlük sağlamaya dönük kullanmak istemektedir.

Ellerindeki tüm silahlarla çatışan, her silahı mübah gören egemen sınıf odakları, birbirlerine karşı ha bire karşı hamlede geçmektedirler. Daha

dinleme olayının yankılarının sürdüğü günlerde türban değişikliğine ilişkin alınan ret kararı, “laik” klik ile “dinci (ya da genel deyimle şeriatçı)” klik arasındaki tartışmaları biraz daha alevlendirdi. Erdoğan ve ekibinin aldığı “en büyük yenilgi” olarak da getirilen, türbana ret kararı, “laik” kesimin dinleme olayına bir misilleme olarak da algılanabilir. Kararın ardındaki neden tek başına bu olmasa bile, gerek kendini “Kemalizm’in” ve de dolayısı ile “laikliğin”

başlıca temsilcisi olarak gören CHP gerekse aynı çizgideki diğer kesimler, bu ret kararı ile birlikte üstünlük psikolojisine girdiler bile. Buna AKP’ye dönük kapatma davasındaki gelişmelere ilişkin giderek daha sıkça yapılan “kapatılması kaçınılmaz” yorumları da eklendiğinde “laik” kesimin bu psikolojisinden giderek daha “olumlu” yönde etkilendiği söylenebilir.

Tüm toplum dinlenmede

Tekrar “telekulak” meselesine dönecek olursak.

Zaten uzunca yıllardır bir “alışkanlık” olarak sürdürülen dinleme meselesinin son “kahramanı” Önder Sav olmasına karşın, daha önceki günlerde Anayasa Mahkemesi Başkan Vekili Osman Paksü’ün de dinlendiği ortaya çıkmıştı. Onu Önder Sav olayı izledi. Sav’ın, CHP Genel Merkezi’ndeki odasında yaptığı özel konuşmaların dinlendiğini ve ba-

sına sızdırıldığı söylenmekte. Fakat dinleme olayının sadece bu iki isimle sınırlı olmadığını, son yıllarda gerçekleştirilen çeşitli operasyonlarla bağlantılı yapılan yayınlarda, dinleme kayıtlarının neredeyse yazı dizisi gibi ortada dolaşmasında da görmekteyiz.

Olayın biraz derinleştirilmesiyle birlikte, karşımıza Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi hâkiminin verdiği izleme kararı çıkıyor. Bu kararlar birlikte, Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Başkanlığı’nın ülke çapında

tüm sabit ve mobil telefonları, faks, internet vb. haberleşmesini izleme yetkisine “kavuşturduğunu” öğreniyoruz. Emniyetin bu izleme-dinleme yetkisi ise, her üç ayda bir yenileniyor ve neredeyse tüm ülke nüfusunun, tüm iletişim faaliyeti sınırsız olarak izleniyormuş.

Toplumu izleme-dinleme altına alan bu uygulamanın jandarma-emniyet-MIT üçlüsünün ve bunlara bağlı çok sayıda birimin eliyle gerçekleştirildiği ve toplamda 11 istihbarat kurumunun dinleme olayının içinde olduğu düşünülmüyor.

Dinlemenin sadece topluma ve sistem muhaleflerine dönük olmadığı, sistem içindeki güç odaklarının da birbirlerini dinlemek için “fırsat” kolladığını da bu son olaylar vesileyle bir kez daha öğrenmiş bulunmaktayız. Çünkü geçmişte de benzer olayların yaşandığı bilinen bir gerçektir. Hizmetinde oldukları egemen güçlerin çıkardığı yasalarla birlikte, elleri rahatlayan ve tüm toplu-

mu dinlemeye-izlemeye alan istihbarat birimleri arasında da, daha fazla güce ve yetkiye sahip olma dayalı çatışmaların yaşandığı ve bu çatışmaların ürünü olarak da birbirlerini dinlediği de yine bilinmektedir.

İtiraz, dinlenmiş olmaya dönük değil!

MIT’in bu klik dalaşında hangi güç odağının yanında yer aldığına dair çok net bir şey söylenemezken, özellikle de son dönemlerde daha açık dışa vurmasından hareketle, jandarma ve emniyet arasında bir “kavga” olduğunu söylemek çok da yanlış olmayacak. Çünkü yine aynı günlerde ortaya çıkan bir belge, Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Başkanlığı’na verilen izleme-dinleme yetkisinin, jandarmaya verilmemesi gerektiğini göstermektedir. Adalet Bakanlığı’nın, Emniyet’e verilen yetkiye itiraz etmediği, ancak söz konusu jandarma olduğunda, “anayasaya, demokratik düzene ve insan haklarına aykırıdır” gibi bir gerekçenin ardına sığınarak, jandarmaya verilmek istenen yetkiye itiraz ettiğini öğreniyoruz.

Bu yaklaşım ise, AKP’nin Emniyet üzerinde ciddi bir denetim sağladığına işaret etmektedir. Bu denetimin varlığını gösteren tek veri elbette bu değildir.

Polisin toplumsal muhalefeti bastırmaya dönük tüm saldırılarına, polis yetkilerinin artırılmasıyla birlikte, sokaktaki insanı bile yarasız infaza varan uygulamalarının ve de en son 1 Mayıs’ta işçi-emekçilere dönük gerçekleşen vahşi saldırıların, AKP tarafından nasıl da sahiple-nildiğini görmekteyiz. AKP, polisin her türden insanlık dışı uygulamalarına karşı göğsünü siper etmekte sakınca görmemektedir. Bu “cansiperane” tutum ise, Emniyet ile hükümet arasındaki bağların ne kadar

“güçlü” olduğuna yeterli bir kanıt oluşturmuştur.

Polisi sansöz yetkilerle donatmakta sakınca görmeyen AKP, onu aynı zamanda, hâkim sınıflar arasındaki iktidar kavgasında da önemli bir silaha dönüştürme gayretindedir.

CHP’nin bu dinleme meselesindeki itirazının özünü gelince, bu itiraz dinlenmiş olmaya dönük değildir. Dinlemenin AKP denetiminde olduğu söylenen Emniyet tarafından yapılmış olmasındadır. Çünkü 2005’te çıkarılan dinleme-izleme yasasının altında, CHP’nin de imzası vardır.

Kendine dönük olduğunda “temel hak ve özgürlüklerden, demokrasiden, özel hayatın gizliliğinden” vb. kriterlerden dem vuran CHP, bugüne kadar ortaya çıkan ve çoğunluğu devrimcilere, ilericiilere dönük olduğu bilinen hiçbir dinleme vakasına, faşist doğası gereği herhangi bir itirazda bulunmamış, gündeme bile getirmemiştir.

Son olarak söylemek gerekirse; ortaya çıkan bu “telekulak krizi”, tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de hayata geçirilmeye çalışılan baskı ve devlet terörü yasalarının bir parçası olan, dinleme-izleme yasasının egemenler arasındaki dalaşta devreye sokulmasından başka bir şey değildir.

Zaten kriz de başladığı gibi bitmiştir denebilir. Daha fazla kurcalanmayı ve ortaya karşılıklı olarak daha fazla kirli çamaşırın dökülmesini istememektedirler. Onlar bu krizin devamında da, bir yandan aralarındaki çatışmada yeni yöntem ve silahları devreye sokarken, diğer yandan da işçi-emekçilerin kaban öfkesini birlikte bastırmanın yollarını aramaktalar. Çünkü işçi-emekçi yığınları “dinlerken” duydukları seslerden dolayı, artık ciddi bir panik yaşamaktalar!

Sınıfsal Yaklaşım

Gerçekçi olanlar imkansızı istemeye devam ediyor!

60’lı yılların ikinci yarısına damgasını vuran ve daha çok gençlik (hatta öğrenci gençlik) hareketi olarak kodlanan ‘68, kırkınıcı yıldönümünde geniş çaplı değerlendirilme ve tartışılmasına neden oluyor. Bunun ülkemizde daha fazla yankı bulmasında ise hiç kuşkusuz “Hatırla Sevgili” isimli televizyon dizisinin uyandırdığı ilgi ve yarattığı tartışma ortamı belli bir rol oynadı. Ancak, gerek diziyeye duyulan ilgi, gerekse de 40. yılı nedeniyle ‘68 üzerinden yürütülen tartışmaların daha fazla yankı uyandırdığını, sınıf mücadelesinde bulunduğu karşılık ile birlikte ele almak gerekecektir. Bunun özgünlüğü elbette ki ülkemize aitir ve diğer ‘68 mekanlarındaki tartışma ve ilgi boyutlarından farklılaşması da mücadelenin seyri ile bağlantılıdır.

‘68 olarak anılması, Avrupa’daki gençlik hareketlerinin zirve yaptığı yıl olmasından ötürüdür ki, bu konuda en önde anılmaya değer ülke olan Fransa’daki öğrenci eylemleri, Mayıs 1968’de çığ gibi büyüyen devreye giren işçi ve emekçilerin 10 milyonluk grevi (22 Mayıs) ile buluşmuştur. Daha erken yıllarda ABD’de başlayan, Kanada’dan Japonya’ya, İtalya’dan Fransa’ya, İngiltere’den Almanya’ya dünyanın belli başlı metropollerini saran ve sarsan öğrenci ve emekçi eylemlerini paralel çizgilerde geliştiren ve büyüten temel etken ise emperyalist-kapitalist sistemdeki başlıca gelişmelerin keskinleşmesi ve derinleşmesidir.

2. Emperyalist savaştan sonra ekonomik krizlere teslim olmadan nispeten daha dingin bir süreç yaşanıyor sistem, sosyalist dünyaya başa çıkmak için geliştirdiği “sosyal devlet” atığıyla örtülü “altın yıllar” dönemi, 1960’lara kadar uzayamadı. Sosyalist sistemde Stalin’den sonra başlayan geri dönüş süreci ile birlikte ortaya çıkan sosyal-emperyalizmin keskinleştiği emperyalist hegemonya

mücadlesi; ezilen halk ve ulusların Uzak Asya’dan Latin Amerika’ya, Ortadoğu’dan Afrika’ya yayılan başkaldırılarıyla eşzamanlı biçimde gelişme gösteriyordu. Ekonomik ve siyasi kriz, hızla sefalet ve zulüm cehennemine itilen kitlelerde isyan ateşini körükleyordu; bunun baskı, saldırı ve müdahaleleri doğuran süreci, bütün ülkelerde sınıf mücadelesini kızgın bir zemine kaydırıyordu.

Bu dönemin odak noktası haline gelen ülke Vietnam oldu. Kore’deki bozgunun ardından, komünizme yeni bir mevzi kazandırmak üzere var gücüyle Vietnam’a yüklenen ABD emperyalizmi; tarihin gördüğü en aşşğılık katliamlara imza atma pahasına giriştiği işgal ve müdahaleye rağmen komünistlerin önderliğindeki devrim ve kurtuluş mücadelesi karşısında ağır bir yenilgiye uğradı (1964-69). Önce Fransa ardından da ABD’nin 500 bini aşkın askerle saldırdığı ve 2. emperyalist savaşta kullanılan daha fazla bomba yağdırdığı Vietnam’dı direnen Ho Şi Minh önderliğindeki komünistler, ezilen halk ve ulusların derin bir sempatisini kazandılar.

Sovyetlerdeki geri dönüşün ardından sosyalizmin kalesi haline gelen ve kızıl bayrağı yükseklerde tutma sorumluluğunu tek başına üstlenen Çin’de Başkan Mao, Vietnam’daki savaş ve direnişin de en büyük ilham kaynağıydı. Ama bundan da öte o süreçte Mao Zedung önderliğinde bir büyük devrime, Proleter Kültür Devrimi’ne (1966) imza atılıyor, burjuvazinin Sovyetler’de elde ettiği başarıya güçlü bir karşılık oluşturmasıyla dünya halklarına moral ve umut aşılanıyordu. Çin BPKD, on milyonları, yüz milyonları kucaklayan kitle hareketlerinin muazzam çeşitlilikteki eylemleri ve felsefesi ile çığır açıyor, burjuvaziyeye karşı mücadelede önemli bir mevzi ve güç kaynağı yaratıyordu.

Halk Savaşı/gerilla savaşının kuramcısı ve komutanı Mao’nun çok yönlü katkılarıyla donanan, modern revizyonizme karşı savaşımla güçlenen ML ideolojinin; savaş, direniş ve mücadele çağrısı bütün ülkelerde yankılanmaya başlamıştı. Komünistleri ve birçok ülkedeki devrimcileri saran Maoist ideoloji; silahlı mücadele, direniş ve başkaldırıların bayrağı haline geldi. Etki alanı, Halk Savaşı’nı zafere taşıyan Vietnam, Laos, Kamboçya ile Hindistan’dan Filipinler’e isyan yığınına büyüyen Asya ülkelerinden ibaret değildi. Afrika’dan Latin Amerika’ya, Filistin’den (1963) Türkiye’ye (1971) ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri, silahlı direnişler ve gerilla mücadelelerinde Mao’nun damgası vardı.

Rus sosyal emperyalizminin vesayet ve bürokratik kasta çelişkileri derinleşen Küba devriminin önderlerinden kumandan Che Guevara; Afrika (Kongo, 1965) deneyinden sonra Latin Amerika çapında devrim düşüne yeni bir halka eklemek amacıyla soluğu Bolıvy’a almıştı. Çok ciddi olumsuzluklara ve bir dizi soruna karşın büyük bir azim ve dirençle silahlı mücadeleye girişti. Che, devrimci yaşamı ve kahramanca yürüttüğü savaş ve mücadele pratiğiyle dünya halklarının gönlünde emsalsiz bir yer edindi. Onu efsaneye dönüştüren ve devrimci mücadelenin sembolü haline getiren; zaman ve ülke tanımayan büyük bir cüret ve cesaretle gerilla savaşını sürdürerek ölümsüzlüğe yürümesiydi.

ABD’de Vietnam işgal ve katliamlarına yönelik gelişen ve geniş kitleleri saran direniş rüzgarı, siyah halkın köleliğe isyan dalgasıyla buluştu. Siyah hareketin önderlerinden Malcolm X (1965) ve Martin Luther King (1968)’in katledilmesi ateşse benzin dökülmesi anlamına geliyordu. Siyahlar ve öğrenci gençliğin başkaldırısı dönüşen eylemlerini bastırarak amacıyla azgınca saldıran ABD gericiği, onlarca kişiyi katletme, yüzlerce kişiyi yaralama, binlerce kişi hapse atmasına karşın başarılı olmadı.

‘68’in isyan dalgasına ev sahipliği yapan Avrupa’daki gösteri ve dire-

nişler böylesi bir dünya gerçekliğinin eseriydi. Emperyalizme karşı komünist ve devrimciler önderliğinde yürütülen savaş ve direnişlerden etkilenecek kendi zeminlerinde düzene başkaldırı savaşını örgütleyen öğrenci gençliğin sürüklediği eylemler; hemen her ülkede ezilen kitlelerle buluşuyor, emekçilerin devreye girmesiyle sistemi sarsan bir içerik kazanıyordu. Komünist önderlikten yoksun bütün bu kitle hareketleri, çeşitli ülkelerde küçük burjuva nitelikli silahlı direniş grupları/örgütleri (Kızıl Tuğaylar, RAF, Kızıl Ordu...) da yaratmakla birlikte, sınıf mücadelesini daha ileriye taşıyacak bir karakter kazanamadı. Emperyalistlerin imdadına yetişen revizyonist ve reformistler, gerek çeşitli komünist etiketli partiler gerekse de sendika ve kitle örgütlerindeki etki güçleriyle, hareketin geriletilmesi ve boğulmasını gerici ve faşistlerle rol paylaşımına gittiler.

Ülkemizdeki süreç elbetteki dünyadan bağımsız bir rota izlemiyor, ancak dünya metropollerinden ciddi ölçüde farklılaşan özgünlüğü, sürece her geçen yıl daha fazla ağırlığını koruyordu. Türkiye’deki öğrenci gençlik hareketi, 60’ların ikinci yarısından itibaren ivme kazanırken, bundaki temel etkenin sosyo-politik süreç olduğu çok açık biçimde görülebiliyordu. Yoksulluğun ezilen kitleleri pençesinde inlettigi, servet-sefalet uçurumunun iyice derinleştiği koşullarda, işçi ve köylü yığınları ülkenin dört bir yanında işgal ve direniş bayrağı etrafında toplanmaya başladılar: “Ülkemiz, özellikle son iki yıl içinde gittikçe yaygınlaşan ve yoğunlaşan işçi, köylü hareketlerine sahne oldu. Grevler, fabrika ve toprak işgalleri, iş boykotları, yürüyüşler, mitingler birbirini kovaladı.” (İbrahim Kaypakkaya, Proleter Devrimci Aydınlik sayı 5-19, Mayıs 1970). İşçi ve emekçilerin eylemler dizisi, 150 bin kişilik direnişle 15-16 Haziran’da (1970) zirveye çıkıyordu...

‘68’le simgelenen işçi, köylü ve gençlik başkaldırısının ‘71’deki silahlı mücadele hattına evrilmesi ve 12 Mart askeri faşizminin ağır darbe ve imhalarına karşın kısa bir duraklama döneminin ardından 70’li yılların ikinci bölümünde hakim sınıfları da-

ha çaplı bir kuşatma altına alması, Türkiye’deki sürecin sosyo-ekonomik karakter örgüsünde karşılık buluyordu. İbrahim Kaypakkaya yoldaş önderliğinde Proletarya Partisi’nin doğumuna da zemin oluşturan koşullar; Kemalist-faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü ülkemizde, sınıf mücadelesinin yükselmesi ve siyasi bilinci olgunlaştırmasıyla hükmünü doğuruyordu.

Kitlese başkaldırı ruhuyla ‘68’e büyük bir atılım kazandıran öğrenci gençlik hareketinin, anti-emperyalist anti-faşist içerikli ve devrimci karakteri, ülkedeki bu koşullar ve dünyadaki politik sürecin derin etkileriyle şekillenmişti. Reformist ve revizyonistlerle giriştiği mücadelede, devrimci kimliğin özüne sahip çıkarak hareketi silahlı mücadele kulvarına sokmaya çalışan ‘71 süreci, elbette ki daha ileri bir aşamayı temsil ediyordu. Ne var ki işçi ve köylü kitleleriyle buluşma derdinde olmayan küçük burjuvazinin yön verdiği ilk hareketlerin (THKO ve THKP-C) kaçınılmaz biçimde sürüklediği açmaz ile komünistlerin (TKP/ML) belli taktik tespitlerdeki hataları ve örgütsel darbeler sonucu uğradığı yenilgi, ‘71’i kesintiye uğrattı. Ancak kısa bir sürede toparlanan komünist ve devrimci güçler, ‘68-’71 ekseninde şekillenen ihtilalcı mücadeleye ruhunu yeniden ayağa kaldırmayı başaracaklardı...

Daha sıkı ve etkin adımlarla yürütülen mücadele, geniş kitlelerde bulduğu yankıyla düşmana soluksuz günler yaşattı. 12 Eylül metropolünün, devrimin eşliğinde iken müdahalede bulduklarına dair “abartılı” açıklama, tehdit potansiyelinin ulaştığı noktayı göstermesi bakımından son derece anlamlıydı. Nitekim faşist diktatörlüğün komünist, devrimci, demokrat, yurtsever bütün muhalif güçlere yönelik giriştiği katliam ve saldırı kampanyası, 12 Mart’ı fersah fersah ağır bir şekilde taşıyordu.

12 Eylül döneminin devrimci cepheye oluşturduğu gedikleri kapamak ve örgütsel yıkımın üstesinden gelmek çok daha zordu. Ancak baskı, sömürü ve zulmün süreklilik arz

ettiği ülkemiz koşullarında, komünist ve devrimcilerin yeniden ayağa kalkamaması gibi bir durum, ihtimal dışıydı. Sorun, yenilgiye neden olan süreçleri sağlıklı biçimde analiz ederek, doğru dersler çıkararak bir muhasebe/yüzleşme ile yol alabilmeyi başarabilmektir. Bunu başardığı oranda sınıf mücadelesinin inisiyatif üstlenmeler, isyan ateşini yeniden tutsurdular. Daha dezavantajlı durumda ve daha zorlu şartlarda yürütülen mücadele hiç kuşku yok ki bugünlere taşınacaktır...

Sınıf mücadelesi olanca şiddetle sürmektedir. Ideolojik alan ise her zamanki gibi bu mücadelenin eksenini oluşturuyor. Sınıf savaşımını tarihinde yerini alan süreçlere, kimlik ve eylemliliklere dair tartışma ve değerlendirmeler de bu çerçevede anlam kazanıyor. ‘68’i yalnızca ya da esasta öğrenci hareketi olarak tanımlayanlar, dünya ve ülke konjonktüründen soyutlayarak ele alanlar, milliyetçi renk katmaya çalışandan romantizm ve kültürel başkalaşım zemininde bir arayış süreci olarak değerlendirenine kadar sürecin temel değerleri ve ana renklerini bilmeyenler, devrimci hareketi ve önder(ler)ini yok saymakta en geniş ittifakı oluşturmak gururuna erişenler ve ihtilalcı geleceğe öncülük etmiş devrimci önderlere, içi boşaltılmış romantik kahramanlıklarla öyküleriyle kati ölüm raporu vermeye çalışanlar başarılı olamayacaktır.

Hakim sınıflara teşrifatçılık ile devrimci değerlere tahriyatçılığın bulduğu zeminde ‘68 ve ‘71’in değerlerini öğütme hesabı yapanlar, o süreçlerden arta kalan devşirmeleri cepheye sürmesi şaşırtıcı değildir. Revizyonizm ve reformizmin (pasifizmden darbeciliğe, ekonomizmden parlamentarizme kadar her nevi) komünizm ve devrimci ideoloji karşısında aldığı yenilginin rövansında egemen sınıflarla sağ tutması da anlaşılır olmalıdır. Sınıf mücadelesinde kesinti yoktur. Umut her daime ayaktadır. “Gerçekçi ol imkansızı iste!” parolasıyla yol alanların, mutlak zafere doğru yolculukları sürmektedir...

Bursa Büyükşehir Belediyesi'nin kuruluşu olan **Bursa Ulaşım Anonim Şirketi** (BURULAŞ) tarafından özelleştirme adı altında Evin Taşımacılık A.Ş isimli taşeron şirkete ihale edilen işçiler, kölelik koşullarına **dur demek** için TÜMTİS'e üye olmak istemişlerdi. Ancak hem Belediye yöneticileri hem de Evin Taşımacılık sahibi, örgütlülüğe tahammül edemeyerek işçilere gözdağı vermek amacıyla çeşitli baskılarla birlikte 10 sendikali işçiyi işten atmıştı. Mahkeme ise işten çıkartma kararını iptal etmişti.

Ancak belediye mahkeme kararını uygulamak yerine, yeni oyunlarla sahneyi boş bırakmadı. Şehir içi taşımacılığı, Belediye'ye bağlı BURBAK aracılığı ile ihaleyle Halk Ulaşım isimli bir başka taşeron firmaya verilerek sendikaya üye 140 işçi 1 Haziran'dan itibaren işten çıkartıldı.

İşten çıkartılmalarına karşı Bü-

yükselir Belediye önünde toplanan TÜMTİS üyeleri ve işten çıkartılan işçilerin eş ve çocukları ile birçok sendika, siyasi parti ve emek örgütünün katılımıyla kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. İşbaşı yapınca kadar direneceklerini söyleyen işçiler adına açıklamayı yapan TÜMTİS Genel Sekreteri **Gürel Yılmaz**, sendikaya üye olan işçilerin de özelleştirmenin ardından baskıya maruz kaldığını ifade etti. Baskılara direnen işçilerin bir bölümünün işten çıkarıldığını altını çizen Yılmaz, "Bunun üzerine mahkemeye başvurduk. Mahkeme işçiler lehine karar verdi. Belediye şehir içi ulaşımı BURBAK aracılığıyla tekrar ihaleye çıkardı. Tüm ısrarlarımızı rağmen ihaleyi alan kuruluşu açıklamadı. 31 Mayıs tarihinde ihaleyi aldığı söylenen Halk Ulaşım Şirketi adlı bir firma ortaya çıktı. Yeni olduğu iddia edilen firmanın yöneticileri ise Evin Taşımacılık

“Sendikalı olmak suç mu?”

Bursa'da işten çıkartılmalara karşı Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan TÜMTİS üyeleri ve işten çıkartılan işçilerin eş ve çocukları ile birçok sendika, siyasi parti ve emek örgütünün katılımıyla kitlesel bir basın açıklaması yapıldı.

yöneticileridir. İşçilerimize yeni sözleşmeler dayattılar” dedi.

Belediye önünde 2 Haziran'dan bu yana eylemlerini sürdürmek isteyen işçilere polis, 4 Haziran günü Valilik onayı ile izin vermedi. Ancak sendika şehrin en kalabalık dört ayrı noktasında imza stantları açtı.

İşten çıkartılan işçilere neden işten çıkartıldıklarını, patronların sendikal örgütlülüğünden neden korktuğunu sorduğumuzda şöyle yanıtlar verdiler:

Sendikalı olmak örgütlü toplum demektir

Doğan Kaya: Ben daha önce şehirlerarası otobüslerde çalışıyordum. Şehirlerarası çalışmak zordu. Ben de BURULAŞ'ta iş buldum, emekli oluncaya kadar çalışacağım diye sevinirken, maaşesef 2 yıl sonra kapının önüne koydular bizi. Nedeni ise sendikaya üye olmak, daha iyi koşullarda çalışmayı istemek... Sendikalı olmak, örgütlü toplum demektir,

örgütlü toplum da hakkını aramasını bildiği için istemiyorlar. Yani biz işçileri köle gibi çalıştırıp kârlarına kâr katmak istiyorlar.

Mustafa Ot: Ben de 18 aydır burada çalışıyorum. Bazen 12 saat çalıştığımız oluyor. İş koşullarının düzelmesi için örgütlü olmamız lazım dedik ve sendikaya üye olduk, yasal hakkımızı arama yolunu seçtik. Bu, patronlarımız tarafından hoş karşılanmadı. Bizi gizlice tehdit ettiler, “sendikadan ayrılın” diye. Onların dayattıkları şartlarda çalışmamızı istiyorlar. Ama biz bu baskı ve tehditlere rağmen yılmayacağız. Sendikalı olarak işe dönünceye kadar direneceğiz. Burada şu an 125 arkadaş mağdur durumdayız. Kiralılarımız var, çocuklarımız okula gidiyorlar. Ben Büyükşehir Belediye Başkanı Hikmet Şahin'e seslenmek istiyorum. Seçim döneminde “ben insan ayırımı, sınıf ayrımı yapmadan tüm Bursalılara aynı mesafede hizmet edeceğim” diyordu, ancak seçimden sonra rantçıları mutlu ederken bizleri mutsuz etmek acaba başka-

nin hoşuna mı gidiyor? Biz hangi suçu işledik, sendikaya üye olmak suç mu? Belediye ve taşeron firmalar arasında dönen ranta çomak soktuğumuzdan dolayı bizi işten attılar.

Mehmet Gezgin: Tabiri caizse biz arı kovanına çomak soktuğumuz için bu haldeyiz. Çünkü Belediye ve taşeronun rantına çomak sokuyoruz. Bir taşeronu andırırım, özelleştirmeyi de anlarım, ama karıştırdık tablo vahim, dört taşeron firma Büyükşehir BURULAŞ'a, BURULAŞ Deniz Taşımacılığı, Deniz Taşımacılık Evin Taşımacılığı, Evin Taşımacılık Halk Ulaşım'a veriyor. Biz şimdi kiminle uğraşacağız? Kime derdimizi anlatacağız?

Bursa kamuoyu bunu bilsin; akşama kadar 480-500 milyon için direksiyon sallıyorum, bununla ev kirası mı verelim, öğrencimizi mi okutalım? Bizi hırsızlığa itiyorlar. Onun için sendikaya üye olduk ve sendikalı olarak işe dönünceye kadar direneceğiz. (Bursa)

Antep'te ulaşım zammı protesto edildi

Antep'te ulaşım ücretlerine yapılan **yüzde 94'lük zam** protesto edildi.

29 Mayıs günü **Zam Karşıtı Mücadele Platformu** tarafından örgütlenen eylem kitlenin 17.30'da Yeşil Su önünde toplanması ile başladı. Çeşitli sendika, demokratik kitle örgütü ve Platformun katılımı ile düzenlenen eylemde emekçiler zammın geri çekilmesini istedikler. Yeşil Su önünden Adliye'ye yürüyen kitle eylem boyunca “**Ulaşım hakkımız gasp edilemez**”, “Ulaşım zammını al başına çal”, “**AKP sağlığa zararlıdır**”, “Zam zulüm işkence işte AKP” sloganlarını haykırdı. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylemde yapılan basın açıklamasında, mazota yüzde 5 oranında, otobüs ve minibüs ücretlerine ise yüzde 100'ü bulan zam yapıldığına dikkat çekilerek buna sessiz kalmayacağı dile getirildi.

Ulaşım zammı Genç-Sen tarafından da Gaziantep Üniversitesi'nde düzenlenen bir eylemle protesto edildi. “**Parasız ulaşım istiyoruz**” yazılı pankart açan Genç-Sen üyeleri kampüs kapısına kadar yürüyerek burada bir basın açıklaması yaptılar.

Toplu taşıma araçlarını bir gün süreyle boykot edeceklerini ifade eden öğrenciler, açıklamanın ardından oturma eylemi yaptı.

(H. Merkezi)

Ölüm Tersanesi yeniden açıldı

Tersanelerde son dönemde gerçekleşen “iş cinayetleri” ile adını duyuran **Selah Tersanesi'**ne dönük kapatmanın göstermelik olduğu ortaya çıktı ve tersane kapatıldıktan sadece 6 gün sonra tekrar açıldı. Böylece Tuzla'da son sözü yine tersane patronları söyledi ve aynı zamanda yasaların emekçiden değil, patronlardan yana düzenlendiği bir kez daha ortaya çıktı.

Kapatılma kararının ardından **GİSBİR**, Dok Gemi-İş ve **Gemi Mühendisleri Odası** tarafından provokatif bir eylem gerçekleştirilerek, kapatmaların sorumlusu

olarak, tersanelerdeki sendikal örgütlenme çabaları gösterilmişti. İşçiler patronun zoruyla bu eyleme katılmaya zorlanmış ve ellerine “Bölücüler defolun” vb. pankartlar tutuşturularak, karşı karşıya getirilmek istenmişti.

Tersane patronları bu provokatif eylem öncesinde, iş cinayetlerini “dış mihraklar” ve PKK'ye bağlamaya çalışan açıklamalarda bulunmuştu. Ancak bu yaklaşım burjuva-feodal basınında bile alay konusu oldu.

Sonraki günlerde ise, Çalışma Bakanlığı müfettişleri Selah Tersanesi'nde bir “inceleme”

yaparak, tersanenin eksiklerinin giderildiğine karar verdi ve mühürün sökülmesiyle birlikte, tersane yeniden açıldı.

Tersanenin açılmasına ilişkin son gelişme, Selah Tersanesi'nin kapatılması kararının aslında, iş cinayetlerine karşı artan tepkileri yatıştırmak ve medyada devletin Tuzla Tersaneler Bölgesi'ne yönelik yönetim zafiyeti içinde olduğuna dair tartışmaları yatıştırmak için alınmış bir karar olduğunu da göstermektedir. Ancak bu göstermelik uygulama, patronların bastırması ile geri alınmıştır. (Kartal)

Tersaneler işçi kanına doymuyor!

Tersane işçilerinin, ardar-da yaşanan iş cinayetlerini önlemek ve kurlsız çalışma koşullarının ortadan kaldırılması için 16 Haziran'da greve gitmeye hazırlandığı günlerde, tersanelerden bir ölüm haberi daha geldi. Selahattin Tersanesi'nde çalışan **Hasan Turhan** adlı tersane işçisi, **8 Haziran Pazar** günü bir iş cinayetine kurban gitti.

Üzerine 600 kiloluk demir düşerek, yaşamını yitiren Turhan'ın ölümü, 9 Haziran'da yapılan bir açıklamayla protesto edildi. Tersane önünde, Limter-İş tarafından

yapılan açıklamada, aynı tersanede 17 Şubat'ta da oksijen tüpünün patlaması sonucu **Hasan Köse** adlı işçinin iş cinayetine kurban gittiği hatırlatılarak, Ağır ve Tehlikeli İşkolaları Yönetmeliği gereği pazar günlerinin zorunlu tatil olması gerektiği, ancak tersane işçilerinin Cumartesi-Pazar demeden çalıştırıldığı dile getirildi. Tersane patronları ve hükümetin ölümleri durdurmak için hiçbir önerisi ve çabasının olmadığı da belirtilen açıklamada, 16 Haziran'da yapılacak olan greve katılım çağrısıyla sona erdi. (Kartal)

Devrimci tutsaklardan greve destek!

Devrimci tutsaklar (**DHKP-C**, Direniş Hareketi, **MKP**, **MLKP**, **TIKB**, **TKEP/L**, **TKP/ML** örgütleri adına **Fikret Akar**, **Murat Karayel**, **Ayhan Güngör**, **Hasan Polat**, **Erkan Altun**, **Nurettin Temel** ve **Ulvi Yalçın**) yaptıkları açıklama ile Tuzla'da yaşanan iş cinayetlerini kınadılar. “Tersanelerde ucuz işgücü sömürüsü, sigortasız ve sendikasızsız çalışma, kurlsızlık ve kayıt dışılık işçi ölümlerini kaçınılmaz kılıyor. Haftada 70 saati bulan aşırı çalışma süresi ve yoğun iş yükü nedeniyle işçilerin iskeleden dü-

şüp ölmesi sıradanlaşıyor” şeklinde başlayan açıklamada “Limter-İş'in çağrısıyla ve tersane bölgesindeki diğer devrimci demokratik işçi kurum ve örgütlerinin katılımıyla 27-28 Şubat tersane havzası fiili grevi işçilerin yaşamalarını korumanın tek yolunun bu cinayet şebekesine karşı dişe diş mücadele olduğunu göstermiştir. Ve 16 Haziran'da grev bayrağı bir kez daha dalgalanacaktır, Tuzla tersanelerinde biz devrimci siyasal tutsaklar, tersane işçilerinin devrimci-demokratik örgütlerinin Limter-İş Sendikası'nın haklı mücadelesinin yanında olduğumuzu belirtiyor, mücadelelerini destekliyoruz” deniliyor.

“Ölümden öte yol yok”

Tersane işçilerinin sıkça yaşadığı iş cinayetlerinin bir benzeri de, 5 Haziran Cuma günü, Tuzla Deri Organize Sanayi'nde faaliyet yürüten Odabaşı Deri'de yaşandı. **Hasan Koca** adlı işçi, dolaptan malzeme almak isterken, dolabın üzerine devrilmesi sonucu yaşamını yitirdi. Koca'nın yaşamını yitirdiği kaza, ancak birkaç saat sonra, diğer işçilerin Hasan Koca'nın çalıştığı makinenin yanına gelmesi ve çalışmaya devam eden makinenin yanındaki kanları görmesiyle ortaya çıktı.

Ayrıca Odabaşı patronunun sendikal örgütlülüğü dağıtmak için iki ay önce işyerini Uşak'a taşıma kararı aldığı ve geçen iki ayık süre içinde işyerinde iş güvenliğinin neredeyse tamamen ortadan kaldırdığı öğrenildi. Deri işçileri ve sendika yönetimi, Hasan Koca'nın bu güvensiz ortam nedeniyle yaşamını yitirdiğini söylemekte.

Hasan Koca'nın iş cinayetine kurban gitmesi Deri-İş Sendikası tarafından yapılan bir eylemle protesto edildi. 8 Haziran günü saat 12.30'da Deri Sanayi içindeki eski Traktörler Duracağı'nda bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya, 16 gündür direnişte olan Lever işçilerinin yanı sıra, TÜMTİS sendikası yöneticileri, Uluslararası İşçi Derneği, TIB-DER gibi kurumlar da katılarak, destek verdiler.

Basın açıklaması, iş kazalarında yaşamını yitiren işçilerin anısına yapılan bir saygı duruşuyla başladı. Sık sık “Önlemleri alın ölümleri durdurun”, “Zafer direnen emekçinin olacak” gibi sloganların da atıldığı açıklamada, Deri-İş Sendikası yöneticileri tarafından yapılan konuşmalarda, iş yerlerinde artık kurlsızlığın kural haline geldiğine değinilerek, işçi ve emekçilerin aleyhine olan bu duruma karşı mücadele etmeye devam edileceğine vurgu yapıldı.

İş cinayetlerinin en yoğun olarak tersanelerde yaşandığının da altı çizilen konuşmalarda, tersanelerde 16 Haziran'da yapılacak olan greve katılım çağrısı da yapıldı. (Kartal)

Aile Hekimliği protesto edildi

21 Mayıs 2008 Çarşamba günü **Adana Tabip Odası** ve **SES Adana Şubesi**'nin ortak örgütlediği ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinin destek verdiği bir basın açıklaması yapıldı. Aile Hekimliği uygulamasının Adana'da başlamasıyla ilgili olarak Reşatbey Sağlık Ocağı önünde kitlesel bir katılımla yapılan eylemde sık sık “**Sağlık ocakları kapatılmaz**”, “**Sağlık yıkımı durdurulmaz**” vb. sloganlar atıldı. Ortak hazırlanan basın metnini SES Şube Başkanı Dr. **Mehmet Antmen** okudu. Metinde; “Sağlık çalışanlarının çalışma ortamını bozan, halkımızın sağlık hizmetlerinden yararlanmasını engelleyen bu sistem bugün sorunsuz bir şekilde uygulanacakmış gibi görünse de özellikle SSGSS'nin yürürlüğe girmesiyle çok ciddi sağlık sorunlarının gündeme gelmesi kaçınılmazdır” ifadelerine yer verildi. Açıklama alkışlarla ve sloganlarla sona erdi. (Adana YDG)

İzmir'de TOKİ işçileri iş bıraktı

TOKİ'nin İzmir Konak'ta yaptırdığı konutların inşaatında çalışan ve 6 aydır maaş alamayan 200 işçi iş bıraktı. Bağlı buldukları Esha İnşaat Tic. Ltd. Şti'ne ve TOKİ'ye isyan eden işçiler, paraları ödenene kadar iş başı yapmayacaklarını belirttiler. Güvencesiz bir şekilde gündelik işçi olarak çalıştığı inşaatın altı aydır parasını alamadığını, çocuklarının aç olduğunu belirtir ve yaşadıklarını DİHA'ya anlatan **Mehmet Bilmiz**, “Bu devletin parası mı yok, biz işçilerin maaşlarını ödeyemiyor mu? Bizi işe alan şirketle TOKİ arasında yaşanan anlaşmazlığın bedelini biz işçilere ödetiyorlar” dedi.

Erdogan'ın “**TOKİ herkesi ev sahibi yapacak**” şeklindeki açıklamalarına tepki gösteren **Hasan Yiğit** ise “Herkesi ev sahibi yapacaklarını söylüyorlar ancak, biz işçilerin evini barkını düşünmüyorlar” dedi. (H. Merkezi)

Emekçinin Gündemi

Sendikal hareketteki geri gidişin bir örneği daha...

Emekçilere yönelik ciddi saldırıların artarak devam ettiği bir süreçte, Eğitim-Sen Genel Merkez Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi. Genel olarak denilebilir ki, Eğitim-Sen kendi tüzüğünü hiçleştirmenin yanlış pratiğiyle, tüzük ihlalinin gölgesinde bir genel kurul gerçekleştirmiştir. Aslında bu ekstra bir değerlendirmeye ihtiyacı bırakılmayacak kadar net bir ifadedir.

Yukarıda ifade etmeye çalıştığımız tüzük ihlali, anadilde eğitim hakkının çıkartılması ile sınırlı değildir. Örneğin, sendikaların muhtelif şube başkanları üçüncü dönem baş-

kanlıklarını sürdürmektedirler. Oysa tüzük, “**üst üste iki dönem yönetici olanlar üçüncü dönem yönetici olamazlar**” diye açık bir ifade taşımaktadır.

Şu gerçekliği vurgulamakta yarar görüyoruz; Sendika yönetimi çalışanların tabandan gelen mücadele taleplerini ince ayarla törpülemektedir. Emekçiler mücadele bilinci çitasını yükseltmiştir, gelişen saldırı yasalarına karşı birikmiş hincin ayağa kalkışı olarak da görülebilir bu durum. Sendikalar bu ayağa kalkışı ileriye taşıma çalışması içerisinde olmak yerine, ivme kazanan

emek bilincini ısrarla kelepçelemektedir. SSGSS süreci (özellikle **14 Mart eylemi**) ve **1 Mayıs** bu ifademizin en net kanıtlarıdır. Taban yönü net ve belli olan bir kalkışa geçmiş, ancak konfederasyon ve sendika yöneticileri bunu engellemiş, çalışanların okulları ve öncülleri olma rollerini oynayamamışlardır. Bu gerçeklikleri faaliyetçilerinin, emekçilerin inanç ve güven problemi yaşamalarına neden olmuş ve örgütleriyle bağlarını gidererek zayıflatmıştır. Ne yazık ki yöneticiler bu sürecin farkında oldukları halde rahatsız olmamakta, zaten önlem almayı da ihtiyaç olarak görmemektedir.

Genel olarak işçi ve emekçiler sürdürülemez saldırı ve sömürüye, iş güvencesiz, sosyal güvencesiz çalıştırmaya, işsizleştirilmeye karşı

mücadele ederken konfederasyonlar statükoda ısrar etmekte, bu mücadeleye öncülük yapamamaktadır. Esnekleştirmeye, kurlsızlaştırmaya karşı yeni örgütlenme modelleri geliştirememiş, doğal sonuç olarak örgütlülüğünü genişletmemiş, mevcut örgütlülüğünü de koruyamamıştır. Özelde Eğitim-Sen'in gerçekliği de bundan bağımsız değildir. Yakın geçmişteki Eğitim-Sen kongresi yeni bir örgütlenme modeli ve yeni bir politik süreç konusunda açılım yapamamıştır. Sermayedarlar saldırılarını sınıf perspektifi emek örgütleri üzerine derinleştirip yoğunlaştırırken, sınıfın okulları, öncü örgütleri, sermayeye karşı ortak mücadele yerine, kendi iç mücadelelerini enerjisi tüketimini devamda ısrarı sürdürmektedir. Bu gidip nereden bakılırsa bakılınsın,

sermayeye dolaylı göz kırpmadır. Sınıfın bilincini belleksizleştirme, mücadele kararlılığını ve azmini tüketmektedir.

Eğitim-Sen tüzük ihlalinin yapılmasına göz yumduğu ve politikanın hiç tartışılmadığı, programların ittifaklarının oluşturulmadığı bir genel kurulu daha geride bırakırken, bu yanlışlıkların sonuçlarını taşıyabilecek bir güçte olmadığının farkında olmamıştır. Gruplar sendikanın tüm varlığını araştırarak kendilerinin varlık çıkarlarını sendika tüzüğüne, politikasına, değer, kültür ve mücadele geleneğine bas-kın getirmiştir.

Sendikal mücadelede sınıfın çıkarlarını savunmada ısrar, evet ama sendikal politikanız, çalışma programınız, meşru, fiili mücadele çizginiz getirilip sendikal anlayışla-

rın grup çıkarlarına hapis edilmiş olması ve geçmişte olan yanlış çalışma bugün KESK içinde devam etmektedir. **Burada iki noktaya dikkat edilmelidir. Birincisi;** sendikalar içinde çalışmada sınıfın genel çıkarlarının esas alınmasıdır. Bu genel olarak söylenir ama yapılmaz.

İkincisi; sınıf içinde çalışmada obalidigince ortak iş yapmayı hedeflemek gerekiyor. Gruplar karşı başarının önemli bir yanını örmüş oluruz. Elbette bunu söylerken bunun ortak paydaları olanlar için olduğu geçiğini biliyoruz.

Referansımız işçi sınıfını 14 Mart'ta sokağa çıkaran ve ortak mücadelesini örgütleyenler, 6 Nisan'da sınıfın bağımsız hareketini sağlayanlar, referansımız 1 Mayıs'ta her şeye rağmen direnenlerdir.

Adanalıoğlu Belediyesi'ne hoşgeldiniz!

"Milletin efendisi sizsiniz" neraları atılır, seçim sandıkları kurulurken, ucuz mazot, faizsiz ihtiyaç kredisi, doğal afetlere karşı yardım sözleri verilir durmaksızın. Sonra sandık kurulur, yeni hükümet başlar işe, bir daha ne arayan olur ne de soran! Bir gün olur da biri çıkar ve verilen sözleri hatırlatırsa **anasıyla beraber kovulur**, bu da yetmezmiş gibi **her türden hakarete maruz kalır**.

Mersin-Tarsus yoluna girin, 25 km ilerledikten sonra Adanalıoğlu Belediyesi yazılı tabeladan sağa dönün. Birkaç sebze-meyve paketleme tesisinden sonra, uçsuz bucaksız narenciye bahçeleri çarpacaktır gözüne. 5-6 km ilerledikten sonra **"Adanalıoğlu Belediyesi'ne hoşgeldiniz!"** yazılı, biber amblemlili tabe-bela karşılar sizi. Kasaba geçtikten sonra, bir süre daha narenciye bahçeleri ile karşılaşacaksınız. Hemen ardından seralar başlar ve öylece uzanır birbiri ardına. Bu seraların büyük kısmı 1-2 kişiye aitir ve buraları kiracılar işler.

Bir yandan sera sahiplerine karşı mağdur kalan kiracılar, bir yandan da düşük tutulan ürün fiyatları yüzünden sıkıntı çekmektedir. Öte yandan bölgede azımsanmayacak kadar var olan küçük sera sahipleri de aynı sıkıntıyı yaşamaktadır. Onlar da kiracılar gibi üretimde kullanacakları araç-

ları alabilmek için binlerce YTL avans alırlar. Bir kısır döngü halini alan bu durum kendiliğinden değil, özellikle **Özal** döneminde açılan **"Sera Teşvik Kredileri"** ile başlamıştır. Halk binbir umutla bu kredileri alıp seralarını kurmuştur. Daha sonraki yıllarda REFAH-YOL hükümeti kaşıkla verecek ve halk buna güvenerek bu kredileri hızla çekecektir. Ancak daha sonra ANA-YOL hükümeti kurulacak ve kredilere eşi benzeri görülmeyen faiz oranları getirerek kaşıkla verdiğini keşçelerle isteyecektir.

Kredi borçlarını ödeyemeyecek duruma gelen halk, devletin koyduğu icraya karşı dişi ile turnağı ile elde ettiği **mülklerini satarak ve tefecilerden aldığı borçlarla** bir süre direnebilmiştir. Ancak devlete olan borç ödenmişken bu sefer de tefecilere borçlanmıştır. **Yani borcun yeri değişmiştir sadece.**

Sonraki seçimlerde ise Adanalıoğlu halkı büyük umutlarla hemen bütün oylarını **Ecevit'e** vermiştir. Çok geçmeden halk, Ecevit'in de diğerlerinden farkı olmadığını, hatta aynı politikayı daha da katmerleştirerek uyguladığını görmüştür. Bu dönemde her yöne borçlanan halk, çareyi yine tarlalarını satmakta; satacak tarlası olmayanlar özelleştirilen bankaların ballandırarak verdiği ta-

rım kredilerini çekmekte bulmuştur. **Yani yine borçlanmıştır ve yine borcun yeri değişmiştir sadece.**

Ecevit döneminde bir gelişme daha yaşanmıştır ki bu da bölgenin sosyal yapısında bir krize yol açmıştır. **Bölgeye Türkiye Kürdistanı'ndan mevsimlik işçi göçleri başlamıştır.** Bu işçiler kurdukları çadırlarda çok kötü koşullarda yaşamaya başlamıştır. Çoğu kendi toprağını satıp para kazanmak umuduyla gelmişlerdir. Burada işçilere ödeyecek parası olmayan küçük üreticilerin yanında düşük ücretle çalışmak zorunda kalmışlardır. Zaten geri dönecek bir yerleri de kalmamıştır.

Kapalı bir kültüre sahip olan Adanalıoğlu'nun **Nusayri*** halkı çeşitli gerici çevrelerin yalan ve dolanlarına kanarak gelen Kürt işçilere korku ile yaklaşmışlardır. Çünkü sözüm ona **"Kürtler nüfuz elde edecek ve Arap halkının topraklarına el koyacaklar."** Böylelikle mağdur duruma olan mevsimlik işçi ve üretici ittifakının oluşması engellenmiştir. Sanki mağduriyetleri birbirlerinin suçmuş gibi lanse edilmiştir.

AKP hükümetinin başa geçmesiyle de ardi ardına çıkarılan vergiler ve daha da düşük tutulan sebze fiyatları bölge halkını aklıyla yüz yüze bırakmıştır.

Her türlü tarım araç ve gerecini,

zirai ilaç ve gübrelerini, sebze tohumlarını dolara endeksleyerek satan devlet; buna karşın ürün fiyatlarını düşük tutmuş ve Özal'dan beri programladıkları tarım politikasının sonucunu beklemeye başlamıştır. Politika kendini deşifre etmiştir. Amaç tarım alanını daraltmak, modern teknik sera yapabileceğine sahip olanların dışındaki üreticileri toprağı işleyemeyecek duruma getirmek ve bunlardan ucuz iş gücü elde etmektir.

Bölge halkı da zaten örgütsüz ve küçük hesaplara göre kurulan kuruluşlarda **"A"** partisi, **"B"** partisi tartışmaları altında oyalanmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde **Mersin Ziraat Odası** Adanalıoğlu'nda bir eylem örgütlemiş ve var olan duruma tepki olarak kasabalılar tarafından birkaç küfe biber yakılmıştır. Eylemin ardından toplantıya geçilerek süreç tartışılmıştır. Eylem ve toplantı çok az üretici katılmıştır. Bu kadar kötü durumda olan üreticiler nasıl olur da eylem ve toplantıya katılım göstermemişlerdir? **Bu durum dü-**

şündürücüdür. Ancak irdelediğimizde sorun çok açıktır. Öncelikle geniş bir örgütlenme yapılmamıştır. Halk eylemden aynı gün haberdar olmuştur. Aynı zamanda son dönemlerde artan üretici eylemlerine canice saldıran kolluk kuvvetleri bölgede ufak bir radikal çıkışa dahi **"gerekeni yapacağını"** açıklamıştır. Kasaba içindeki eylem için dahi, Valilik'ten izin alma zorunluluğu getirilmiştir. Aksi takdirde müdahale edeceklerini (saldıracağını) belirtmişlerdir.

Örgütsüz durumda olan halk bu durumdan ürkmüş. Aynı zamanda kasaba içinde azımsanmayacak sayıda kişi, biber yakmakla bir yere varılabileceğini düşünmemektedir. Onlar, Mersin-Tarsus yolunun trafiğe kapatılması ve istekleri her ne pahasına olursa olsun yerine getirilinceye kadar eylemin sürdürülmesi gerektiği düşüncesindedir. Özellikle fındık üreticilerinin eylemlerinden etkilenmişlerdir. Ancak yukarıda da bahsettiğimiz gibi halk örgütsüzdür ve halkı ateşleyecek her hangi bir hare-

Dersim'de Çevre Günü açıklaması

Ülkenin birçok bölgesinde çeşitli etkinliklerle kutlanan Dünya Çevre Günü'nde Dersim'de saat 12.30'da Sanat Sokakı'nda bir araya gelen, aralarında **Partizan, HKM, HÖC, TUDEF** ve **DHP'nin** de bulunduğu ve Eğitim-Sen'in destek verdiği kurumlar tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Katılımın olumlu olduğu eylemde dünyamızda ve ülkemizde ve özelden de Dersim'de emperyalist-kapitalist sistemin doğaya verdiği tahribat, Dersim'de uygulanmaya çalışılan baraj projeleri, siyanürlü altın aramacılığı ve orman yakmalar protesto edildi. Basın açıklaması sloganlar ve alkışlarla sonlandırıldı.

(Dersim/İşçi-köylü)

ket mevcut değildir. Ancak bu da göstermektedir ki öfke artmakta, gözler kararmaktadır!

Nusayri*: Nusayriilik bütün çarpıtmalara, karalamalara rağmen günümüzde de varlığını sürdüren Ehl-i beyt ve On İki İmamlara bağlı bir Alevi inancıdır.

(Mersin'den bir İK okuru)

Emek ve Ekmek Meclisi

KEKSK, DISK, Kristal-İş Eskişehir Şubesi, ÖDP, EHP, İKP, DSP, SHP, Tunceliler Kültür ve Dayanışma Derneği, Halkevleri, Ziraat Mühendisleri Odası, Mali Müşavirler Muhasebeciler Odası, Makine Mühendisleri Odası ve Öğrenci Kolektifleri'nin oluşturduğu "Emek ve Ekmek Meclisi" 5 Haziran'dan itibaren uygulamaya giren ekmeğin geri çekilmesi için 3 Haziran Salı günü, Adalar Migros önünde imza standı açarak bir kampanya başlattı.

Meclis adına konuşan **İlker Köseoğlu**, 5 Haziran sabahı Eskişehirli'lerin zamlı ekmeğin fiyatlarıyla uyanacağını belirterek ortalama yüzde 20 olacak zamlarla birlikte ekmeğin 65 kuruşa alınacağını söyledi. Köseoğlu "En temel gıdamıza gelen bu fiyat artışı 4 kişilik bir ailenin bütçesine 40 liralık yeni bir yük getirmektedir. Asgari ücretle yaşamaya çalışan emekçiler, böylece aylıklarının yüzde 10'unu gıda tekelilerine ve hükümetin kaptırmasıyla emekçilerin emeklerine karşılık almamaları için IMF ve Dünya Bankası'na bağımlı uygulamalarının tarımda üretimi her geçen gün düşürdüğünü, buğday ve un fiyatlarına yansıyan bu durumun köylünün yoksullaşmasına, üretim yapamamasına ve kırdan kentlere göç etmesine neden olduğunu belirtti. Köseoğlu sözlerine "Çıkarılan yasalarla, uygulanan sosyal ve ekonomik politikalarla kuru ekmeğe muhtaç bırakılan halkın şimdi de ekmeğine göz dikilmiştir. Gün haklarımızı, emeğimizi ve ekmeğimizi sahip çıkma günüdür" diye devam etti.

Köseoğlu ayrıca yapılan zamların geri çekilmesi, üreticiye daha fazla devlet desteğinin sağlanması, belediyenin ekmeğin zammına karşı itiraz hakkını kullanması, belediye ekmeğin büfelerinin çoğaltılıp üretilen ekmeğin sayısının artırılması için halkı imza kampanyasına desteğe çağırды. Stant 10 gün boyunca **"Bir İmza da Sen Ver. Ekmek Zammı Geri Çekilsin"** sloganıyla açık kalacak. (Eskişehir'den bir İK okuru)

Özelleştirmenin faturası işçilere

TEKEL'in değişik illerdeki altı fabrikasını satın alan **British American Tobacco (BAT)**, geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklamayla, Samsun dışındaki bütün fabrika-

ları kapatacağını duyurdu.

Bunun gerçekleşmesi durumunda, 3 bine yakın TEKEL işçisi işsiz kalacak.

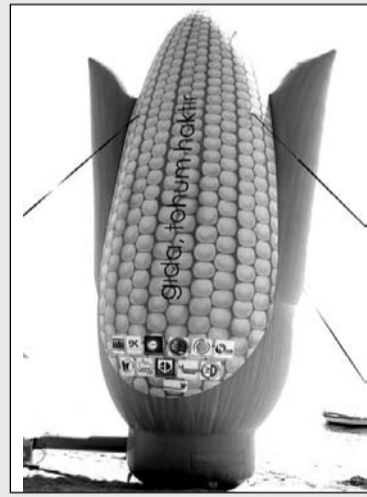
TEKEL'de örgütlü olan ve özel-

leştirme sürecindeki pratiği ile sınıf düşmanı bir tutum sergileyen Tek Gıda-İş Sendikası yöneticileri de, **BAT** yetkilileri ile görüşmelerini ve yetkililerin kendilerine Samsun

dışındaki bütün fabrikaları kapatacağını, Samsun'da ise en fazla 400 işçiyi istihdam edeceklerini söylediklerini açıklamaktalar. Böylelikle özelleştirme sürecinde, hem hükümet, hem de hükümetle uzlaşma içinde olan sendika yönetiminin işçiler için verdikleri "işsiz kalmayacaklar" sözünün de sadece bir aldatmacadan ibaret olduğu ortaya çıkmış bulunmaktadır.

TEKEL fabrikalarının kapatılması, sadece işçiler açısından değil, bütün üreticileri açısından da büyük bir olumsuzluğa beraberinde getirmekte. Çünkü yaklaşık 1 milyon kişi geçimini bütün üretiminden sağlıyor. Fabrikaların kapatılması, binlerce kişinin büyük kentlere göçüne ve de işsizler ordusuna yenilerinin katılmasına da neden olacaktır. Türkiye'de 2000 yılında **558 bin** civarında tütün üreticisi bulunurken, bu sayı sonraki yıllarda 220 bine düşmüş durumda. Bu 220 bin kişi ise, aileleriyle birlikte 1 milyonluk bir nüfus oluşturmaktadır. TEKEL'de ortaya çıkan bu son

duruma ilişkin, Cevizli TEKEL'de çalışan bir işçinin görüşüne başvurduk ve sürecin kendilerini nasıl etkilediğini öğrenmeye çalıştık. Kendisinin bize verdiği bilgiye göre, fabrikaların kapatılacağı haberi Cevizli TEKEL'de de yankısını bulmakta gecikmemiş. Ancak henüz somut bir açıklama olmadığı için, gelişmelerin netleşmesini belediklerini söylüyor. Sendikamızın ise, uzunca süredir olduğu gibi bu süreçte de **"suskunluğunu"** koruduğunu ve kendilerine herhangi bir açıklama yapmadığını belirtiyor. Aldıkları bazı duyumlara göre; örneğin Adana'daki fabrikada çalışan işçilerden evli olanların, Iskenderun'a, yaprak bölümüne gönderilmesi söz konusu olmuş. Zaten buradaki işçilere söylenen de, çoğunun yaprak bölümüne gönderileceği şeklindeymiş. Yaprak bölümleri ise, fabrikalar kapatıldıktan belli bir süre sonra zaten boşa çıkacağı için, bu durum işçilerin kısa bir süre sonra işsiz kalmaları anlamına gelmekte. (Kartal)

Genetiği Değiştirilmiş Organizmalara (GDO) karşı başlatılan **"GDO'ya Hayır"** kampanyasının sembolü haline gelen Mısır Balonu, Türkiye turu kapsamında 14 Haziran'da İzmir'de olacak. Kampanya yürütücülerinden Ziraat Mühendisleri Odası (ZMO) Bursa Şubesi

Mısır Balonu İzmir'de...

Yönetim Kurulu üyesi **Arca Atay**, GDO'lu ürünlerin dünya açlığına çare olamayacağına dikkat çekerek, "Türkiye'de Cargill Yasası olarak bilinen yasa ile GDO'lu ürünlerin önü açılmış ve teşvik edilmiştir. Biz tohumun ve gıdanın hakça paylaşılması, gıdanın demokratikleştirilmesi ve halkın gıda üzerinde egemenlik hakkını koruması için çaba göstermeye devam edeceğiz."

Atay, Mısır Balonu kampanyasıyla dikkat çekmek istedikleri asıl konunun, genetiği değiştirilmiş organizmaların her gün sofralarımıza konuk olduğu ve bu tür ürünlerin gelecekte nasıl bir sağlık problemine yol açacağına ilişkin bil-

memesi olduğunu dile getirdi. Kampanyanın sembolü olarak Mısır'ı seçmelerinin temel nedenini de mısırın, genetiğiyle en çok oynanan tarımsal ürün olması ve insanlığın yüzde 90'ını besleyen 5 ana tarım ürününden biri olmasının kaynaklandığını belirten Atay, kampanya kapsamında GDO'lu ürünlerin dünya açlığına çare olacağı yönündeki propagandanın büyük bir yalan olduğunu açığa çıkarmak istediklerini söyledi.

Atay, "1996 yılında biyoteknolojik tarım yapılan alan miktarı 1.7 milyon hektarken, bugün bu rakam 102 milyon hektarın üzerine çıkmıştır" dedi. (H. Merkezi)

Kuraklık nedeniyle iş yapamayan köylüler traktörlerini satışa çıkardı

Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan kuraklıktan dolayı var olan borçlarını ödemekte sıkıntı çeken köylüler, ellerindeki traktörleri satışa çıkarmaya başladı.

Konuyla ilgili DIHA'ya açıklama yapan traktör galerisi sahibi **Hasan Çiçek**, "Bu yıl kurak geçtiğinden köylü perişan oldu. Borçlu olan köylüler var olan borçlarını ödeyebilmek için traktörlerini satışa çıkarıyorlar. Satılığa çıkarılan traktörlere alıcı bulunamadığı gibi, traktörler para da etmiyor. 3 yıl önceki traktörlerin fiyatları, şimdikinden daha pahalıydı. Köylü çok zor durumda" diye konuştu. Varını yığını tarlasına harcayan ve kuraklıktan dolayı para kazanamadığından bor-

cunu ödeyebilmek için traktörünü satışa çıkaran **Kadir Ada** isimli köylü ise şunları söyledi: "Bu yıl tarladan 50 bin YTL zarar ettim.

Elimde kalan tek bir traktörümü 26 bin YTL'ye almıştım. Şimdi 16 bin YTL'ye satmaya çalışıyorum. Ama alıcı bulamıyorum. Devlet ciddi anlamda köylüye destek çıkmalı. Traktör satan çok, alan yok. Milletin cebinde para yok ki traktör alsın. Zaten traktör köylünün işine yarıyor. Köylü traktörünü sattıktan sonra kim olacak? Oto galerisinin içerisi traktörlerle dolup taştı. Bu yıl yaşanan sıkıntı gibi hiçbir zaman sıkıntı yaşamadık." (H. Merkezi)

Bu yıl kurak geçtiğinden köylü perişan oldu. Borçlu olan köylüler var olan borçlarını ödeyebilmek için traktörlerini satışa çıkarıyorlar.

Siverek'te köylülerin şiarı; "Mayın değil, su kanalı döşensin!"

31 Mayıs Cumartesi günü Siverek'te kuraklık sorununa dikkat çekmek ve tarım ve hayvancılığa darbe vuran politikaları uygulamayı sürdüren AKP hükümetini protesto etmek amaçlı bir miting düzenlendi. "Kuraklık Kaderimiz Değildir" şiarıyla DTP tarafından düzenlenen mitinge, yaklaşık 2.500 kişi katıldı. "Yollarda mevsimlik işçi olarak ölmek istemiyoruz", "Çiftçiye destek verilsin", "Mayın değil su kanalları döşensin", "AKP felaketi gidecek, kuraklık gidecek" yazılı dövizler taşıyan kitle sık sık "Katil Erdoğan", "Biji Serok Apo", "AKP

şaşırma bizi dağa taşırma" sloganlarını attı. Mitingde yapılan konuşmalarda Sive-

Mitinge katılan köylüler, "Kuraklık kaderimiz değildir" diyerek hükümetle öfkelerini gösterdiler.

rek'te yaklaşık 1 milyon hektar arazinin zarar gördüğü ve bundan Siverek esnafının da çok etkilenildiği belirtildi. Bölge insanının yollarında yaşanan kazalarda mevsimlik işçi olarak öldüğü vurgulanırken, Siverek'teki su göletlerinin ise Bucak ve Gürpınar ailelerinin tekelinde olduğuna da değinildi. AKP hükümetinin ve politikalarının sıkça lanetlenildiği mitingde, bölgenin bir an önce afet bölgesi ilan edilmesi ve operasyonların durdurulup savaşa aktarılınan köylüye aktarılması gerektiği vurgulandı. (Amed YDG)

AKP ve CHP'den Amed kuşatması!

Yerel seçimlerin yaklaşması ile birlikte siyaset sahnesi de yavaş yavaş ısınıyor.

Bölge turlarına başlayan milletvekilleri ve siyasi parti temsilcileri, yeneden oy peşinde. Elektrikten ulaşma, ekmeğe doğalgaza hemen tüm tüketim malzemesine yapılan yüzde 100'ün üzerinde zamların ardından düzen partilerinin işi zor görünüyor. Ancak onlar tüm aymazlıklarını kuşanarak ziyaretlerini sürdürüyorlar.

28 Mayıs'ta Erdoğan'ın Diyarbakır ziyaretinden sonra, Baykal da geçtiğimiz hafta beklenen ziyaretini gerçekleştirdi. Zira, Erdoğan'ın sarf etmekte eksik kaldığı vaatleri, yalanları söylemek Baykal'a düşmüştü. Mesele halkın daha çok ezilmesi, sömürülmesi olunca; demokratik, ekonomik ve politik haklarının gaspı olunca bu iki temsilcinin ne kadar da iyi uzlaşabildiği malumumuzdur. Malumumuz olan bir diğer gerçek de, yine bu iki kişinin halka yönelik saldırılarda nasıl ağız birliği ettiği, etle tırnak gibi olduğudur. Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu'nu jet hızıyla, elbirliğiyle Meclis'ten geçirenler bunlar değil miydi? SSGSS Tasarısı yasalaşırken de ufak tefek pürüzlerin dışında tüm noktalarda ortaklaşmamışlar mıydı? Irak Kürdistanı'na operasyon yapılmasını öngören yetki belgesi açısından da durum böyle değil miydi?

Erdoğan bildiğiniz gibi!

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu'nun yasalaşması ile birlikte emeklilik yaşının yükseltmesi ve birçok sağlık hizmetinin sigorta kapsamında alınması önümüzdeki günlerde emekçileri sancılı günlerin beklediğine işaret ediyor. Ancak bu aynı zamanda egemenleri de zor günlerin beklediğinin bir göstergesi. Zira, yapılan araştırmalar AKP'nin oy oranında önemli bir düşüş olduğunu gösteriyor. Bir ara

mazlum rolünü daha rahat oynamak için açılan kapatma davasından da beklediği sonucu alamayan AKP hükümeti, halk düşmanı yüzünün beldelini ödüyor. Bu tablo içinde de doğal olarak seçim maratonuna başlayan düzen partilerinin ilk hedefi "zapt edilecek bir kale" olarak gördükleri Türkiye Kürdistanı oldu.

Daha önce bölgeye yaptığı ziyaretlerde olduğu gibi son ziyaretinde de Erdoğan önemli bir çıkış yaptı.

Kabinedeki 11 bakanı ile

"Binlerce insan burada sıkıntı çekiyoruz. Bizim için bir şeyler yapın. Bir sizin giyiminize, bir de benim giyimime bakın. Babam fırıncı, sabahtan akşama kadar ateşin içinde çalışıyor."

Amed'e çıkarma yapan Erdoğan, bölgenin kaderini değiştireceği iddia edilen "GAP Eylem Planını" yeniden açıkladı ve Kürt ulusal sorununa dair düşüncelerini özetledi.

İstiklal Marşı'ndan alıntılar yaparak konuşma yapan Erdoğan, Kürt ulusal mücadelesini terör olarak nitelendirdi, "Tek dil tek millet tek devlet" söylemini yineledi. Kürt ulusunun varlığını inkâr etti, bol bol vaatlerde bulundu; "Tarımsal işletmelere destek sağlanacak. Organik tarım faaliyetleri yaygınlaştırılacak. 30 bin hektar mayınlı arazi temizlenerek organik tarıma kazandırılacak. Adıyaman'da, Batman'da erozyon kontrolü yapacağız. Şanlıurfa'da 300 bin fidan

üretiyoruz. Bin 75 adet yeni derslik yapacağız. Orta öğretimde okullaşma oranı yüzde yüze çıkarılacak..."

Oysa şu bir gerçek ki, Kürdün dağa çıkmasını geri kalmışlığıyla bağdaştırırlar, T. Kürdistanı'na ekonomik yaptırımlarla bu işi çözülebileceğinden dem vurdular yıllarca. Gelinen aşamada yine ortaya atılan GAP Projesi de bugüne kadar yaşananlarla birlikte ele alındığında sonu belli bir skeç gibidir. Örneğin bugüne kadar hedeflenen sulamanın sa-

kimseye kaptırmış değildir. O en büyük denilen GAP'a bile...

Kaldı ki büyük bir gürültü ile Amed'e gelen Erdoğan bir avuç işbirlikçi ve gözü, akıtılacak milyon dolarlarda olan patron dışında kim-seden ilgi görmedi. Devlet, Kürt halkından duyduğu korkuyu Amed'i polis, asker, özel timler tarafından işgal ederek de göstermiş oldu.

CHP'den timsah gözyaşları!

Tarlada çalışan kadın işçi:
"Binlerce insan burada sıkıntı çekiyoruz."

ruz. Bizim için bir şeyler yapın. Bir sizin giyiminize, bir de benim giyimime bakın. Babam fırıncı, sabahtan akşama kadar ateşin içinde çalışıyor."

Deniz Baykal: "Doğru, bütün bunları biliyorum, bunun için buradayım."

Tarlada çalışan kadın işçi: "Siz inanmıyorum sözle pilav pişmez."

Deniz Baykal'ın T. Kürdistanı'na yaptığı çıkarma sırasında basına yansıyan bu konuşma, bölge insanın düzen partilerine özellikle CHP'ye yönelik tepkisini de gösteriyor.

4-5 Haziran tarihlerinde Urfa ve Amed'e yönelik bir bölge turu düzenleyen Deniz Baykal'ı da seçim telaşı sardı. Urfa ziyareti sırasında yol

boyunca tarlalarda çalışan işçilerle konuşan Deniz Baykal, işçilere CHP'nin bölgeye yönelik "yeni açılımlarını" anlattı. Deniz Baykal'ın anlattıklarına inanmayan işçiler Baykal'la tartıştı. Gezi sırasında birçok yerde halkın protestoları ile karşılaşan Deniz Baykal, beklediği ilgiyi görmedi. Kaldığı otel çıkışında üzerine yumurta atılarak protesto edilen Baykal, bölge insanına yeni vaatlerde bulundu ve Erdoğan'ın kimi yalanlarını da desteklemekten geri kalmadı. "Etnik kimlik insanın şerefidir" diyerek önceki pratiklerini unutturmaya ve şirin görünmeye çalışan Baykal'a tek başına yukarıdaki diyalog bile yeterli yanıt vermektedir aslında. Ancak klasik Kürt düşmanı söylemlerini gezi sırasında sıkça tekrarlayan Deniz Baykal Kürt ulusal Hareketi'ni terör örgütü olarak nitelendirmekten de geri durmadı.

Hatırlanacağı gibi CHP, 22 Temmuz seçimlerinde T. Kürdistanı'nda büyük bir hezimet uğramıştı. Sınır ötesi operasyon, Newroz saldırıları, Şemdinli olaylarında MHP'den daha geri tutumlar takınmıştı. Ancak açıktır ki, Kürt halkı "Cumhuriyet Tank Partisi" olarak nitelendirildiği CHP'nin politikalarına tepki duymaktadır. Kamuyunda açıktan darbe çağrısı yapan, orduyu göreve çağırarak CHP'nin Kürt halkının sorunlarına eğilmiyor görünmesi ve döktüğü timsah gözyaşları inandırıcılıktan uzaktır.

Onlar sınıf düşmanlarımızdır bizim. Ölüm tersanelerinde mahkumken çalışmaya biz, onlar kan içicilerimiz. Küçük ama emeğimizin ürünü evlerimizi başımıza yıkan onlar. İş, eğitim, sağlık hakkımızı talep ederken meydanlarda üzerimize panzer sürenler onlar. Anadilimizde haykırırken kimliğimizi kurşunlara hedef tutanlar onlar. Kolumuzu kıran, bizlere onursuzluğu ve kölece bir yaşamı dayatan onlar. Onlar bizim işkencecilerimiz ve biz onları affetmeyeceğiz.

HPG gerillalarına kitlesele cenaze töreni

Mevsim değişikliği ile birlikte operasyonlarına hız veren devlet gerillaları katlediyor ve ormanları bombalıyor.

Geçtiğimiz haftalarda Ağrı Gulizerk köyü kırsalında çıkan çatışmada şehit düşen HPG'li **Hüsnü Kıpçak** (Zagros Van) ile **Zeynep Katar** (Arjin Cem) binlerce kişi tarafından toprağa verildi. Gerillaların cenazeleri aileleri tarafından alınarak Van'ın Şabanıye Mahallesi'ndeki Şabanıye Camisi'ne getirildi. Sarı, kırmızı, yeşil renklerle sarılan tabuta konulan cenazeler, binlerce kişi tarafından alınarak mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. Cenazeler toprağa verildikten sonra, özgürlük mücadelesinde yaşamını yitirenlerin anısına saygı duruşu yapıldı. Cenaze töreninde konuşan DTP Van İl Başkan Vekili Selim Ertaş, gençlerin dağları tercih etmesinin nedeninin inkar ve imha sisteminin dayatılması olduğunu söyledi.

Ayrıca Tunceli merkeze bağlı Çiçekli Köyü Jandarma Karakolu'nun üst kısmında yer alan ormanlık alanda askerlerin top atışı nedeniyle yangın çıktı. (H. Merkezi)

Van'da miting

KESK'in aldığı karar sonucu 7 Haziran 2008 Cumartesi günü Van merkezde bir bölgesel bir miting gerçekleştirildi. "Özgür ve Demokratik Bir Türkiye için, Kürt Sorununa Demokratik Çözüm" şiarıyla gerçekleştirilen mitingde 80 bin civarında insan katıldı. Mitinge katılan Fatma Kurtulan konuşmasında Newroz'dan Van'da yaşanan olayların sorumlusu olan Van Valisi ve Van Emniyet Müdürü'nün hala görevde olduklarına dikkat çekti.

Biz de Yeni Demokrat Gençlik olarak "Söz, Yetki ve Örgütlenme Hakkımızı İstiyoruz!" **Yeni Demokrat Gençlik** yazılı pankartımız ve YDG flamlarımızla mitingde yerimizi aldık. Kitle tüm engelleme ve baskılara rağmen büyük bir coşkuyla eylemi gerçekleştirdi. Bizim açımızdan da coşkuyla gelen mitingde bizler sık sık "**Kürdistan faşizme mezar olacak**", "Faşizme karşı omuz omuz", "**Bilimsel parasız anadilde eğitim**", "Biji biratiya gelan", "**Anadil haklı engellenemez**" sloganlarını attık. (Van YDG)

Başkent'in Çernobil'i Kızılırmak!

istemmiş fakat bu projenin gerek maliyet gerekse zaman kaybına neden olacağını ileri sürerek **kimyasal değerler bakımından uygun olmadığı** birçok kurum tarafından dile getirilen Kızılırmak suyu projesini uygulamayı daha **uygun görmüştür**.

Yaptığı açıklamalarda Kızılırmak'tan getirilen suyun hiçbir şekilde sağlığa zararlı olmadığı konusunda beyanlarda bulunan Gökçek: "**Kızılırmak Suyu'ndaki tek sorun sülfat oranının yüksek olmasıdır, buradaki sülfat oranı, belirtilen dünya standartlarının altındadır. Bu su kar ve yağmur sularından oluşan suyun lezzetine elbette sahip değildir. Tadında biraz kek-relik vardır. Hiçbir şekilde insan sağlığı için zararlı değildir**" diye konuştu. Haberin çıkmasının ardından Kırıkkale Belediye Başkanı, Kırıkkale İl Sağlık Müdürü ve Kırıkkale Yüksek İhtisas Hastanesi Başhekimini telefonla arayarak, su kaynaklı herhangi bir ishal olayının yaşanıp yaşanmadığını sorduğunu söyleyen Başkan Gökçek, aldığı yanıtın, "20 yıldır su kaynaklı herhangi bir sağlık sorununun yaşanmadığı" yönünde olduğunu kaydetti. Gökçek'in ağızından çıkan sözlerde sağlık sorunu olarak sadece **ishal vakalarını** dikkate alması ise hayli kaygı uyandırıcıdır.

Oysa İnşaat Mühendisleri Odası, Kimya Mühendisleri Odası, Çevre Mühendisleri Odası ve Ankara Tabip Odası işbirliği ile bir heyet oluşturulmuş, Kızılırmak-Kesik Köprü suyundan numune alınmış ve ODTÜ Çevre Mühendisliği Bölümü'nde tahliller yapılmıştır. Buna göre Kızılırmak suyunda sülfat, sodyum ve klorür miktarı, Dünya Sağlık Örgütü ve Sağlık Bakanlığının belirlediği sınırların üzerindedir.

Önemli bir konu ise Kızılırmak suyundaki insan sağlığını tehdit eden değerlerin, İvedik Arıtma Tesislerinde kullanılan teknoloji ile aşığai çekilemeyeceği, zararlı maddelerin artılamayacağıdır.

*Hirfanlı ve Kesikköprü Baraj Göllerinde yapılmış olan kirlilik araştırmaları kapsa-

mında bölge halkında görülen rahatsızlıklar doğrultusunda (epidemi esas alınarak) belirlenen mikroorganizmalar ve içme suyu kirlilik parametrelerinde belirtilen indikatör mikroorganizmalar incelenmiş, baraj göllerinin bakteriyolojik açıdan kıta içi II. sınıf su kalitesinde olduğu ve içme suyu olarak kullanılmayacağı belirlenmiştir.

* Kesikköprü Barajındaki su kalitesinin yükseltilmesi için; öncelikle Hirfanlı Barajı su kalitesinin iyileştirilmesi, bunun için de Kızılırmak Nehri'ne karışan kirlenmelerin önlenmesi gerekmektedir.

* Hirfanlı ve Kesikköprü Baraj Göllerinde Bacillariophyceae familyasından sulara hoş olmayan tat ve koku veren synedra sp. ve Asterionella sp. gibi alglerin ilkbahar aylarında yoğunluğu artmaktadır. Aynı zamanda filtre tıkaçıcı özellikleri olan bu algler arıtma tesislerinde filtrasyon problemlerine yol açmaktadır.

* Mikrobiyolojik ölçüm sonuçları da Hirfanlı ve Kesikköprü barajları sularının bakteriyolojik açıdan kıta içi II. sınıf su kalitesinde olduğu ve içme suyu olarak kullanılmayacağını göstermektedir.

"Devlet, fakirin yüzüne bile bakmıyor!"

Turgut Reis Mahallesi'nde, camekânlı mağazalar, gösterişli iş yerleri ve apartmanlar vardır. Bütün bunların ortasında saklanmaya çalışıldığı gibi duran Romanların yaşadığı bir yer vardır, ayrı olarak. Onlar her zaman toplu yaşarlar. Evleri birbirlerine benzer, **ufak ve gösterişsiz**. Ancak son zamanlarda Romanlar buralardaki evlerinden dışarı atıldı. Evler yıkılarak enkaz haline getirildi. Deprem o kadar büyüktü ki, sağlam kalan hiç bir ev yoktu. Ama kimse duymadı bu depremi, kimse hissetmedi o yıkım anını. Evleri yıkılırken hiç kimse bakmadı dozerlere, evleri yıkılanlar sirtlarını dönüp ancak ağlayabildiler. Yalnızlığın resmini dozerler çizmişti bile. Para çok güçlü idi ve sahibini de alçaltmıştı. Para onları hem kimsesiz hem de evsiz bıraktı. Onlar sadece insanları eğlendirmek isteyen ve her zaman dışlanan insanlardı. Tek suçları Roman olmak değil aslında, yoksul olmalarıydı. Artık gidecek yerleri de yoktu. Yıkılmış duvarlarda onların neşeleri, hayatları, izleri vardı. Şimdi onlardan geriye kalan "**Turgut Reis Yıkılmasın-Romanlar**" yazısı.

- Merhaba, Turgut Reis Mahallesi halkı olarak bize evlerinizin neden yı-

kıldığını anlatır mısınız?

- Bu evleri biz önceden almıştık. Fakat Belediye mafyayla birlik yaparak evlerimizi ihaleye çıkardı ve bize 15-20 yıl verdi. Biz de

mahkemeye başvurduk. Mahkeme 15 yıldır devam ediyordu. 1 sene önce bitti. Mahkemeyi biz kazandık. Yargıtay kararını bozulmaya çağına dair bize belge bile verdi. Fakat son-

* Ankara için içme ve kullanma suyu planlamalarında bu durumlar göz önüne alınarak varsa Kızılırmak dışındaki seçeneklerin tekrar değerlendirilmesi yararlı görülmektedir." (Turhan Çakar-Tüketici Hakları Derneği Başkanı)

Tüm bu araştırmalara rağmen Büyükşehir Belediye Başkanı, Kızılırmak suyunun Ankaralıların musluklarından akmasında bir sakınca görmemiş ve gelen tüm tepkilerin sadece "**ideolojik bir saldırı**"dan ibaret olduğunu vurgulayarak yaptığı işin haklılığını savunmuştur.

Ancak bizler biliyoruz ki bu su kavgasından kimlerin rant sağladığı açıkça ortadadır. Bunun en büyük göstergesi her gün yeni bir hazır su firmasının ortaya çıkmasıdır. Tabi bu su firmalarının ortaya çıkmasından en büyük payı alan ise yine Belediye'nin kendisidir. (Ankara)

ra ne olduysa mafya, belediyenin aracılığıyla evimize el koydu. Her eve 20 bin YTL verdi. Şimdi evin arsalarını 100 bin YTL'ye satıyor.

- Peki, size bir adres gösteriyorlar mı?

- Yok! 20 bin YTL'yi veriyorlar, ne haliniz varsa görün diyorlar. Oysa biz hiçbir şey de yapmadık onlara, evimizi yıktılar sesimizi çıkarmadık. Şimdi ne yapacağız bilmiyoruz. Kimseden destek de görmedik. İlk gelen gazeteciler de sizsiniz. Ama biz Romanlar hep dışlanıyoruz. Seçim döneminde geldiler oy istemeye, zaten bir daha da gelmediler. İşine gelince hatırladı, şimdi unuttu. Şimdi gidecek yerimiz de yok. 20 bin YTL'ye ne yapabiliriz ki? Ev desen alamayız, kira desen nereye kadar?

- Bunlar dışında hiç açıklama yapılmadı mı?

- Yapıldı. Deprem bölgesi mi ne dediler. Ama her tarafı, her evi yıkarak zaten deprem alanına çevirdiler. Şimdi de kimse bize sahip çıkmıyor. Bu ülkede deprem görmek istemiyorsanız, zengin olacaksınız. Zenginlerin istediğini yapar, istediğini gibi yaşarsın. Devlet fakirin, garibanın yüzüne bakmıyor. (Mersin)

Kadıköy'de Barış mitingi

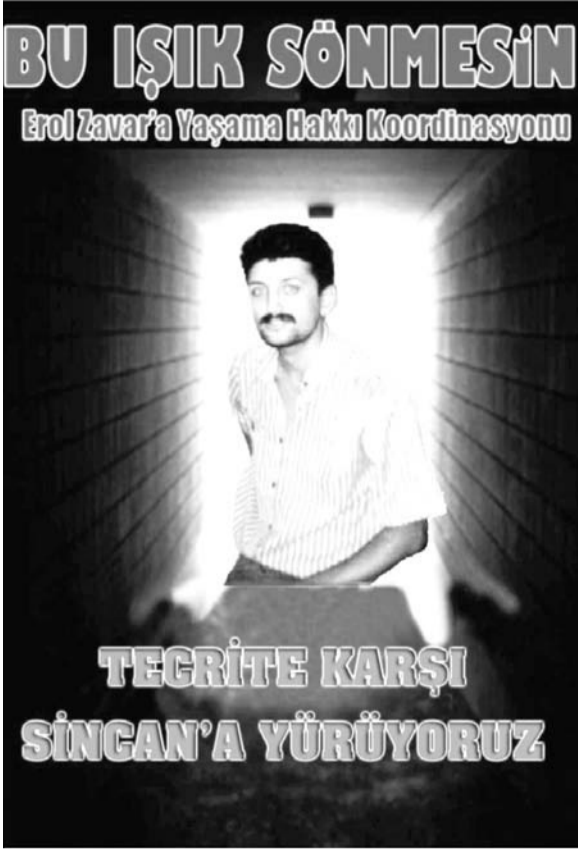

Türkiye Barış Meclisi'nin düzenlediği Barış ve Kardeşlik Mitingi 1 Haziran'da Kadıköy'de gerçekleştirildi. Çok sayıda ilden de katılımın olduğu mitingde, Tepe Nautilus önünde toplanan kitle, buradan yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında, Barış Meclisi imzalı ve üzerinde "**Artık yeter. Kürt sorununda demokratik çözüm istiyoruz**" yazılı bir pankart açıldı. Ayrıca mitingde katılanların "**Artık Yeter**", "**Edi Bes e**" ve Türkçe ve Kürtçe "**Çözüm istiyoruz**" yazılı dövizler taşıdığı gözlemlendi. Mitinge DİSK ve KESK'e bağlı sendikalar, DTP, ESP, Küresel BAK, EMEP ve İHD'nin de aralarında bulunduğu onlarca kurum katıldı. Mitingde yapılan konuşmalarda, "Kürt sorununda ölümden değil çözümden yana" olduğu belirtildi. Mitingde sık sık "**Yaşasın halkların kardeşliği**", "**Katil Erdoğan**", "**Ölümler değil, çözüm istiyoruz**", "**Biji serok Apo**" sloganları atıldı. (Kartal)

“Sincan’a bir daha Zavar’ı almaya geleceğiz!”

Sincan F Tipi Hapishanesi’nde tutsak olan mesane kanseri Erol Zavar’ın serbest bırakılmasını isteyen **Erol Zavar’a Yaşama Hakkı Koordinasyonu**, insan hakları savunucuları, devrimci ve demokratik kurumlar 31 Mayıs günü Yüksel Caddesi’nde eylem yaptı. Yüksel Caddesi’ne yürüyüşle gelen kitle, sloganlarla Erol Zavar’ın bırakılmasını istedi. Burada açıklamayı kurumlar adına **Dr. Alp Ayan** okudu. Okunan açıklamanın ardından avukat **Selçuk Kozağaçlı**, tutsak anası **Selvi Gülmez** ve Erol Zavar’ın eşi **Elif Zavar** birer konuşma yaptı. Konuşmaların ardından şair **Mehmet Özer**’in okuduğu şiirler ve kitlenin okuduğu marşlarla Yüksel Caddesi’ndeki eylem son buldu.

Daha sonra otobüslere bin-

lererek Sincan F Tipi’ne doğru yola çıktı. Hapishane önüne gelindiğinde kitle otobüslerden inerek kortejler oluşturdu ve sloganlarla içeriye seslerini duyurmaya çalıştı. Zılgıtlar, alkışlar, ışıklar ve sloganlarla seslerini içeriye duyurmayı başaran kitle, içeriden seslerine ses gelmesiyle daha gür bir şekilde slogan atarak içerdeki tutsaklara yalnız olmadıklarını bir kez daha hatırlattı. Çavbella marşının hep bir ağızdan okunmasının ardından Erol Zavar’ın yazdığı “Ölümüm ektim randevu yerine” adlı şiir okundu. Daha sonra ise Dr. Alp Ayan, Erol Zavar’ın hastalık sürecini ve şu anki durumunu anlattı.

Burada okunan açıklamada; Zavar’ın tutsaklığı süresince 14 kez ameliyat olduğu dile getirildi. Ayrıca Türk Tabipler Birliği’nin (TTB), Adli Tıp Kurumu’nun hazırladığı rapora karşı alternatif bir rapor hazırlayacağı ve bu rapor ile Cumhurbaşkanlığına gidileceği belirtilecek, “Sincan’a bir daha geleceğiz, bu sefer Erol’u almaya geleceğiz” denildi. Açıklamanın ardından Erol Zavar ile görüşmeye giden avukatlar “Yetkili kimse yok” denilerek Zavar’la görüştürülmediler.

Gündoğdu Marşının hep bir ağızdan söylenmesinin ardından atılan sloganlarla eylem son buldu. Erol Zavar’a Yaşama Hakkı Koordinasyonu ve İnsan Hakları Derneği’nin çağrısıyla gerçekleştirilen eylem aralarında Partizan’ın da bulunduğu birçok devrimci kurum ve kitle örgütü katıldı. (Ankara)

10 saatlik sohbet hakkı yok!

Hapishanelerde yaşanan hak ihalleri ile ve tecridi protesto eden tutsak yakınları bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

7 Haziran Cumartesi günü **Galatasaray Lisesi** önünde bir araya gelen **İHD Cezaevi Komisyonu**, **TUYAB** ve **TUAD** hapishanelerde tecridin sürdürülmesini, hak ihallerinin devam ettiğini dile getirdi.

“Hapishanelerde tecride ve hak ihallerine son” yazılı pankart açan kitle “**Tecrit kaldırılmalı**”, “**Disiplin cezalarına son**”

yazılı dövizlerle taleplerini dile getirdi. Galatasaray Meydanı’nda basın açıklaması yapmak isteyen kitleye polis engel oldu. Beyoğlu Emniyet Müdürlüğü’nün standını meydana açan polis, tutsak ailelerinin eylemini engellemeye çalıştı. Polisle

yapılan tartışmalardan sonra basın açıklaması caddenin karşısında gerçekleştirildi. “**Tecride son**”, “**Hasta tutsaklar tedavi edilsin**” sloganlarını haykıran tutsak aileleri ve insan hakları savunucuları 10 kişilik sohbet hakkının sadece Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’nde uygulandığını, diğer hapishanelerde keyfi bir şekilde uygulanmadığını dile getirdiler. Açık görüşlerin

kamera ile izlenmek istendiğini ifade eden aileler bunun bir insan hakları ihlali olduğunu söyledi. Hapishanelerde yaşanan hak ihallerinin bağımsız kurullarca izlenmesi gerektiğinin altını çizen aileler, tutsakların verdiği itiraz dilekçelerinin dikkate alınmadığını da sözlerine ekledi. (İstanbul)

“Hayata Dönüş”te katillere değil, tutsaklara ceza!

F tipi hapishaneleri hayata geçirmek amacıyla gerçekleştirilen 19 Aralık katliamı davasında katiller serbest bırakılırken tutsaklara ceza yağdı. 19 Aralık 2000’de “Hayata Dönüş” adı altında Türkiye genelinde 20 hapishaneye gerçekleştirilen operasyonda 28 devrimci tutsak katledilmiş, onlarcası da yaralanmıştı.

Dört devrimci tutsağın öldürüldüğü Çanakkale Hapishanesi’nde yaşanan operasyonla ilgili davada esas hakkındaki mütealasını veren savcılık, katliamdan sağ kurtulan tutsaklara ağır cezalar istedi.

Çanakkale Ağır Ceza Mahkemesi’nde 27 Mayıs günü görülen duruşmada Cumhuriyet Savcısı **Mehmet Çetinkaya** 17 kişi hakkında 15 ile 20 yıl arasında hapis cezası, diğer tüm sanıklar hakkında 6 aydan 3 yıla varan hapis cezası istedi. 28 devrimcinin öldürüldüğü operasyonda devlet, öldürenleri değil tutsakları sanık sandalyesinde yargılıyor. İddianamede operasyonda kolluk güçleri tarafından öldürülen Fahri Sarı ve İlker Babacan “**Silahlı isyan ve çatışma ortamında ölen**” kişiler olarak geçiyor. Ancak Adli Tıp raporunda ölümlerle ilgili bulgular iddianame ile büyük bir çelişki oluşturuyor. Adli Tıp yaptığı araştırma sonucunda Fahri Sarı’nın “**Ölümünün ateşli silah mermi çekiğine bağlı ince bağirşak ve mezan yaralanması, iç kanama...**”, Sultan Sarı’nın “**Ölümünün künt bir cismin (Muhtemelen 4 cm çaplı) süratle göğüs ön duvarına çarpması ile meydana gelen travmaya...**” İlker Babacan’ın “**Ölümünün başa soldan giren muhtemelen göz yarıcı gaz bombası ile kafatası ve**

kaide kırıkları beyin ve beyincik harabiyeti ile...

” olduğu dile getirilmişti. Görüldüğü gibi devletin kolluk güçleri tarafından öldürülen tutsaklar, iddianamede çatışma ortamında ölen insanlar olarak yer almaktadır.

Savcılık tüm sanıkların hapishane idaresine silahlı isyan etmekten 6 aydan üç yıla kadar hapis cezası ile, 17 sanık hakkında 5237 sayılı yasa ile 15 yıl ile 20 yıl arasında ceza istedi. Operasyonu gerçekleştiren kamu görevlileri ve İl Jandarma Komutanı **Ali Göksu** hakkında ceza verilmesine yer olmadığına karar verdi.

Savcılık hazırladığı mütealada teraziyle ölçülen kaçırılmış ki öldürülen tutsak hakkında bile hapis istemekte. **Dursun Önder** 2003 yılında yaşanan çatışma sonucu hayatını kaybetmiş olmasına rağmen hakkında ağır hapis cezası istenmektedir. 28 Nisan 2006’da Ölüm Orucun’da yaşamını yitiren **Fatma Koyunpar** ve Ocak 2008’de trafik kazasında hayatını kaybeden **Ali Gündüz**’ün ise 3 yıla kadar hapsi isteniyor. (H. Merkezi)

Mersin YDG söz, yetki, karar hakkını istedi!

19 Mayıs’ta YDG olarak “Söz, Yetki, Karar ve Örgütlenme Hakkımızı İstiyoruz” kampanyası çerçevesinde bir piknik düzenledik. Pikniğe geniş bir katılım sağlanmadı, fakat geniş bir çerçe-

de ‘68 kuşağı önderleri ve özellikle İbrahim Kaypakkaya ile ilgili süreç anlatıldı. Daha sonra kampanyamız özgünlüğünde çeşitli tartışmalar yürütüldü. Bilgi yarışmasının da olduğu piknikte eğlenceli vakit geçirdik. (Mersin YDG)

Muğla’da soruşturma terörü

Geçen Kasım ayında Muğla’da **YÖK’ü protesto** etmek için yapılan basın açıklamasına katıldıkları için 46 kişiye uzaklaştırma verildi. Okulların kapanmasına 2 gün kala açıklanan kararda 35 öğrenciyi 1 dönem, 11 öğrenciyi 2 dönem uzaklaştırma verildi. 4 Haziran 2008’de öğrenilen sonuçlar üzerine sadece yasal olan bir basın açıklamasına katılmaktan bu kadar ağır bir ce-

za verilmesine tepki amaçlı Rektörlük binasının önünde toplanan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler rektörle görüşme talebinde bulundu. Rektörün il dışında olmasından kaynaklı 3 temsilci arkadaş rektör vekiliyle görüştü. Görüşme sırasında rektör arayış ertesi gün için görüşme talebinde bulundu. Ertesi gün görüşülme üzere eylem sonlandırıldı. (Muğla YDG)

Kaypakkaya Adana’da coşkuyla anıldı

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya’yı katledilişinin 35. yılında örgütlediğimiz bir etkinlikle andık. 1 Haziran Pazar günü saat 14.00’de başlayan etkinliğimize ÇHKM, Alinteri, DHP ve Kurtuluş destek verdi. Etkinliğimiz Kaypakkaya şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından YDG’li arkadaşlarımızın hazırladığı ve Kaypakkaya’nın hayatını ve mücadelesini konu alan bir yazının okunmasıyla devam etti. Ardından YDG’li bir arkadaşımız şiir okudu. Şiirden sonra **Adana YDG Kültür Sanat Komisyonu**’nun hazırladığı sinevizyon gösterisi yapıldı. Kısa bir aradan sonra ikinci bölümde etkinliğimiz bir arkadaşımızın kendisinin hazırladığı “**Umut**” adlı ve hücreleri konu alan tek kişilik tiyatro gösterisi ile başladı. Yaklaşık 20-25 dakika süren gösteri oldukça ilgi topladı. Adana YDG bünyesinde oluşturulan Müzik Grubu’nun hazırladığı marşların okunmasının ardından etkinliğimiz sona erdi. (Adana YDG)

Üniversitelerde saldırılar sürüyor

Anadolu Üniversitesi öğrencileri haklarında açılan soruşturmaları kınamak amacıyla 4 Haziran Çarşamba günü, rektörlük binası önünde bir araya geldi. Burada kitle adına konuşan **Esra Sönmez**, Türkiye’nin dört bir yanında üniversitelere yönelik saldırıların Ankara, Bursa, İstanbul, Antal-

ya ve Sivas’tan sonra Anadolu Üniversitesi’nde de yaşandığını söyledi. Sönmez, bahar şenliklerinde ellerinde satırları, sopaları, bıçaklarıyla gelen grubun; eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitimi savunan çetelere karşı bilimden yana tavır alan öğrencilere saldırdığını belirtti.

Sönmez, 50. yılında demokrat kimliği ile bilinen Anadolu Üniversitesi’nin, saldırıya uğrayan yaklaşık 30 öğrenciyi soruşturma açtığı belirterek Soruşturma Komisyonu Başkanı Rektör Yardımcısı **Nüvit Gerek**’in saldırıların planlı ve programlı şekilde yapıldığını onayladığı halde, “çeteler di-

şarı, bilim içeri” dedikleri için soruşturma açtığını söyledi.

Sönmez “yaşanan bu saldırılar sadece birbirine saldırıya uğramış arkadaşlarımız değil, sisteme muhalif, eğitimin ticarileşmesine karşı, bilimden yana olan tüm ilerici güçlere yapılmış saldırıdır” dedi. (Eskişehir’den bir İK okuru)

Kaybedilen geleceğimizdir!

Ankara

17-31 Mayıs tarihleri 1995 yılından bu yana Gözaltında Kayıplar Mücadele Haftası olarak birçok etkinliğe sahne olmuştuk. Bu yıl da gözaltında ve faili meçhul cinayetlerde yakınlarını kaybeden aileler gözaltında kayıpların son bulmasını istedi. Gözaltında Kayıplar Mücadele Haftası, Kayıplara Karşı Uluslararası Komite (ICAD), İHD İstanbul Şubesi ve Yakınlarını Kaybeden Ailelerle

Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği’nin (YAKAY-DER) ortak eylemi ile başladı.

Cumartesi annelerinin verdiği mücadelenin simgesi haline gelen Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen insan hakları savunucuları ve aileler kayıpların ve faili meçhul cinayetlerin son bulmasını istedi. Gazi direnişinin ardından gözaltına alınarak öldürülen Hasan Ocak’ın kardeşi Maside Ocak gözaltında kayıplarla mücadelenin Hasan

Ocak’la beraber yeni bir boyut aldığı dile getirildi.

18 Mayıs günü Gazi Mezarlığı’nda biraya gelen kitle Hasan Ocak ve Ridvan Karakoç’u mezarları başında andı.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi hafta boyunca fotoğraf sergisi düzenledi.

Kayıplara Karşı Uluslararası Komite (ICAD) 1993-1994 yılları arasında yaşanan kayıplarla ilgili olarak Genelkurmay Başkanı, başbakan ve Cumhurbaşkanı gibi dönemin yöneticileri hakkında suç duyurusunda bulundu. 27 Mayıs günü Sultanahmet Meydanı’nda bir araya gelen kitle “**Kayıp edenler yargılsın**” yazılı bir pankart açarak sloganlarını haykırdılar. Aileler dönemin Genelkurmay Başkanı **Doğan Güreş**, Cumhurbaşkanı **Süleyman Demirel**, Başbakan **Tansu Çiller**, OHAL Valisi **Hayri Kozakçıoğlu** ve İçişleri Bakanı **Mehmet Ağar** hakkında suç duyurusunda bulundular.

Kayıplar Haftası’nın son gününde ICAD ve YAKAY-DER tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Galatasaray Lisesi önünde biraya gelen kitle burada bir oturma eylemi gerçekleştirdi.

Ankara

İHD Ankara Şubesi tarafından 17-31 Mayıs Kayıplar Haftası’nda kayıpların bulunması için devletin üzerine düşen görevleri yerine getirmesine ilişkin toplanan imzalar 6 Haziran 2008 tarihinde Meclis’e sunuldu. Dilekçeleri sunmak üzere, Meclis Dikmen kapısında bir araya gelen İHD üyeleri, “**İnsan hakkı yaşam hakkıdır**”, “Kayıplar bulunsun hesaplar sorulsun” sloganlarını attı. Polislin yoğun yığınak yaptığı eyleme açıklamayı yapan İHD Ankara Şube Yöneticisi **Mehmet Ali Tosun**, faili meçhul cinayetlerin aydınlatılması, gözaltı ve kayıpların failerinin açıklanması ve yargılanmasını isteyerek, çatışmalardan doğan mağduriyetlere dikkat çekti.

İHD yöneticileri daha sonra topladıkları imzaları Meclis İnsan Hakları Komisyonu’na iletmek üzere, yetkililere teslim etti.

Habip Gül’in mezarına yönelik saldırıya kınama

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), 30 Mayıs 2008 Pazar günü Konak Kemeraltı girişinde, Ulucanlar katliamında ölümsüzleşen **Habip Gül**’ün Helvacı Köyü’ndeki mezarına yapılan faşist saldırıyı protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması yaptı. Kitle adına okunan açıklamada Gül’ün mezarına yapılan saldırının aslında devrimci ve devrimci değerlere yönelik olduğu söylendi. (İzmir)

Adana’da gözaltı terörü

Adana TMS’nin gerçekleştirdiği gözaltı furçasına 2 Haziran 2008 tarihinde sabah saatlerinde bir yenisi daha eklendi. Adana’da son yılların en kitlesel ve coşkulu 1 Mayıs mitingi bu yıl gerçekleşmişti. 1 Mayıs’ın ardından bir ay geçmesine rağmen DHP üyelerine yönelik bir operasyon başlatıldı. Sabah saatlerinde evleri basılan birçok devrimci gözaltına alındı. Gözaltılar gün içerisinde devam etti. Şu ana kadar gözaltına alınanların sayısının 18 olduğu ve aranan insanların olduğu bildirildi. Gözaltı sürecinden sonra mahkemeye çıkarılan 18 kişiden 4’ü tutuklanarak Adana Kürkçüler F Tipi Hapishanesi’ne gönderildi. Diğerleri tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. (Adana)

Bayramtepe’de İbrahim Kaypakkaya afişleri yapıldı

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın ölüm yıldönümü vesilesiyle **Altınşehir** ve **Bayramtepe**’de TKP/ML militanları tarafından “**İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür TKP/ML**” yazılı afişler yapıldı. Elimize e-posta yoluyla ulaşan ve **TKP/ML Semt Komitesi** imzasını taşıyan habere göre yaygın bir şekilde yapılan afişlerin bir kısmı ertesi güne kalırken bir kısmı da kolluk güçleri tarafından sökülüştür.

Ayrıca son zamanlarda özellikle Küçükçekmece Zabıta Ekipleri, ellerinde kova ve fırçalarla semtleri gezerek, emekçi semtlerdeki duvar afişlerini yırtarak, devrimcilerle olan tahammülsüzlüğünü ortaya koymaktadır.

Dünyanın birçok ülkesinde gıda fiyatlarının çok hızlı yükselmesi sonucu açlar ordusuna yüz milyonlar eklendi. Mısır, Pakistan, Endonezya, Özbekistan, Kamerun, Burkina Faso, Arjantin ve daha birçok ülkede açlık dolayısıyla halkların isyanını gördük. Haiti'de bu isyanlar hükümetin devrilmesine yol açtı. Mısır'da onlarca kişi polis kurşunuyla öldü, yüzlerce hapse atıldı. Güney Afrika'da çekilen açlığın sorumlusu olarak görülen yine Afrika kökenli onlarca göçmen linç edilerek öldürüldü. Kitlelerin açlık dolayısıyla ortaya çıkan öfkeleri bazen hükümetlere karşı isyan olarak, bazen de Güney Afrika'da olduğu gibi kendisi gibi açlık çekenlere yönelik şiddet olarak ortaya çıkmaktadır. Kapitalist-emperyalist sistemin işleyişini ve şu anda yaşanmakta olan ekonomik krizin henüz başlangıç aşamasında olduğumuzu düşününce, gıda krizinin 1980'li yıllarda yaşananlardan daha uzun süreceği, kitlelerin öfkesinin hem daha çok yaygın hem de daha derin ortaya çıkacağı tespitini rahatlıkla yapabiliriz.

Birleşmiş Milletler (BM) ve Dünya Bankası (DB) "acil" toplantılar yaptılar. Bu toplantıların sonucunda BM Genel Sekreterinin başkanlığında bir "acil görev gücü" oluşturulması kararı alındı. Gıda krizine karşı bu kadar hızlı hareket etmeleri açlık çeken insanları önemsemelerinden değil; halkların öfkesinden duydukları korkudan kaynaklanmaktadır. BM Genel Sekreteri Ban Ki Moon "acil ihtiyaçların finansmanını tam olarak sağlayamazsak yaygın açlık, kötü beslenme ve görülmemiş ölçüde sosyal ayaklanma riskiyle karşılaşabiliriz" (30.04.08/Milliyet) sözleriyle temsilcisi olduğu sınıfların korkularını aşıktan dışa vurmuştur.

Acil görev gücü; açlığın-yoksulluğun yaratıcısı burjuvaziden toplayacağı paralarla okullarda çocuklara gıda yardımı yapmayı ve fakir ailelere gıda alımı için nakit para dağıtmayı hedefliyor. Burjuvazi açlıktan öldürme aşamasına getirdiği insanlara "yardımsever", "iyi yüzünü" gösteriyor.

Gıda krizi: Bir tarafta aşırı üretim ve stoklar,

diğer tarafta açlık

Burada dikkat edilmesi gereken nokta da aslında şu anda, **gıda kıtlığının olmadığı** en yetkili ve en hayırsever(!) ağzılarından itiraf edilmiş olmasıdır. "Para toplanıp gerekli gıdalar büyük emperyalist şirketlerden satın alınacak". Yani gıda var ama gıdayı alacak para yok. "Hayırsever" BM ve DB yetkilileri; bu gerçeği gözden kaçırmak için pek bir çaba harcamaya ihtiyacı duymuyorlar. Çünkü en temel ihtiyaçların dahi parayla karşılanması gerektiğini düşünüyorlar-savunuyorlar. Son tahminlere göre dünyada tüm insanların ihtiyacından % 10 daha fazla oranda gıda üretiliyor. Fakat aç olan veya yeterli beslenemeyen insan nüfusu dünya nüfusunun % 20'si oranında. (26.05.08/Birgün/K. Çalışkan) Rekabetin, kâr hırsının, anarşik üretimin damgasını vurduğu kapitalist sistemin sonuçları bunlardır: **bir tarafta aşırı üretim ve stoklar, diğer tarafta açlık...**

Dünya nüfusunun % 10'u yaratılan gelirin üçte ikisinden fazlasını tüketiyor; en alt % 20 ise gelirden % 1 pay alıyor. Her şeyin parayla yürüdüğü kapitalist sistemde; "en alt" olarak kategorilendirilen kesimlerin hiçbir zaman yeterli gıdaya ulaşamayacakları açıktır. İşsizlik gibi, savaş gibi açlık ve yoksulluk da bu sistemin "doğal" bir sonucudur ve sistem değişmedikçe ortadan kaldırılamazlar. Bu olguların hepsi sistem krize girdiğinde daha da boyutlanır; tıpkı şimdi açların-yoksulların sayısının hızla artması gibi.

"BM Gıda ve Tarım Örgütü'nün (FAO) raporuna göre, artan gıda fiyatları yüzünden bu yıl küresel gıda ithalatı geçen yıla göre % 26 artarak bir trilyon doları bulacak. İthalat maliyetleri % 40 artacağı için ekonomik olarak savunmasız ülkelerin etkileneceği vurgulanan raporda, ithalat maliyetlerinin yükselişinin gelişmiş ülkelere daha az etkileyeceği ifade edildi." (23.05.08/Dünya Gazetesi) Raporda da ifade edildiği gibi gıda krizinden esasta "ekonomik olarak savunmasız ülkeler" etkilendi. Bu ülkelerde tarım ürünlerinin fiyatları birkaç kat artarken, ABD marketlerinde birçok malın fiyatında bir değişim olmadığı, ABD'lilerin sebze, meyve, et, süt ve süt ürünlerinin balık ve diğer deniz ürünlerinin Türkiye ile karşılaştırıldığında inanılmayacak ölçüde ucuz olduğunu; Güngör Uras'ın 15 Mart 2008 tarihli Milliyet'teki köşesinden öğreniyoruz. Yani ABD; gıda ürünlerinin tarımlarına büyük darbe vurulan yarı-sömürge ülkelere pahalıya ihrac ederek kendi ülkesinin enflasyonunu dizginlemekte, krizinin faturasını bu ülkelerin halklarından çıkarmaya çalışmaktadır. Dünya buğday ihracatında % 37 ile birinci, pirinç ihracatında ise % 13 ile üçüncü büyük ülke durumunda olan ABD'nin raporda bahsi geçen bir trilyon dolardan en fazla payı alacağı açıktır.

Tarım ürünlerinin fiyatları dünyanın en büyük borsalarında belirlenmektedir. Bu, fiyatlarda spekülasyonların belirleyici hale gelmesi demektir. ABD'de patlayan konut balonunun

Yaşanan bu gıda krizinin zaman ilerledikçe ülkemizi daha fazla etkileyeceği açıktır. Ekonomik kriz sonucu işsizlik arttıkça, gıda fiyatları bu şekilde artmaya devam etse de-etmese de yeterli gıdaya ulaşmak daha zor olacaktır.

dan sonra kârlı yerler arayan sermaye, emtia borsalarına kaymıştır. Tarımsal ürünlerde, petrolde, altında ve çeşitli emtialarda meydana gelen fahiş fiyat artışlarının baş nedeni budur. Şimdi bu yeni "sektörlerde" balon oluşmaya başlamıştır. Bu balonun ne kadar şişeceğini ve ne zaman patlayacağını şimdiden tahmin edilmesi zordur. Bu tamamen rekabetle, kâr hırsı ile ilgilidir. Mevcut durumda en fazla kazanan olmak ve bunu yüz milyonların hayatı pahasına yapmak; kapitalist-emperyalist sistemin özüdür.

Burjuvazinin korkusunu yaşama geçirelim

Burjuva basında sürekli tekrarlanan "küresel ısınma ve biyoyakıt üretiminin gıda krizine sebep olduğu" savları üzerinde de kısaca durmak gerekiyor. Küresel ısınma savına ülkemizi örnekendirerek yanıt verelim. Türkiye'de tarımda dışa bağımlılık süreci 2000 sonrasında hız kazanmıştır. Türkiye'de son 2 yılda tarımla uğraşanların sayısı 1,5 milyon azalmıştır. Tarım dışında kalan alanların yaklaşık yarısını buğday üretiminden vazgeçilen alanlar oluşturmuştur. Geçen yıl yaşanan kuraklığa rağmen ekim alanlarında daralma yaşanmıştı; Türkiye kendi ihtiyacından fazla (22.2 milyon ton) buğday üretebilecekti. (21.04.08/Dünya Gazetesi/Tevfik Güngör) Çok açıktır ki burjuvazinin iddia ettiği ve gerçekleri gizlemek için sürekli gündemde tuttuğu küresel ısınma şu anda yaşa-

nan gıda krizinin esas nedeni değildir. Bu belirlemeyi net bir şekilde yapmak önemlidir. Ama yine de varsayalım ki, şimdiki gıda krizinin esas nedeni küresel ısınma olsun. Bunun da yaratıcıları; daha fazla kâr için çevreyi, doğayı önemsemeyen kapitalist üretim tarzı değil midir?

Biyoyakıt üretimine gelirsek... Biyoyakıt üretimi için tarımsal alanlarda yağ oranı fazla gıdaların ekilmesi, tarım alanlarının daraltılması, aynı tipte ekim yapıldığı için çölleşmeye sebep olması, ihtiyaç olunan tarım ürünleri yerine belirli bir kesimin kullanacağı yakıt dönüşmesi gibi nedenlerle dünya halkları için büyük bir tehliktir. Ekimler, planlandığı gibi yapılsa on-on beş yıla kadar ciddi bir sorun olarak karşımıza çıkacaktır. Fakat yazı boyunca anlatmaya çalıştığımız gibi şimdiki gıda krizinin esas sebebi, yarı/sömürge, yarı-feodal ülkelerin tarımda da dışarı bağımlı hale getirilmesi ve bu bağımlılığı fırsat olarak kullanan burjuvazinin spekülasyonlarla fiyatları şişirmesidir.

Yaşanan bu gıda krizinin zaman ilerledikçe ülkemizi daha fazla etkileyeceği açıktır. Ekonomik kriz sonucu işsizlik arttıkça, gıda fiyatları bu şekilde artmaya devam etse de-etmese de yeterli gıdaya ulaşmak daha zor olacaktır. Burjuvazinin korktuğu "sosyal ayaklanma"nın başlarına gelmesi için mücadelemizi yükseltelim. Ne açlığın, ne yoksulluğun, ne işsizliğin başka çözüm yolu yoktur.

"GAP ne 5 yılda, ne de 12 milyar dolara biter!"

R. Tayyip Erdoğan'ın "GAP'ı 5 yılda bitireceğiz" açıklaması karşısında çeşitli kurumlardan tepki açıklamaları gelmeye devam ediyor.

Yazılı açıklama yapan ZMO Şanlıurfa Şube Başkanı Abdullah Melik, GAP'ta projenin tamamıyla gerçekleşmesi halinde 1 milyon 800 bin hektarlık alanın tarımsal

sulamaya açılacağını belirterek, şu an sadece 273 bin hektarlık alanın sulandığını, bunun 148 bin hektarının Harran Ovası'nda olduğunu kaydetti. Yine bir açıklama yapan 12 ziraat odası başkanı da "GAP projesi dar kapsamlıdır ve çiftçilerin sorunlarına çözüm olmaz" dediler. Şubeler adına Diyarbakır'da bir açıklama yapan Şemsi Bayraktar, köylülerin borçlarının ertelenmesi, tohum desteğinin verilmesi gerektiğini vurgulayarak, Ziraat Bankası'nın köylü bankası rolünü kaybettiği ifade etti.

Tarım ve Köy İşleri Bakanı Mehdi Eker'in "Bölgenin Afet bölgesi ilan edilmesi için insanların evsiz kalması gerekir" sözlerine atıfta bulunan Bayraktar, "Bölgenin Afet bölgesi ilan edilmesi için insanların ölmesi mi gerekir?" dedi.

(H. Merkezi)

Otuz yıldır bitirilemeyen proje:

27 Mayıs günü R.T. Erdoğan 12 bakan ve çok sayıda milletvekiliyle gittiği Diyarbakır'da aylardır hazırlığının yapıldığı iddia edilen "GAP Eylem Planı"nı açıkladı. Erdoğan'ın söylediklerine bakılırsa 3 yıl içinde ne işsizlik, ne yoksulluk, ne açlık kalacak! "Bu projeye gerek bölge insanımız, gerek Türkiye'nin her tarafında bütün milletimiz için talih değişecek ve tarihe bir yeni dönemin başlangıcı olacak önemli sonuçlar üretecektir." (28.05.08/Dünya Gazetesi) açıklamasını büyük bir şevkle heyecanlı yaptı Erdoğan! Gerçekten böyle midir? Yani bırakalım tüm ülkeyi sadece T. Kürdistanı açısından ele alındığında dahi "talihin ve tarihin" böyle köklü değişimini sağlayacak mıdır GAP? Türkiye'deki sosyo-ekonomik yapıyı, Türk egemen sınıflarının Kürt ulusal sorununa yaklaşımını, Türkiye'nin emperyalizme göbekten bağımlılığını bilen herkes bu soruya hemen "hayır" yanıtı verecektir. Ama biz yine de verilerle birlikte GAP gerçeğine biraz daha yakından bakmak istiyoruz.

Demirel, Özal ve Ecevit. Şimdi de Erdoğan'ın seçim şovu

İlk olarak ülkenin "talih ve tarihini" değiştirecek böylesine bir atılım için en azından AKP'nin hükümet olduğu 6 yıl boyunca neden bir girişimde bulunmadığını sormak gerekecektir. Finansman sorununu dünyadaki likidite bolluğu nedeniyle en az yaşayabilecekleri bir dönemde yatırım yapmadıkları GAP'a; şimdi kendi ekonomi-maliye bakanlarının bile "kriz geliyor, kredi sorunu yaşayacağız" vb. söylemlerini artırdıkları bir dönemde girişimde bulunacaklarını söylemeleri bile aslında en başından itibaren tüm bu yapıların bir şov olduğunu göstermektedir. Erdoğan'ın bu şovu aynı gün TÜSİAD'ın

yaptığı açıklamaları boşa çıkarıldı zaten. TÜSİAD'ın aynı gün düzenlediği seminer-

de Yönetim Kurulu Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ hükümeti "popülist politikalar uygulamakla" suçlu ve net bir şekilde "hükümet kasıkla verdiği keçe ile alacak" di-yordu. Elbette ki aradaki bu söylem farklarından yola çıkarak "AKP, GAP'ı ilerletmek, belediyelere yardım etmek isterken (yani "iyi niyetliken") iş çevrelere buna karşı çıkıyor" şeklinde yorumlayanlar çıkacaktır. Oysa buradan çıkabilecek tek sonuç AKP'nin bitirme kudretinin olmadığı projeyi yerel seçimler öncesinde prim toplamak amaçlı şov yapmak için gündeme getirdiğidir. Erdoğan'ın konuşmasında açıkladığı bu yıl GAP için ayrılacak 2.3 milyar YTL'nin 1.3 milyarının başka bölgelere ve "hizmetlere" aktarılacağı haberi birkaç gün geçmeden çıktı gazetelerde. (31.05.08/Hürriyet, Erdal Sağlam). Yani mum yatıya kadar bile yanmadı.

Bir uzun havadır GAP!

GAP'ın geçmişi 1970'li yıllara kadar uzanmaktadır. GAP, 1989 yılında hazırlanan plana göre 2005 yılında tamamlanmış olacaktır. Enerji ayağında 22 baraj, 19 hidroelektrik santralinin tamamlanacağı belirtiliyordu. Gelinen aşamada enerji yatırımlarında % 70

de en düşük oran % 32 ile Polonya'dır. * 1987'den 2001'e Marmara Bölgesinin Türkiye'nin milli gelirindeki payı % 35'ten % 38'e çıkarken Doğu ve Güneydoğu illerinin ise % 6 civarındadır. Türkiye nüfusunun % 15-16'sı burada yaşamaktadır. * Doğu ve Güneydoğu illerinde yaklaşık 11.2 milyon nüfusun işsizlik ve yoksulluk sorununa çözüm üretilmemiştir. AKP hükümeti döneminde de bütçeden aktarılmış görünen kaynaklar; sivil nüfusun iş ve aş beklentilerinden çok, bölgede "savunma-güvenlik" harcamalarında, bölgenin pek yararlanmadığı enerji yatırımlarında kullanılmıştır.

Görüldüğü gibi enerji yatırımlarının % 70'i 30 yıl içinde tamamlanmış ama bunun "bölge" halkına bir faydası olmamıştır. Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir Erdoğan'ın konuşmasından sonra yaptığı açıklamada "Bölgenin hidroelektrik ve diğer enerji kaynakları kullanarak üretilen Türkiye toplam elektrik enerjisinden 2006'da bölgenin 21 ilinin payı % 6.8 olarak belirlendi. İzmir ilinin tek başına tükettiği oran % 9.5'tir" diyerek GAP'ın enerji yatırımlarının bölgeye, bölge insanına katkısının olmadığını açıkça ortaya koymuştur. Aksiene yapılan barajlar, hidroelektrik santralleri bölgenin ekolojik dengesini bozmakta, tarihi ve kültürel değerlerini yok etmektedir.

Yapılan yatırımlar büyük toprak sahiplerine gidiyor Erdoğan açıklamasında proje ile 1.8 milyon hektar alanın sulanmasını sağlayacaklarını söyledi. Bu haber şimdiki kuraklığın pençesinde kıvranan halkımıza verilecek en iyi haberlerden biri!!! Bu yüzden özellikle ön plana çıkartıldı. Fakat biraz daha detaya in-diğ-

de en düşük oran % 32 ile Polonya'dır.

* 1987'den 2001'e Marmara Bölgesinin Türkiye'nin milli gelirindeki payı % 35'ten % 38'e çıkarken Doğu ve Güneydoğu illerinin ise % 6 civarındadır. Türkiye nüfusunun % 15-16'sı burada yaşamaktadır.

* Doğu ve Güneydoğu illerinde yaklaşık 11.2 milyon nüfusun işsizlik ve yoksulluk sorununa çözüm üretilmemiştir. AKP hükümeti döneminde de bütçeden aktarılmış görünen kaynaklar; sivil nüfusun iş ve aş beklentilerinden çok, bölgede "savunma-güvenlik" harcamalarında, bölgenin pek yararlanmadığı enerji yatırımlarında kullanılmıştır.

Görüldüğü gibi enerji yatırımlarının % 70'i 30 yıl içinde tamamlanmış ama bunun "bölge" halkına bir faydası olmamıştır.

Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir Erdoğan'ın konuşmasından sonra yaptığı açıklamada "Bölgenin hidroelektrik ve diğer enerji kaynakları kullanarak üretilen Türkiye toplam elektrik enerjisinden 2006'da bölgenin 21 ilinin payı % 6.8 olarak belirlendi. İzmir ilinin tek başına tükettiği oran % 9.5'tir" diyerek GAP'ın enerji yatırımlarının bölgeye, bölge insanına katkısının olmadığını açıkça ortaya koymuştur. Aksiene yapılan barajlar, hidroelektrik santralleri bölgenin ekolojik dengesini bozmakta, tarihi ve kültürel değerlerini yok etmektedir.

Yapılan yatırımlar büyük toprak sahiplerine gidiyor

Erdoğan açıklamasında proje ile 1.8 milyon hektar alanın sulanmasını sağlayacaklarını söyledi. Bu haber şimdiki kuraklığın pençesinde kıvranan halkımıza verilecek en iyi haberlerden biri!!! Bu yüzden özellikle ön plana çıkartıldı. Fakat biraz daha detaya in-diğ-

mizde tıpkı enerji yatırımlarında olduğu gibi sulamada da halkımızın sorunlarının çözülmeceğini görüyoruz.

Ankara Üniversitesi, Ziraat Fakültesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Bülent Gülcubuk'un "GAP öncesi ve sonrasında toprak mülkiyet yapısı ve bölüşüm ilişkilerinde değişimler" başlıklı araştırmasında Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde "tarımsal ilişkiler ve kalkınma dinamikleri açısından en belirleyici parametre olan toprak mülkiyeti yapısında 1973'ten bu yana hiç değişiklik olmadığı" vurgulanıyor. Rapordaki şu tespit iddia edildiği gibi sulama ile ilgili çalışmaların tamamlanmasının kimin işine yarayacağını açıkça ortaya koymaktadır:

"Bir yanda GAP'ın nimetlerinden yararlanan ve giderek varsılardan bir büyük mülkiyet yapısı, diğer yanda sayı giderek artan fakat topraksızlaşan bir nüfus yapısı ortaya çıkmaktadır. Açırna küçük işletme sahiplerinin de çoğunluğu sulama yatırımlarından ya az ya da hiç yararlanamayacaktır. Çünkü bölgede sulamaya açılacak alanlarda toprak sahibi işletmelerin % 61.4'ü sulanacak arazinin ancak % 10.5'ini işleyebilecektir. Buna karşılık işletmelerin % 6.2'si sulanacak arazinin yarısını işleyecektir. Bölgede toprak mülkiyet yapısı, sulamayla birlikte büyük işletmeler lehine daha da gelişme gösterebilecektir." (Raporla ilgili bilgi; 11.01.06/Evrensel)

Görüldüğü gibi ne enerji yatırımlarından ne de su yatırımlarından kü-

çük üretici ve bölge halkı yararlanmamaktadır. B. Gülcubuk'un yukarıda bahsettiğimiz raporunda küçük üreticilerin % 10.5'inin suyla ulaşabileceği siliği olduğu belirtilmiştir. Bu oran projenin tamamlanması durumunda daha da düşecektir. Çünkü Mayıs ayında meclisten geçen Yap-İşlet-Devret (YİD) Yasası ile tarımda sulama tesisleri de YİD kapsamına alındı. Sulama tesislerini DSI değil özel sektör yapacak. Köylü aldığı suyun bedelini ödeyecek. (14.05.08/Cumhuriyet) Suyun fiyatının gitgide arttığı düşünüldüğünde; sadece büyük toprak ağalarının ve oraya yatırım yapan şirketlerin su kaynaklarından yararlanacağı açıktır.

Baştan da vurguladığımız gibi Erdoğan'ın açıkladığı "GAP eylem planı" yerel seçimler öncesi yapılan bir şovdan ibarettir. Fakat bu durum; GAP'ın enerji ve su potansiyeli nedeniyle büyük şirketlerin ilgisini çektiği gerçeğini değiştirmemektedir. Türkiye'nin kullanılabilir suyunun % 20'sini Fırat ve Dicle nehirleri oluşturuyor. Koç'un dünyanın beşinci büyük salça fabrikasını Şanlıurfa'da kurduğunu biliyoruz. Bunun dışında Anadolu Grup; tarım işine gireceğini açıkladı. Yani en fazla olabilecek olan çeşitli vergi indirimleriyle büyük işletme kuracak olanların GAP'ın kalanını tamamlamalarıdır. Zaten YİD yasasının bu dönem çıkarılması nedeni de budur! T. Kürdistan'ın yeraltı-yerüstü zenginliklerinin büyük sermaye gruplarına peşkeş çekilmesinin eylem planıdır bu plan.

İşsizliğe ve istihdama değil patrona kaynak paketi

Uzun süredir gündemde olan ve kamuoyunda "İstihdam Paketi" olarak bilinen İş Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılması Hakkında Kanun Tasarısı Mecliste görüşülerek yasalaştı. Bu düzenleme ile İşsizlik Fonundan patronlara aktarılan paralar "işsizliğe karşı mücadele ediyoruz" yalanlarıyla manipüle edilmeye çalışılıyor. Patronlara aktarılan kaynaklarla yeni "istihdam olanaklarının" yaratıldığı propagandası ile halk nezdinde destek bulmaya çalışıyorlar. Bunda belli ölçülerde başarılı olduklarını söylemek yanlış olmaz. Zira "istihdam paketi", konumuz itibarıyla de İşsizlik Fonunun patronların talanına açılması ciddi bir muhalefetle karşılaşmadan yasalaştırıldı. Bu yalan propagandalarla bizlerden nelerin gizlenmek istendiğine, işsizlik sorununa ve buna bağlı olarak İşsizlik Fonu üzerinde oynanan oyunlarla nelerin amaçlandığına daha yakından bakmaya çalışalım.

Mayıs ayı içinde açıklanan işsizlik oranları var olan gerçekliği çarpıcı bir şekilde açıklamaktadır. Ankara Ticaret Odası'nın yaptığı Açık ve Yoksulluk Araştırmasının sonuçlarına göre 11 milyon insan açlık sınırının, 53 milyon insanın da yoksulluk sınırının altında yaşadığı ortaya çıkmıştır. Yani Türkiye'de yaşayan her dört kişiden üçü yoksul ve aç durumdadır. Buna karşın bu bir avuç toprak ağası, komprador burjuva ve efendileri emperyalistler milyar dolarları kasalarına indiriyorlar. Çünkü burjuvazi işçi sınıfının yarattığı artı-değeri gasp ettiği sürece kârını ve sermaye birikimini artırabilir. Sermaye birikimi ve kârını daha fazla artırmak için de işsizler ordusuna ihtiyaç duyar. İşsizler ordusu olmadan, azami kâr elde etmesi ya da sermaye birikimini artırması güçleşir. İşgücü pazarında ne kadar ucuz işgücü varsa, onların kârı o kadar büyük olur.

AKP hükümeti toplu sözleşme dönemlerinde işsizler ordusunu çalışanlar üzerinde bir tehdit unsuru olarak kullanarak bu tehditleri Başbakanın ağzından ifade etmekten çekinmemiştir. Başbakan 2003-2004 kamu toplu iş sözleşmesi döneminde çalışanların ücret artışı taleplerini baskı altına almak için "bugün çalışanların belki beş on misli daha çalışmaya amade milyonlarca işsizin de olduğu hesaba katmalıdır" (19.06.2003/Milliyet), "... sen şu anda işin var çalışıyorsun. Bu ülkede beş milyon işsiz var. Bunları ne yapacağız?" (23.06.2003/Star) diyerek kendi yarattıkları işsizler ordusunu, çalışan işçiler üzerinde nasıl bir tehdit ve baskı aracı olarak kullandıklarının çarpıcı örneklerini vermiştir. Yine aynı dönemde TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) Başkanı Refik Baydur da hızını alamayarak "Sıfır zam tabii ki olabilir, hatta eksi zam da olur. İşçi sendikalarının artık çalışan işçiyi daha çok gelir sağlamak yerine, istihdamın sürdürülmesine dikkat etmesi gerektiğini..." (21.06.2003/Hürriyet) söyleyerek işsizliği çalışanlar üzerinde baskı uygulamak için sonuna kadar kullanmıştır. Bu açıklamalar işsizler ordusunun ücretler üzerinde nasıl baskı aracı olarak kullanıldığını en yalın haliyle ortaya koyuyor.

Sistem için işsizlik sadece çalışanlar üzerinde bir baskı aracı görevi görmüyor. Aynı zamanda halkın cebinden daha fazla kaynağı kendi cebine aktarma görevini de görüyor. İşsizliği kullanarak, işgücü maliyetinin düşürülmesini, vergi ve primlerin kendileri lehine azaltılmasını, iş güvencesinin ortadan kaldırılmasını, kıdem tazminatının yok edilmesini, fazla mesai ücretlerinin kaldırılmasını, ağa babaları olan emperyalist şirketlerin daha fazla kâr elde etmeleri için önlerindeki tüm engellerin kaldırılmasını istiyorlar.

İşsizliğin aynı zamanda sistemlerini de tehdit etmesinden korkuyorlar. O yüzden yaptıkları açıklamalarda "işsizliğin kabul edilebilir düzeyde tutulması" gerektiğini söylüyorlar. Onların bahsettiği "kabul edilebilir düzey" sömürülerini en üst düzeyde sürdürürken herhangi bir tehlike ile karşılaşmamalarıdır. Bunu yaptıkları açıklamalarda açıkça ortaya koyuyorlar. TİSK Başkanı Refik Baydur 16 Nisan 2003'teki Ekonomik ve Sosyal Konsey toplantısında bir konuşmasında "ihtilali ordular değil, işsizler yapar. Bu en büyük tehlike, bunu engelleyin" (Petrol-İş Yıllığı Eylül 2003 Sayfa: 197) diyerek korkusunu ortaya koymuştur.

Yine eski TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan "... İşsizliğin ulaştığı boyutların açacağı toplumsal yaralar, eğer gerekli önlemler alınmazsa, hükümeti, fazla uzak olmayan bir vadede, siyasal bir gelecek hesabı yapamaz hale getirecektir. Ülkeyi ise girdaba sürüleyecektir." (Petrol-İş Yıllığı Eylül 2003, Sayfa: 136) açıklamasıyla işsizliğin kendileri için tehlike olmaktan çıkartılması gerektiği-

haline getirilmiştir. Tam da "Yavuz hırsız ev sahibini bastırır" atasözüne uygun davranılmıştır. Yine tüm çalışanlardan kesilerek oluşturulan Zorunlu Mevduat Hesabı Fonunda biriken paralar sistem sahiplerinin kullanımına sunulmuştur. Bu paraların çalışanlara geri ödenmesi gündeme geldiğinde çalışanlar lehine komik faiz oranları uygulanmış ve paralar taksitli olarak geri ödenmiştir. Zorunlu Mevduat Hesabı Fonunda oynanan oyunun aynı çalışanların maaşlarından kesilerek oluşturulan Konut Edindirme Fonu için de geçerlidir. Başbakan bu konuda övünerek yaptığı açıklamalarda bu fonda biriken paraları yakında geri ödeyeceklerini açıklamaktadır. Bu paralar da diğer örneklerde olduğu gibi kuşa çevrilerek geri ödenecektir. Bu örnekler ülkemizde oluşturulan bu tür fonların, hesapların esas amacının kapitalistlere kaynak aktarmak olduğunu bir kez daha göstermiştir. Çalışanların yararlanacaklarını ilan ettikleri hak ve olanakların birer yalan olduğu, bu yalanlarla gerçek amaçlarını gizlemeye çalıştıkları artık gizlenemez bir gerçektir.

İşsizlik Fonu vb. uygulamaların kapitalist ülkelerde kapitalizmin ilk dönemlerinden itibaren oluşturulduğunu belirttik. Türkiye'de ise İşsizlik Fonu 7 yıl önce, 2001 y-

vermiş oldu. İşsizler ordusunun yaşamlarını sürdüreceği böyle önemli bir olanaktan büyük oranda uzaklaşması, işsizler ordusunun sayısının yaşanan göçlerle her geçen gün artması onları göstermelik olsa da işsizlik fonu kurmak zorunda bıraktı.

Oluşturulan işsizlik fonuna aktarılan paralar ve bunun sonucu işsizlere ödenen cüzi paralar bir iyilik ve lütf olarak sunuluyor. Bunun sonucunda da işsizlerden bu iyiliğe karşılık uslu durmaları, düzen karşıtı hareketlerde bulunmaması isteniyor. Gerçekten işe işçiden alınan-gasp edilenlerle işçilere "kaynak aktarılmakta", bunu da sanki kendileri yapıyor gibi yanılsamalar yaratarak bu gerçekliği gizlemeye çalışıyorlar.

Bu vb. fonların esasta egemenlere kaynak aktarmak için oluşturulduğunu belirttik. Bu yüzden işsizlere belli bir süre maaş vermek için kurulan bu fondan işsizlerin yararlanmasını engellemek için ağır şartlar getirilmiştir. Bu ağır şartları aşip işsizlik maaşını almaya başaranlara da en fazla asgari ücretin net tutarı kadar maaş ödenmiştir. Fonun kurulduğu 2001 yılından bugün fonda 33 milyar YTL birikmiştir. Yine aynı zaman diliminde işsizlik maaşı olarak sadece 1.6 milyar YTL ödenmiştir. Bu rakamlar işsizlik maaşı ödememede devletin ne kadar "baş-

durumda. AKP hükümeti de işsizlik fonundan aktarılan kaynaklarla meslek edindirme kurslarının açılacağını, bununla da işsizlere iş bulma kapisinin açılacağını söylemektedir. Bu yalanın yukarıda anlatmaya çalıştığımız ideolojik boyutu yanında ayrıca somut bir hedefi daha vardır. Açılacak meslek edindirme kurslarının patronların ihtiyaç duyduğu meslek dallarında olacağı zaten biliniyor. Peki patronların ihtiyaçlarını neler belirleyecek? Bugün işgücü piyasasında patronlar istedikleri meslekte, istedikleri nitelikte işgücü bulacak durumdadır, o zaman niye hala belli meslek dallarında yeterli yetişmiş işgücü olmadığını söylüyorlar. Herhangi bir meslek dalında ne kadar çok işsiz olursa kapitalistler o meslek dalında halen çalışan işçileri o kadar çok baskı altına alıp, artı-değer sömürüsünü artırıp kârlarına kâr katacaklardır. İşsizler için ise esasta bir değişiklik olmayacak, dün vasıfsız bir işsizken, yarın diplomalı işsiz olacaktır. Kapitalizm ise hem baskı ve sömürsünü artırarak hem de işsizlerin iş bulma umudunu canlı tutmaya çalışarak kendisine yönelmelerini engellemeye çalışacaktır. Bu nedenle bu yasanın hedefleri arasında en önemli maddenin bu olduğunu söylemek yanlış olmaz. Burjuva-feodal basında diğer maddelere yönelik birçok eleştirel haber-yorum yer almasına rağmen bu madde üzerinde olumlu haber-yorumların çıkması da bu anlamıyla anlaşılabilir.

İşsizlik Fonundan ayrıca mevcut çalışmalarına ele aralık 18-29 yaş arası genç işçi çalıştıranlara ve yaş sınırı olmadan da kadın işçi çalıştıran patronlara da kaynak aktarılıyor. Bu kapsamda yeni işe alınacakların SSK primleri 5 yıl boyunca kademe olarak işsizlik fonundan karşılanacak. Bu oran her yıl % 20 azalacak. Bu sayede patronlar ödemele gereken prim miktarını kasalarına kâr olarak koyabilecekler. Bu uygulama yasa yürürlüğe girdikten sonra işe alınacaklar için uygulanacak. Ancak getirilen istisna ile daha önce özelleştirilen işletmelerde çalışan bu kapsamdaki işçiler yeni işe girmiş gibi değerlendirilecek ve 5 yıllık sigorta primleri işsizlik fonundan karşılanacak. Bu örnek bile bu düzenlemenin hedefinin ne olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Bizler işsizlik fonu vb. fonların bizim gibi ülkelerde esasta hangi amaca hizmet ettiğini kitlelere canlı örneklerle göstermeliyiz. Egemenlerin tek amacının kârlarına kâr katmak olduğunu, bunu gerçekleştirmek için de her türlü yolu denediklerini anlatmalıyız. Bu amaçlarını gizlemek için, halkı kandırmak için kullandıkları yalanların arkasındaki gerçekleri en net biçimde ortaya serilmeliyiz. Ancak o zaman sistemin gerçekliğini kitlelere gösterebiliriz. Çünkü sınıf mücadelesinde işsiz milyonların örgütlenmesi ve mücadeleye katılması önemli bir yer tutmaktadır. Bu nedenle geniş işsiz kitleler içinde bilinçlendirme ve örgütlenme çalışmaları yürütmeliyiz. İşsizlik Fonu vb. uygulamalar işsizlerin sorunlarını çözmekle uzak uygulamalar olsa da çalışanların ürettiği değerlerle oluşturulan bu fonların patronlara talan edilmesine sessiz kalınmamalıdır. Bu nedenle bıkıp usanmadan kitlelere bu tür uygulamalarla nelerin hedeflendiğini anlatıp, örgütlemeye çalışmalıyız. Bunun en temel yolu da onların içinde olup onlarla birlikte mücadele etmektir. Bu sayede hem kitlelerin bilincini daha ileriye taşımamızın imkanlarına kavuşuruz hem de güvenlerini kazanma noktasında önemli bir adım atmış oluruz. Yani bizler "işsiz" değiliz. Görev ve sorumluluklarımız bizi bekliyor.

Büyüyen halkın ekonomisi değil, cebindeki deliktir!

AKP'nin hükümete geldiği ilk günden itibaren ekonominin büyüdüğü, geliştiği bu büyümenin nimetlerinin 2-3 yıl içinde halka da yansıtacağı demagojisi o dönemler etkili olsa da yaşanan gerçekler karşısında artık AKP de bu konuda başarısız olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştır. 2001 sonrası geliştiği ve büyüdüğü söylenen ekonomi, komprador burjuvazinin ve emperyalist şirketlerin ekonomisiydi; halkın ekonomisi değildi. Daha düşük ücretle daha uzun süreler çalışmak zorunda bırakılan işçilerin yoksulluğu ve sefaleti her geçen gün arttı. Çokça bahsi edilen ekonomik büyümenin kaynağı aslında budur.

ni ifade etmiştir.

Yani egemenler kârını ve sermaye birikimini artırmak için işsizler ordusuna ihtiyaç duyar ve bunun için her gün yeni işsizleri işgücü piyasasına katarken diğer taraftan bu durumun kendisi için tehdit oluşturmasını engellemeye çalışır. Bunun için düzenin tüm baskı ve zor araçlarını devreye sokarlar. Bunlar yanında işçilerden gasp ettikleri artı-değerin çok küçük bir kısmını çeşitli araçlarla işsizlere vererek onların tepkilerini azaltmaya çalışırlar. Bu aktarımların diğer bir boyutu da, sistemin çalışan kesimi baskı altında tutması için işsizler ordusunun hayatta kalmasına duyduğu ihtiyaçtır. O yüzden işsizlerin düzenli olmasa da açlık ve sefalet içinde ölmeden yaşayacakları kadar bir gelire ulaşmalarını ister. Bu sayede hem hayatta kalmalarını hem de sisteme olan tepkilerini azaltmaya çalışır.

İşsizlik Fonu uygulaması da bu amaçla uygulamaya konulan araçlardan bir tanesidir. Kapitalizmin ilk yıllarından bu yana bu tür fonlar kullanılmıştır. İşsizlik Fonu uygulaması kapitalist ülkelerde esasta bu görevi görürken bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde sermaye birikiminin yetersiz olması nedeniyle bu tür fonlar devamlı kapitalistlerin çıkarına onlara kaynak aktaran araçlar olarak kullanılmıştır. İşçilerin sosyal sigortalar primlerinin devamlı olarak kamu bankaları aracılığıyla kapitalistlere kredi adı altında kaynak aktararak peşkeş çekildiği ve bu paraların batırıldığı bugün herkesçe bilinen bir gerçek. Bu paraların bu şekilde gasp edilmesi yanında bu durum çarpıtılarak SSGS'nin de önemli gerekçelerinden biri

linda kuruldu. Kapitalizmin ilk yıllarından beri uygulanan bir yöntem nasıl oluyor da Türkiye'de ancak 7

yıl önce uygulamaya konuluyor? Bu sorunun yanıtını Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısında aramak gerekiyor. Türkiye'nin yarı-feodal niteliği sonucu hem çalışan kesimin hem de işsizlerin köylük bölgelerle olan ekonomik bağının belli ölçülerde devam etmesi özellikle de işsizlerin hayatta kalmalarını sağlayacak olanaklara asgari oranda da olsa ulaşabilmelerinin koşullarını sağlıyordu. 1950'lerden itibaren köylük bölgelerden şehirlere belli dönemlerde hız kazanarak artan göç, 1990'lar sonrasında şiddetli her defasında artmakla beraber gerçekleşme süreleri de kısalan ekonomik krizlerle çok büyük bir ivme kazandı. Kürt Ulusal Hareketi'nin mücadelesi de T. Kürdistanı'ndaki göçler de önemli bir etkendir. 1999-2001 ekonomik krizleri ile şehirlerdeki ve köylük bölgelerdeki yoksulluk ve işsizlik devasa boyutlara ulaştı. Krizden çıkmanın kurtuluşu olarak sunulan IMF ve Dünya Bankası'nın politikalarının amacı da kısa sürede geniş kesimler tarafından görülmüş oldu. Şehirlerde özelleştirmeler ve kitlesel işten çıkarmalarla yoksulluk ve sefalet arttı. Tarımın emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yeniden yapılandırılması politikaları sonucu da köylük bölgelerde yaşayan bırakılm şehirdeki işsiz yakınlarına katkı sunmayı kendi yaşamlarını buldukları alanlarda sürdürülemez hale geldiler. Ve şehirlerdeki işsizler ordusuna katılmak için şehirlere göç etmek zorunda kaldılar. İşsizlikteki bu artış egemenlere çalışanlar üzerinde daha fazla baskı kurmalarının ve sömürülerini artırmalarının olanaklarını da

ırlı" olduğunu göstermektedir. Fonda 33 milyar YTL'nin birikmesi ile fonun asıl kuruluş amacı devreye sokulmuştur. Kapitalistlere, hazırlanan "istihdam paketi" ile yeni kaynaklar aktarılacaktır. Bu gerçeği gizlemek için de "işsizlikle mücadele ettiklerini", yeni iş imkanları yaratacakları yalanlarını durup dinlenmeden her yerde anlatıyorlar.

İşsizlik fonunun talan edilmesine dayanık yapılan gerekçeleri incelediğimizde söylenen yalanların maskesi düşmüş olacaktır. TV'lerde, gazetelerde milyonlarca işsizin herhangi bir mesleği olmadığı, buna karşılık patronların yetmişmiş, meslek sahibi işçilere ihtiyacı olduğu anlatılıp, işsizlere patronların ihtiyaç duyduğu alanlarda eğitim verilerek iş bulacağını propagandasını yapıyorlar. Bu yalan propagandanın tarihi neredeyse kapitalizmin tarihi kadar eskidir. Kapitalistler o günden bu güne devamlı işsizler ordusunun varlığını üretim araçlarının gelişmesine ayak uydurmadığını söylediği işçi sınıfının teknik eğitim yetersizliği ile açıklamaya çalışmıştır. Bugün de yapılan bunun aynısıdır. Oysa herkes tarafından bilinen diğer gerçek üniversite, teknik okul mezunu ya da "iyi ve aranan" bir mesleğe sahip olan işsizlerin sayısının hiç de az olmadığıdır. TÜİK'in 2007 Eylül ayı raporunda yükseköğretim mezunu işsizlerin toplam işsizler ordusu içindeki payının % 11.5 olduğu açıklanmıştır. Yine % 11.9 olduğu açıklanan lise mezunu işsizlerin önemli bir bölümünün de meslek lisesi mezunları oluşturulmaktadır. Bu yalan propagandanın esas amacı işsizliğin kaynağının kapitalizmin kendisi olduğunu gizlemektir. Böylece işsizlerin öfkelerini sisteme yönelmesi engellenmek istenmektedir. Ne yazık ki bu konuda egemenler önemli başarılar elde etmiş bir

Dünyanın en genç cumhuriyeti: Federal Nepal Cumhuriyeti

NKP (Maoist)'in yayın organı Red Star (Kızıl Yıldız) gazetesinde BML ve NK'nın engeller çıkararak NKP (Maoist)'i ters köşeye yatırmak istediğini ancak halk desteğiyle NKP (Maoist)'in bu çabaları boşa çıkarıp onları tecrit edeceği yorumu yapılmaktadır.

Nepal 28 Mayıs tarihinde gerçekleşen Kurucu Meclis'in ilk oturumu ile **Federal Demokratik Cumhuriyet** olarak ilan edildi. Bu kararla birlikte 240 yıllık monarşiye de son verildi. Seçimler Yeni Nepal'in nasıl olması gerektiğine karar verme amacını taşıyordu ve devrimcilerin, ilerlecilerin ve cumhuriyetçilerin birlik cephesinin zaferi ve monarşinin yenilisiyle sonuçlandı.

Yaklaşık 2 yıllık bir süre zarfında yeni anayasanın yazılmasına öncülük edecek olan Nepal Komünist Partisi (Maoist) seçim öncesinde yayımladığı manifesto ile nasıl bir Nepal için çalışacağını net şekilde ifade etmişti. Başkanın genel seçim yoluyla, başbakanın ise yasama meclisi tarafından seçileceği, yarı-feodal üretim yapısının yıkılacağı, toprak devriminin gerçekleştirileceği, azınlık milliyetlere kendi kaderlerini tayin hakkının tanınacağı bir sistemle gerici monarşinin yarattığı sorunlara çözüm bulunması hedeflenmektedir.

Ancak Kurucu Meclis'in ilk oturumu dahi geleceğin siyasal sisteminin nasıl olması gerektiği konusunda partilerin zıt yaklaşımlara sahip olduğunu göstermektedir. **Kurucu Meclis'in ilk oturumunun sabah 11'de yapılması gerekmesine karşın yaklaşık 11 saat ertelenmesi ve monarşinin kaldırılmasını kutlamak için toplanan kitlelere polislin saldırması süre-**

cin kolay geçmeyeceğinin göstergesidir.

NKP (Maoist) yeni anayasa ile birlikte değişime önderlik edebilmesi açısından devletin başı olarak güçlü bir başkana ihtiyaç olduğunu vurgulamaktadır. Ancak yeni anayasa hazırlanana kadar, geçici anayasaya uygun olarak devletin başkanın başbakan olmasını ve başkanın ise sembolik nitelikte olmasını kabul etmektedir. Ancak NKP (Maoist) seçimlerden net bir zaferle çıkmasına karşın (NKP-Maoist 220, NK 110, BML 103 parlamenterle temsil ediliyor.) cumhurbaşkanının kim olacağı ve hükümetin nasıl kurulacağı üzerine NK ve BML gibi gerici partiler engeller çıkarmaktadır. Bu nedenle hem Kurucu Meclis'in ilk oturumu zamanında gerçekleşmedi hem de gazetemizin yayına hazırlandığı güne kadar yeni hükümetin kurulması mümkün olmadı.

NKP (Maoist)'in yayın organı Red Star (Kızıl Yıldız) gazetesinde BML ve NK'nın engeller çıkararak NKP (Maoist)'i ters köşeye yatırmak istediğini ancak halk desteğiyle NKP (Maoist)'in bu çabaları boşa çıkarıp onları tecrit edeceği yorumu yapılmaktadır. Seçimlerde en yüksek oyu alan partinin hükümeti kurmasının temel bir demokratik kural olduğunu, yenilen partinin halen istifa edip yeni hükümet için yol açmamasının, söz konusu partilerin anti-demokratik ve otoriter doğalarından ve halen geçmiş feodal par-

lamentar kurallarını yaşatmaya çalışmalarından kaynaklandığını belirtmektedir.

30 Mayıs'taki Cumhuriyet kutlamalarında Prachanda yoldaş şu tespiti yapmaktadır: "Ülkenin içindeki ve dışındaki tüm gericiler ve geleneksel güçler NKP (Maoist)'in ve Nepal halkının Kurucu Meclis seçimlerinde yenileceği ve gerici güçlerin iktidara geleceğini beklemekteydiler. Fakat Nepal halkı yine bir mucize gerçekleştirerek NKP (Maoist)'i önderler olarak seçti. NKP (Maoist)'i yeni Nepal'in ve FDC (Federal Demokratik Cumhuriyet) Anayasasının yazılması için önder olması için destekledi. Bu, gericiler için sindirilmesi ve kabul edilmesi zor bir konudur. Bu nedenle yenilenler geçici anayasanın ve daha öncesinde yapılan anlaşmaların hedeflerine aykırı şekilde umutsuzca oyunlar oynamaktalar."

Başbakan Koirala'nın istifa etmemesi ve yeni hükümetin kurulması için çalışmaların başlamaması üzerine 1 Haziran'da açıklama

yapan Prachanda şayet 2-3 gün içinde Maoistlere yeni hükümet için yol açılmazsa şu anki hükümetten istifa edip sokaklara çıkacaklarını ilan etti. Buna karşın 3 Haziran'da ortak bir açıklama yayımlayan NK ve BML Maoistlerin hükümeti kurmak için inisiyatif alması çağrısında bulundular. Ancak 7 Haziran tarihinde gerek başbakanın görevden alınması konusunda gerekse de yeni devlet başkanının kim olacağı konusunda yeni önerilerde bulundular. Buna göre başbakanın meclis çoğunluğu sağlandığı takdirde düşürülebileceğini önen gerici partiler devlet başkanlığına ise şu anki başbakan ve NK lideri Koirala'yı önerdiler. Maoistler hükümetin sıkça düşürülmesinin engellenmesi için önlemler alınması kaydıyla ilk öneriyi kabul ederken Koirala'nın başkanlığına karşı çıkmakta ve başkanın sivil toplum önderleri arasından seçilmesini desteklemektedir. Siyasi kilitlenmenin aşılması için 3 temel partiden oluşan bir heyet 9 Haziran'da toplanmaya ve ortak bir çözüm bulmak için çalışmaya başladı.

Kazanımlarımız Halk Savaşıyla elde edilmiştir!

NKP (Maoist) Merkez Komite üyesi Dharmendra Bastola ile röportaj:

- Monarşi yıkıldı ve federal demokratik cumhuriyet kuruldu. Ancak neden siyasi süreç ileri doğru gitmiyormuş gibi görünüyor?

- Siyasi süreç düz bir hatta gitmiyor, ancak siyasi süreç ileri doğru yol alıyor. Siyasi sürecin nasıl ilerlediğini 12 maddelik anlaşmadan Kurucu Meclis seçimlerinin tarihine ve Kurucu Meclis'in ilk toplantısında federal demokratik cumhuriyetin kurulmasına kadar görmek mümkündür, ancak siyasi süreç oldukça sancılı şekilde ilerlemektedir. İlerliyor ancak düz bir hatta değil. Parlamenter partilerin karakteri onları tarihi geriye, monarşik sisteme doğru çekmeye çalışıyor, partimizin karakteri ise bunları yıkmak için çalışıyor. Benzer şekilde, günümüz koşullarında parlamenter partiler anayasaya yeni önerilerde bulunarak Yeni Demokratik Devrime giden yolu hazırlayacak olan anayasanın yazılmasında engeller yaratmak

istiyorlar. Parlamenter partiler yarı-feodal, yarı-sömürge üretim biçimini ne pahasına olursa olsun korumak istiyorlar. Bizse bunları yıkmak için mücadele ediyoruz. Siyasi sürecin ilerlemiyor şeklinde görünmesinin nedenleri bunlardır.

- Nepal Kongresi (NK) ve BML geçici anayasanın belirli maddelerine yönelik önerilerde bulunuyorlar. Bu yenilgiden sonra oyunun kurallarını değiştirmek değil midir? Partizin bu konuda anlaşacak mı?

- Kesinlikle hayır! Eğer başkanın yürütme gücünü geliştirecek önerilerle gelirlerse tabii ki olabilir. Ancak geçmişteki gibi eğer ülkeyi çoğunluk-azınlık bataklığına sürüklemek isterlerse (...) oyunu sadece kendi istedikleri gibi değiştirmek isterlerse partimiz anlaşmayacaktır. (...) Önerileri ise oldukça ilginçtir. Geçici anayasada başbakanın üçte iki çoğunlukla değiş-

tirilebileceği yazılıdır. Kendileri iktidardayken bu madde ile ilgili hiç sorunları yoktu. Çok da rahatlar. Seçimlerde yenilince ise maddenin değiştirilmesini istiyorlar. Burjuva demokrasinin ilk kurallarından biri seçimde yenilgiden sonra hemen istifa etmek ve en büyük partiye hükümeti kurması için izin vermektedir. Ancak parlamenter partiler yenilmelerine rağmen zafer kazanmış gibi davranıyorlar. Partimiz her türlü otokrasize ve despotizme karşıdır.

- NKP (Maoist) Başkanlık ve Başbakanlık koltuğu üzerine anlaşmayı düşünüyor mu?

- Hayır. Kesinlikle olmaz! Her şeyden önce günümüz koşulları siyasi istikrarı temsil etmiyor, bu nedenle Meclis'in ilk görevi anayasayı yazmaktır. İlkincisi, hükümetin iki temel koltuğu, Başkan ve Başbakan, iki parti arasında bölünürse anayasayı yazmak yerine parlamenter partilerin birbiriyle

kavga ettiği parlamenter bataklığa düşecektir. Üçüncüsü siyasal gerçekliğin günümüzdeki karşılığında Başkan ve Başbakanlık iki parti arasında bölüşülürse gerici ve feodal otokratlara iki parti arasında oyun oynayabilecekleri alan açacaktır ve anayasa yazma sürecini zayıflatacaktır. (...) Bu koşullarda ulusumuz ulusa ve halka karşı disiplinli, kararlı ve sorumlu bir hükümet talep etmektedir. Bu koşullarda önderliği yerine getirebilecek kapasiteye sadece partimiz sahiptir. Bu nedenle uzlaşmaya gerek yoktur. (...)

- O zaman partiler bu hareketleriyle "Gericiler yıkılana kadar iktidarı bırakmayacaklardır" sözünü mü kanıtlıyorlar?

- Tarihte hiçbir burjuvazi halka iktidarı gönüllü şekilde bırakmayacaktır. Bu nedenle Nepal de bu gerçeklikte bir istisna olmayacaktır. Dahası, bugüne kadar elde ettiğimiz Federal

Demokratik Cumhuriyet dahil, her türlü siyasal kazanım büyük Halk Savaşının kazanımlarıdır. Bunun anlamı şudur, yaklaşık 10 yıl süren bir silahlı mücadele sürecinden partimiz zaferle çıkmıştır ve ardından masada zorlu bir siyasal mücadele süreci başlamıştır ve partimiz onu da kazanmıştır. Bu nedenle unutulmamalıdır ki Federal Demokratik Cumhuriyet feodal otokratlarca gönüllü şekilde verilmiştir, zorla elde edilmiştir.

- NK ve BML halkın isteği-ne karşı çıkar ve iktidarı partinize bırakmazsa mücade-

nin veya hareketin yeni bir rundu mu başlayacak?

- Sorun iktidarın partimize devri sorunu değildir. Sorun iktidarın halka devri sorunudur. Partimizin görevi halka siyasal iktidarı ele geçirmede önderlik etmektir. Ve NK ve BML halkın talebine karşı çıkarırsa halkımız farklı düzeyde bir mücadeleye kesinlikle başvuracaktır ve iktidarı eline almak için zor kullanacaktır. Bir kez ideolojik ve siyasal açıdan silahlansa, dünyada hiçbir güç halkın iktidarı ele almasına engel olamaz. Bu Nepal için de geçerlidir.

Ustalardan öğrenelim!

"Kaynaşmamış bir grup halinde, sarp ve zorlu bir yolda, birbirimizin ellerine sıkı sıkıya sarılmış olarak ilerliyoruz. Düşman tarafından her yandan sarılmış durumdayız ve bunların ateşi altında hemen hemen hiç durmadan ilerlemek zorundayız. Özgürce be-

"Yalnızca bataklığa karşı değil, yüzlerini bataklığa doğru çevirenlere karşı da savaşmakta özgürüz!"

nimsediğimiz bir kararlar, düşmanla savaşmak amacıyla, daha başında kendimizi tek başına bir grup olarak ayırdığımız için ve uzlaşma yolu yerine mücadele yolunu seçmiş olduğumuz için, bizi suçlayan kimselerin bulunduğu yakınımızdaki bataklığa çekilmemek amacıyla birleşmiş bulunuyoruz. Ve şimdi aramızdan bazıları şöyle bağırıyordu: gelin ba-

taklığa gidelim! Ve onları ayıplamaya başladığımız zaman da, karşılıklı şüphe oluyor: ne geri insanlarıdır! Sizi daha iyi bir yola çağırma özgürlüğünü bize tanınamaktan utanmıyor musunuz! Evet beyler! Yalnızca bizi çağırılmakta değil, istediğiniz yere, hatta bataklığa bile gitmekte özgürsünüz. Aslında bize göre sizin gerçek yeriniz batakluktur, oraya ulaşma-

ya için size her türlü yardımcı yapmaya da hazırız. Yeter ki ellerimizi bırakın, yakamıza yapışmayın ve o büyük özgürlük sözcüğünü kirliletmeyin, çünkü biz de dilediğimiz yere gitmekte özgürüz; yalnızca bataklığa karşı değil, yüzlerini bataklığa doğru çevirenlere karşı da savaşmakta özgürüz!"

(Ne Yapmalı?, Lenin, Sayfa: 17-18)

"Şehitler verilecektir. Şehitler verilmeden hedefimiz olan bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizme ulaşılması ve oradan da durmaksızın komünizme varılması mümkün değildir. Öyleyse şehit düşen yoldaşlarımız için matem tutmaya hakkımız yok. Şahin (İsmail) ve Topo (Doğan) yoldaşlara gerçek anlamda ve onlara yaradığı bir sevgi ve saygı göstermek istiyorsak, bunun yolu umutsuzluğa, karamsarlığa, kararsızlığa kapılmak ve yas tutmak değil, sınıf düşmanlarımızın kinimizi, davamıza olan inancımızı ve kararlılığımızı bir kat daha artırarak, şehitlerimizin bıraktığı kızıl bayrağı savaşkan bir ruhla daha görkemli bir şekilde düşmana inat dalgalandırmak ve var gücümüzle partimiz TKP/ML'yi desteklemek, ordumuz TIKKO saflarında savaşarak daha da boyutlandırmaktır." (İsmail Bulut ve Doğan Karadağ'ın şehit düşmesinin ardından yayınlanan TKP/ML GBMK Bildirisi.)

Daha önce de bu sayfalarda defalarca vurgulanan bir gerçek vardır; yukarıdaki alıntıda olduğu gibi şehitlerimizi sahiplenmenin yolu militanca bir duruş ve kavgaya sıkı sıkıya bağlı olmaktan geçmektedir. Özellikle tasfiyeciler saldırılarının (iç ve dış) yoğun olarak yaşandığı dönemlerde daha önemle vurgulanması gereken bir konudur bu. Kuruluşundan bu yana verdiği yüzlerce şehidinde şekillenen militanca duruş Proletarya Partisi'nin yarattığı kişilik olarak örnek teşkil etmiştir devrimci hareket saflarında.

Nedir militan duruş? En kısa tanımıyla, sınıf mücadelesinin yasalarına sıkı sıkıya bağlı olmaktır. Düşman karşısında proleter ideolojiyi ka-

ni-canı pahasına savunmaktır. En zor koşullarda dahi Proletarya Partisi'nin görüşlerini emekçi kitlelere taşımak ve onları örgütlemektir. Bunu yaparken kuşkusuz ön planda tutmamız gereken bir husus vardır. Bizler faşizmin saldırılarının azgınca yaşam bulduğu, en küçük demokratik talebe bile azgınca saldırdığı, katliamların, gözetim ve kontrolün, işkencelerin sıradanlaştığı bir ülkede sınıf mücadelesi vermekten ziyade, ve Gonzalo'nun dediği gibi yaşamımız parmağımızın undaki tetiktedir. Bu tetiğe ne kadar hakim olabilirsek o anlamda yaşam bulabiliriz ve düşmana darbeler indirebiliriz. O halde savaş içerisinde kazanmamız gereken yeteneklerden birisi de tetiğe hâkim olan savaştığı kişilik ve iyi bir komutan olabilmektir. Gerilla mücadelesinin, Halk Savaşı'nın sadece (ama çok önemli) bir parçası olarak düşündüğümüzde bu savaştığı kişilik ve komutanlığı sadece gerillayla sınırlandırmamalıyız. Herhangi bir işçi grevinde, öğrenci gençliğin akademik-demokratik eylemlerinde, köylü eylemlerinde, hapishane direnişlerinde hep bu bilinçle hareket etmeliyiz. Bu anlamda tekerrür vurgulama pahasına şehitlerimizin yaşamlarından öğrenmesini bilmeliyiz. Her şehit yoldaşımız öne çıkan bir takım özellikleriyle bizlere deneyim ve tecrübe bırakmaktadır.

İşte İsmail Bulut ve Doğan Karadağ yoldaşlarda öne çıkan en önemli özellik askeri anlamdaki yetkinlikleridir. Öyleki Doğan Karadağ askeri alandaki yetkinliği ve başarılarını karşısında Diyarbakır'da görevli bir düşman subayını "bu dağlar iki-

Savaşın içerisinde şekillenen militanlar;

İsmail Bulut ve Doğan Karadağ

Nedir militan duruş? En kısa tanımıyla, sınıf mücadelesinin yasalarına sıkı sıkıya bağlı olmaktır. Düşman karşısında proleter ideolojiyi kanıca-nı pahasına savunmaktır. En zor koşullarda dahi Proletarya Partisi'nin görüşlerini emekçi kitlelere taşımak ve onları örgütlemektir.

mize fazla, ya o ölecek ya da ben" diyebilecek kadar acze düşürmüştür.

Bir savaş içerisindeyiz. Ezenle-ezilen savaş. Ve bunun için adına Türkiye denen coğrafyada 24 Nisan 1972'de Halk Savaşı başlatıldı. Bu muharebenin savaştığı kişiliklere, deneyimli komutanlara ihtiyacı var. Askeri anlamda yetkinleşmek, ustalaşmak bir militanın temel hedeflerinden biri olmalıdır. 36 yıllık tarihimizde bu anlamda yetkinleşmiş ve düşmana korku salmış nice militandan bahsedebiliriz. Bu militan duruşun, ona yön veren ideolojinin savaşa göre şekillenmesinin bir parçasıdır. Halk Ordusu saflarında düşmana askerî darbeler vuran gerçekliğin altında da bu yatmaktadır. İşte bu militanlardan bir tanesi de Doğan Karadağ'dır. Bir yoldaşının anlatımıyla "Atmaca misali avını seyredip büyük bir ustalıklı yönelip sonu- nuç olarak gerilla üslerine çekilirdi. O her sinsi ve kalles pusu- da grubuna kayıp verdirmeden pusuları yapıp çıkmıştır. Topo'nun özellikle askeri konulardaki başarısı ve deneyimi, biriki- mi tamamıyla mücadeleciler bir yaşam sonucu elde edilmiş kazanımlardır. O da bunu biliyor- du ve kan-can pahasına kazanı- lan bu değerlerin koruyucusu, kolları ve uygulayıcısıydı. Savaşın temel prensiplerine bağlı, onları hayata yarattığı bir şekilde uyarlayandı." Bu anlamda özellikle vurgulanması gereken bir konu vardır ki, o da savaşın ancak savaşa- rak öğrenilebileceği gerçeğidir. Kazanılan her tecrübe ve deneyim bir pratik pratiklerin ürünüdür. Ve bu pratik olmaksızın kalıcı zaferler kazanılamayacağı gibi birey de kendi pra-

tiği ve diğer bireylerin pratiklerinden öğrenerek çelikleşir, deneyim kazanır, kazandırır. İşte Doğan Karadağ yoldaş da savaşı savaşıarak öğrenenlere örnek teşkil eden kişiliklerden birisi olarak ölümsüzleşti Halk Ordusu'nun bir komutanı iken. Ve bu savaşın içerisinde sadece askeri yeteneklerini geliştirmekle kalmadı. O mücadelenin bulunduğu alanlarını bir okul olarak gördü ve bu okuldan en iyi biçimde yararlanarak kendini bir çok konuda geliştirmeyi başardı. Öyle ki Doğan Karadağ mücadeleye ilk başladığında okuma-yazma bilmiyordu. İyi silah kullanmayı öğrendiği bu okulda aynı zamanda okuma yazma da öğrenmişti. Proletarya Partisi'nin üyesi ve Halk Ordusu'nun Karadeniz Alt Bölge Komutanıyken Artvin Şavşat'ta bomba yapımı sırasında elindeki bombanın patlaması sonucu 21 Haziran 1992'de şehit düştü.

Aynı olayda Doğan Karadağ'ın yanında bulunan Proletarya Partisi'nin önder kadrolarından İsmail Bulut da yaralı olarak düşmana tutsak düşer. Küçük yaşlarından beri gerillayı tanyor olmanın verdiği avantajla Proletarya Partisi saflarında yerini alan İsmail Bulut, ortaokul yıllarında mücadeleye başlamıştır. Bu süreçten

sonra 83 yılına kadar milislik görevi yapan Dersim'in Şahin'i, gösterdiği gelişme sonucu 1984 yılında Proletarya Partisi'nin üyeliğine seçilmiştir. 1986 yılındaki konferans delegelerinin şehit düşmesinin ardından İsmail Bulut Konferans Asil Delegeliği'ne seçilmiştir. 3. Konferans döneminde Proletarya Partisi'nden ayrılan DABK saflarında mücadele etmeye devam eder. Burada MK üyeliği ve Sekreter Yardımcılığı görevlerinde bulunur. 1992 yılında yaşanan birlikten sonra MK üyeliği ve AK sekreterliği görevlerini yürütür. Gerilla savaşındaki başarıları ve ustalığı ile halkın ve yoldaşlarının sevgisini kazanırken düşmanın da kinini kazanmıştır.

İsmail Bulut yoldaş askeri özelliklerinin yanı sıra parti içi sorunlara olan duyarlılığı ile de ön plana çıkıyordu. Karadeniz dağlarına açılan gerilla birliği içerisinde yer alan yoldaş daha birkaç gün önce çıkan çatışmada gerilla birliğinin ekilen cephaneliğini tamamlamaya çalışırken Doğan Karadağ'ın elindeki bombanın patlaması sonucu yaralanarak düşmana esir düşer. Ancak düşmanın elindeyken, ölümsüzler kervanına katılarak, tarihteki yerini alır.

Kavgada ölümsüzleşenler!

Aziz Akpınar: Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüten Aziz Akpınar, 17 Haziran 1978'de Tarsus'ta polis tarafından katledildi.

Aziz Araz: Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüten ve aslen Karşı olan Aziz Araz, 15-16 Haziran'la ilgili olarak yapılan eylemler sırasında gözaltına alınarak TIKB militanı Songül Kayabaşı ile birlikte işkencede katledildi. İşkenceyi örtbas etmek isteyen devlet hemen sah- te bir rapor düzenleyerek Aziz Araz'ın hastanede "yatağında düşerek" beyin kanaması sonucu yaşamını yitirdiğini iddia etti.

Beypazdağ Şehitleri: TC güçlerinin bir ihbar sonucu Dersim'in Hozat İlçesi Beypazdağ mevkiinde kuşattıkları Halk Ordusu'nun bir gerilla birliğiyle çıkan çatışmada Hüseyin Gözülü şehit düşerken, M. Şefik Karaağaç ağır yaralı olarak düşmanın eline geçer ve işkencede katledilir.

Mehmet Ş. Karaağaç: 1956 Hozat doğumlu olan Karaağaç, lise yıllarında Proletarya Partisi ile ilişkiye geçer. Proletarya Partisi İleri Sempatizanı ana Karaağaç, şehit düştüğü ana kadar Halk Ordusu'nun çeşitli kademelerinde komutanlık yapmıştır.

Hüseyin Gözülü: Dersim Merkez Rayberler köyü doğumlu olan Hüseyin Gözülü (Bozo) kendi köyünde tanıştığı Proletarya Partisi'nin düşünceleri doğrultusunda bir süre kuryelik görevi yapar. Daha sonra Halk Ordusu içerisinde faaliyet sürdüren Bozo, Proletarya Partisi sempatizanı ve Halk Ordusu mintika komutanlığı yaparken Beypazdağ'da ölümsüzleşir.

Mehmet Kalkan: Proletarya Partisi sempatizanı olan Mehmet Kalkan, 14 Haziran 1987'de Diyarbakır işkencehanelerinde ser verip sir verme geleneğinin sürdürücüsü olarak ölümsüzleşti.

Pusula

Parti bilincinde gerileme ve kırılma

Egemenlerin ideolojik saldırıları ile birlikte kitlelerle geniş ve güçlü bağlar kurulmamış olmasından da kaynaklı sınıflar savaşımından kopuşların revaçta olduğu içinden geçtiğimiz süreçte Parti bilinci kavramı üzerinde yapılacak ve yapılan tartışmalar önemlidir. Çünkü faaliyette yaşadığımız birçok sorunun kaynağını parti bilincindeki gerilik ve kırılma oluşturmaktadır. Faaliyetimizin toplama incelenirse şayet; örgütsel, siyasal ve ideolojik alanlarda yaşanan sorun ve tıkanmaların çoğunun temelinde parti bilincindeki yetersizliğin olduğu rahatlıkla görülebilir.

Peki nedir parti bilinci? Bu kavram her şeyden önce partinin sınıf savaşına önderlik edecek, iktidarı alacak yegane güç olduğuna inanmayı ifade etmektedir. Partinin ideolojik-politik ve örgütsel çizgisinin iktidar hedefine ulaşmadaki tek doğru

yol olduğunu kavramanın, onun kararlarını, yönelimini benimseyerek uygulamanın, her koşulda ve her şartta sahiplenmenin ve korumanın, geçmişten bugüne kan ve can bedeli yaratmış olduğu değerleri korumanın ve büyütmenin özü ifadedir. Yani soyut bir inançtan, gönül bağından söz etmiyoruz, partinin sınıf mücadelesi içerisinde geliştirilip, büyütülmesi ve korunmasından; iktidar hedefine ulaşması için üzerimize düşen görev ve sorumlulukların yerine getirilmesinden bahsediyoruz. Partinin sınıf mücadelesi için olmazsa olmazlığının, ülkemizdeki sınıf mücadelesine Proletarya Partisi'nin önderlik edeceği gerçeğinin nasıl anlaşıldığı ve kavrandığı önemlidir. Bunlar ezberlediğimiz, kafa yormadan kullandığımız, yaşamda ve pratik faaliyette somutladığımız kavramlar haline gelmiştir. Sorunumuz

parti kavramını ve partinin rolünü tartışmak, yeniden tanımlamak veya bir kez daha tanımlamak sorunu değildir. Parti kavramının yaşamımızda ve faaliyetimizde taşıdığı anlamın, kapladığı yerin üzerinde durmaya ihtiyacımız var asıl olarak.

Faaliyet içerisindeki verimliliğimiz, moral düzeyimiz, kararları uygulama gücümüz, yoldaşlık ilişkisindeki duruşumuz, kitle ilişkilerindeki tavrimiz, kitlelere duyduğumuz güven vb. noktalar esas alınacak kriterlerdir. Bu açılarından bir çözümlemeye gidildiğinde ciddi boyutlarda bir aşınma ve yozlaşmanın yaşandığını görmek zor değildir. Partide güvensizlik, küçümseme, yoldaşlık duygusundan yoksunluk, kitlelerle bağ kurma çabasında olmamak, kitlelere güven duymamak, sınıf mücadelesinin keskinleşen gidışatını okuyamayacak kadar körleşmek sıkça karşılaştığımız tavrılardır. Ve bu durum partinin kitleleri örgütlemesinin, sınıf savaşına önderlik etmesinin önünde engel oluşturmaktadır. Sınıf mücadelesinin genel seyri, Proletarya Partisi'nin durduğu

nokta, bu durumun asıl kaynağı olmakla birlikte, durumun kendisi de süreklilik kazandıkça, varolan kaynağı sürekli bir biçimde beslemekte, krizi derinleştirmektedir.

Yakın dönemde gündemimizde olması bakımından parti değerlerine yaklaşımı, bu değerleri sahiplenme ve koruma noktasındaki duruşu irdeleyebiliriz. Tabi öncelikle parti değeri kavramından ne anlaşıldığını netleştirmek gerekiyor. Parti değeri daha çok maddi değerler biçiminde algılanmaktadır. (Faaliyette kullanılan her türlü materyal ve malzeme vb.) Ancak bu, oldukça eksik bir yaklaşımdır. Parti değerleri sadece maddi-teknik malzeme ve materyallerin toplamından oluşmaz. Partinin kadro ve militanlarından tutalım Partiyeye gönül vermiş, en ufak olanağını bile esirgememiş taraftarına kadar herkes partinin birer değeridir.

Sınıf mücadelesinde uzun ve köklü bir geçmişe sahip olan Proletarya Partisi, iniş ve çıkışlarla dolu bu tarihsel kesitte büyük bedeller ödemiş, büyük değerler yaratmıştır. Sahip olduğu ilkeler, halk nezdinde

yarattığı güven ve saygınlık, en zorlu koşullarda dahi silahlı mücadele çizgisinden taviz vermeyen ısrarlı duruşu, değerlerimizi yaratan kaynaktır. Yarattıkları gelenek ve çizgi sayesinde gelişmiş, çoğalmıştır değerlerimiz. Bu değerler başta kurucu önderimiz olmak üzere, bütün önder ve kadrolarımızın, militanlarımızın, Partiyeye gönül vermiş taraftar ve sempatizanların emeğinin, bedellerinin toplamıdır. Önder yoldaşın ve şehit düşmüş yoldaşlarımızın mücadeleye yaşamlarında, düşman karşısındaki duruşlarında, Partinin ve Partiyeye ait bütün değerlerin can bedeli korunması vardır.

Bugün değerlerimize yaklaşımı- mız, Partiyeye koruma ve sahiplenmedeki duruşumuz olması gereken yerde değildir. Kuşkusuz ki, bütün bunlar sınıf mücadelesinin genel atmosferinin, devrimci hareket içerisindeki tasfiyeciler anlayış ve pratiklerin birer yansımasıdır. Ve elbette ki faaliyetçilerimizin birçoğu bu atmosferin havasını solumaktadır. Dolayısıyla da yoldaşlarımızın uğruna canlarını verdikleri Parti değerleri, bizim gözü-

mizde basit bir eşya olabiliyor. Partinin saygınlığına, onuruna gölge düşürecek, zarar verecek pratiklere tahammül gösterebiliyoruz. Oysa "bir çöpün" yaratılmasında bile onlarca yoldaşımızın emeği ve ödediği bedeli anlamak gerekmektedir.

Sonuç olarak; bütün bu pratiklerimizin tekebbül ettiği yer "Parti bilinci"dir. Bu sallantılı, kararsız duruş, Parti kavramının silikleşmesinden kaynaklanmaktadır. Parti kavramı silikleştiği içindir ki, parti ilkerlerinin ve çizgisinin gerektirdiği yönde bir tutum alınamamaktadır.

Peki, ne yapacağız? Bu soruna nasıl müdahale edeceğiz? Yitirdiklerimizi nasıl bulacağımızın, nerede bulacağımızın tartışmasını yapmak zorundayız. Bunun yolu, yitirdiğimiz değerleri yeniden kuşanmaktan geçiyor. Bunun için de öğrenmeye, sahip olduğumuz tarihi bilime, sınıf savaşının bilgisine ihtiyacımız var. Faaliyetimizi, pratiğimizi bu bilgiler ışığında örmeye ihtiyacımız var. Partinin bir parçası olduğumuzu ve Partinin de bizim parçamız olduğunu kavrayamayız ve hissetmeye ihtiyacımız var.

“Onurlu ve kalıcı bir yaşamı tercih ediyoruz”

“Kadın tutsaklar olarak askerlerin yanında muayene olmamız dayatılıyor”

- Sağlık açısından ne tür sorunlar yaşıyorsunuz?

Nilüfer Şahin- Muayene ve tedavi aşamasında birçok sorunla yüz yüzeyiz. Revir muayenesinde başlıyoruz ilk sıkıntılar. Örneğin bulunduğumuz hapishanede uzman hekim yok. Bu da ön muayenenin sağlıklı yapılmaması demek. Çok yüzeysel bakıyorlar hasta tutsaklara. Ayakta hasta dinlenir, el muayenesinden mümkün olduğunca uzak durulur. Bir-iki ilaç yazılır ve geri gönderilir hücrelerine. Ciddi sağlık muayenesi, tahlil ve detaylı tetkik için hastane koşulları gerekir. Ancak bunun için sevk yazılması gerekir, bu ise oldukça güçtür. Çoğu zaman hastalık ilerlediğinde sevk yapılır. Sevk yapıldığında ise hasta tutsak için yeni bir zorlu süreç başlar. Hastanede muayene, kelepçeliyken ve askerlerin yanında yapılmak isteniyor. Bu şekilde muayeneyi temel insan haklarına ve hasta haklarına aykırı olduğu için kabul etmiyoruz. Muayene odasında asker olmadan ve kelepçelerimiz açılarak muayene olmak istiyoruz. Çoğu zaman bu talebimiz kabul edilmiyor. Normalde doktor askerleri çıkarabilir ve kelepçelerimizi açabilir. Ama onlar da apoletler karşısında meslek etiğini unuttular. Asker çıkmıyor ya da kelepçe açmıyor ve muayene olmadan geri getiriliyor. Ayrıca bir noktayı açmak istiyorum; muayene odasında bulunan askerler erkek. Yani kadın tutsaklar olarak askerlerin yanında muayene olmamız dayatılıyor.

- Sincan Kadın Hapishanesi kadınlara yönelik ilk tecrit hapishanesi. Ve yenileri de açılacak. Neden ilk tecrit hapishanelerinden altı yıl sonra ihtiyaç duyuldu buna?

Necla Çomak- Bunun hem teknik hem de nihayetinde bir Ortadoğu ülkesi olmakla ilgili var. Aynı kadın hapishanesi ve özellikle de özel güvenlikli bölümleri de içeren hapishaneler, hem 19 Aralık sonrası hücre-tecrit politikasını hayata geçirecek yeter sayıda kadın gardiyanı gerektiriyordu ve hem de gardiyanların eğitimini. F Tipleri tecrit, işkence ve politik kimliğin soysuzlaştırılması amacıyla güden tredman ile hayat buldu. Kadınların F tiplerinde tecrit ve işkenceye maruz kalmaları ilk etapta faşist devletin çok tercih ettiği bir şey değildi. Kadın olmamız, toplumun değer yargıları onları engelledi. Zira tek bir hapishaneden değil, birçok hapishaneden bahsedilecekti. Doğal olarak aynı zamanda birçok olayın basına ve topluma yansımaları F tipi casasını bozabilirdi. Yani

“Hapishaneler de mücadelenin bir mevzisi”

F Tipi hapishanelerde devrimci tutsaklara yönelik saldırılar artarak devam ediyor. Bu saldırı dalgası için de devrimci kadın tutsaklar da, hem politik bir tutsak hem de kadın olmanın getirdiği zorluklara rağmen direnişi büyütmeye çalışıyorlar. Bu yaşananlara daha yakından tanık olmak için hapishanelerdeki tutsak Partizanların kadın tutsaklarla yaptıkları söyleşileri yayınlıyoruz.

faşist devlet biz devrimci kadınları hücre-tecrit uygulamasıyla (özel güvenlikli hapishane) tanıştırmaya zaman işiydi.

- Bu hapishaneye ilk getirilen devrimci tutsaklardan. O süreçten, yaşadıklarınızdan bahsedermisiniz?

N.Ç. Artık hücre-tecrit-tredman uygulamalı bir cezaevine getirildiğimizi bize işkence ve tehditle bildirdiler. İlk girişte soyarak arama, vajına ve anüs araması yoluyla tecavüz girişimi ve dayak en büyük gözdağıydı. Özellikle devrimci kadın kimliğimize saldırdılar. Teslim olmayı bu yolla denediler. Direniş ve kararlı duruşumuz, bunun olanaksızlığını onlara gösterdi. Hücreye kadar kamera ve onlarca gardiyan eşliğinde ve dayakla götürülmek bize şu mesajı vermek amaçlıydı: “Burada biz güçlüyüz, şimdiden görün!” Hücrelere ilk saatlerde tek konulmak yine yalnızlık ve korku vermeye amaçlıydı. Bunların hepsi az-çok öngördüğümüz saldırıydı, dolayısıyla her aşamamızda direnişi nasıl öğretilmiş de biliyorduk. Kuşkusuz koca cezaevinde üç devrimci kadınla bu denli uğraşacaklarını sanmıyorduk. Daha ilk günden üçümüzün odaları açıldı ve beraber kaldık. 8 günlük açlık greviyle, inat ve direnişimizi konuşturduk. Yine belli kazanımlarımız oldu. Geriye kalan, şimdiki kadar süren/sürüyor olanlar ise adım adım birlikte kazanılan taleplerdi. Ayakkabı çıkarılması, sürgün hücrelere vs. 30 günü aşan bir açlık grevi konusu olacaktı.

- Şimdiki durum nasıl?

N.Ç.- Aslolan devrimci irade ve

direniş gücünün ortaklaşması ve kazanma inancındır. 363 günlük açlık grevi ile ayakkabılarımızın bizim tarafımızdan çıkarılması ortadan kaldırıldı. Yan yana gelmek istediğimiz arkadaşlarımızla aynı hücrede kalma talebimiz zamanla hayat buldu. Sürgün hücrelere uygulaması kaldırıldı vs...

“Uzman doktor gerekli!”

- Hapishanede ve hastanede politik kimliğinizden ve/veya kadın kimliğinizden dolayı, sağlık ve tedavi konularında farklı uygulamalara maruz kalıyor musunuz?

N.Ş.- Hastanede kadın olmanın dolayısıyla yaşadığımız en ciddi sorun doktor dışında bir takım insanların ve askerlerin yanında muayene olmamızın dayatılması. Hiçbir yasal ve meşru gerekçesi yok ama uygulanıyor. Devrimci olmak elbette farklı uygulamalara maruz kalmamıza neden oluyor. Özellikle doktorlar faşist askerleri de kısırtıran tutumlarda bulunabiliyorlar. Revir muayenesinde ise en önemli sorunlarımızdan biri uzman doktor olmaması. Özellikle kadın hastalıkları uzmanı olması gerekiyor. Çünkü en yaygın yaşadığımız sağlık sorunları kadın hastalıkları, muayene ve tedavi koşulları bakımından da en fazla sıkıntı yaşadığımız hastalıklar.

“Niye tedaviye getirdiniz?”

- Kendinizi tanıtır mısınız?

Gülşen Adet- Ben 1973 İğdir do-

ğumluyum. Kürt milliyetindenim. 20 yaşında tutuklandım ve 14 yıldır içerdeyim. PKK davasından müebbet cezası aldım.

Nuriye Adet- 1975 İğdir doğumluyum. 18 yaşında tutuklandım. Ben de müebbetten ceza aldım, 14 yıldır cezaevindeyim.

- Sağlık sorunlarınızdan bahsedermisiniz?

G. A.- Çatışmaların yoğun yaşadığı bir dönemde yakalandım. Birçok arkadaş gibi ciddi sağlık sorunlarıyla içeri girdim. Kardana kaynaklı ayaklarım yanıyordu. O zaman doktorlar; “Eğer ciddi bir tedavi görmezsen bu zamanla felce dönüşür” demişti. Sistem tutsaklara yaklaşımı biliniyor. “Asmayalım da besleyelim mi” demekle geliyorlar. Burada daha da daralıyor. Adliler ise zaten darlaşmış dünyalardan bu mekâna geliyorlar. Burada daha da daraltılıyor, bunaltılıyor. Bizlere dayatılan bir dizi onursuz uygulama onlara dayatılıyor. Mesela çıplak arama, hücreye her giriş çıkışta üst ve ayakkabı araması gibi. Ayrıca her sayımda onları mutfığa toplayıp asker misali bir, iki... ona göre yaklaşıyor. Gerek idare

den etkilenecek örgütlenen kızlar, ana kızın ayrı, birbirinden habersiz örgütlenmesi, mücadelesi önünde engel oluşturduğunda eşini terk edip mücadeleyi tercih eden kadınlar, tutsak anaları ve benzeri örnekleriyle kadınları kitesel olarak mücadeleye içine çekmeyi başarmış olan FSLN'nin, kadınların hayatındaki yarattığı değişiklikleri okura sunuyor kitap. Görkemli katkıları, üstün beceri ve sahip leniciliklerini, fedakarlıklarını okumanın tadına varmak aynı zamanda devrim mücadelesinin önemli bir parçası olan kadının mücadelesi hakkında değişik ülkelerin deneyimlerini izlemek isteyenler açısından ilgiyle okunacak bir kitap Sandino'nun Kızları. Margaret Randall'in bu kitabı Sosyalist Yayınlarından çıkmış ve 192 sayfadandır. Ayrıca kitabın sonunda, görüşme yapılan kimi insanların Nikaragua topluma ve gerillalara dair bazı fotoğraflar da bulunuyor.

gereke doktorlar senin rahatsızlığına değil, senin kim olduğuna bakıyor.

N. A.- Zaten cezaevlerinde görev yapan doktorların birçoğu pratisyendir, cezaevlerinde uzman doktor yoktur. En ciddi rahatsızlıkları bile psikolojiktir deyiş geçiştiriyorlar.

- Özellikle son dönemlerde Kürt ulusuna yönelik devletin saldırılarını artmış durumda. Tirmandırlan şovenizmin ve milliyetçiliğin hapishane ve hastanede sağlık ve tedavi sorunlarına yansıtılması durumu ile karşılaştınız mı?

G. A.- Hiç kuşkusuz en çok biz, cezaevinde olan siyasi tutsaklar mağdur ediyoruz. Bir örnek vermek istiyorum: Bir defasında doktor dosyama bakıp “neden bunları tedavi için bana getiriyorsunuz?” diye askere çıkıştı. “Ben devletin yerinde olsam hepsini gebertirdim. Bir de bunları alıp tedaviye getiriyorsunuz” vb. yaklaşımlar yoğun yaşanıyor. Bir diğer çok sık karşılaştığım durum ise “alıp götürün, hiçbir şeyi yoktur” demeleridir doktorların. Bu genel yaklaşımdır. Sadece bana dönük değil, çoğu arkadaşımız bu uygulamaya maruz kalmıştır.

Hapishaneler mücadelenin bir mevzisi

- Siz de kısaca kendinizi tanıtır mısınız? Kaç yıldır tutsaksınız?

Fadime Özkan: TKP/ML tutsağım. Üç yıl oldu tutuklanalı.

- Daha önce tutulduğunuz hapishanelerde adli kadın tutuklularla da kaldığınız için onların gözlemleme ve tanıma koşullarını oldu. Adli kadın tutukluların tecrit koşullarından etkilenişlerini anlatır mısınız?

F. Ö.- Adli kadın tutuklular bizler kadar sıkı bir tecrite maruz kalmamalarına rağmen çok daha fazla etkileniyorlar. Tecritte mekân, ilişkide bulunulan insanlar ve nesnelere aşırı sınırlandırılmıştır. Bundan kaynaklı süreç içerisinde insanların anıları, düşünceleri silikleşmeye başlıyor, hayal gücü, ufkü, dünyaya bakışı daralıyor, yaşam rutinleşiyor. Devrimci tutsaklar bu durumdan daha az etkileniyor. Çünkü beden tutsak alınmış olsalar da bilinçlerinde tutsak değiller. Yine dışarının, mücadelenin bir parçası olarak kendilerini yeniledikleri ve mümkün olduğunca mücadeleye katılmaları için dünyaları da daralıyor. Adliler ise zaten darlaşmış dünyalardan bu mekâna geliyorlar. Burada daha da daraltılıyor, bunaltılıyor. Bizlere dayatılan bir dizi onursuz uygulama onlara dayatılıyor. Mesela çıplak arama, hücreye her giriş çıkışta üst ve ayakkabı araması gibi. Ayrıca her sayımda onları mutfığa toplayıp asker misali bir, iki... ona göre yaklaşıyor. Gerek idare

“Tecrit içinde tecriti yaşatmak istiyorlar”

- Kadınların erkeklerden farklı, özgün yanları bulunması açısından tecrit ve tredman uygulamalarında devletin, hapishane idaresinin farklı yaklaşımları var mı?

-Fadime Özkan: Kadınların birinci tecriti ve duvarları toplumun kadına bakışından kaynaklı kadının beyininde ve dışarıdaki yaşamında başlıyor. Hapishanedeki tecritle ikiye katlanıyor. Kadınların daha fazla ezilmiş, hor görülmüş olmalarından dolayı genelde daha hassas ve duygusal dünyaları daha kırılabilir oluyor. Bu da, tecrit koşullarından daha fazla etkilenecekleri getiriyor. En önemlisi de burjuva-feodal sistemin anlayışı, ahlak yargılarıyla kadına saldırılar ve psikolojik baskı daha fazla oluyor. “Sen kadınsın, kadınlar uysal olmalı, uysal ol, sesini çıkarma biz de sana iyi davranalım, ceza vermeyelim” yaklaşımıyla yaklaşıyorlar. Bir taraftan aşağılamak, küçük düşürmek için onursuz uygulamalar dayatılırken diğer taraftan bu tecrit uygulamalarını da yine “namus

Yorumunuz...

* Batman Çay Mahallesi'nde oturan Ceylan Aslan (15) ailesi ile yaşadığı evde ölü bulundu. Aslan'ın kendini asarak intihar ettiği ileri sürüldü. Yahya Kemal Lisesi öğrencisi olan Ceylan Aslan kendini evinin tavanına tülbenle asmıştı.

* İstanbul Tarlabası Bulvarı'nda Kader adındaki bir kadın kimliği belli olmayan bir kişi tarafından kurşun yağmuruna tutuldu.

İstanbul Tarlabası Bulvarı'nda minibüs beklerken kimliği belirsiz bir kişi tarafından kurşun yağmuruna tutulan kadın, göğsünden ve kolundan aldığı kurşunlarla ağır yaralandı.

* Batman'ın Sason ilçesinde genç bir kadının korucu olan babasına ait kalaşnikof silahıyla intihar ettiği ileri sürüldü. Çayırılı köyü Kilis mezrasında Ayfer Bilmaz adındaki genç kadın evinde ölü bulundu. Bilmaz'ın korucu olan babası Süleyman Bilmaz'e ait otomatik silahtan çıkan kurşunla yaşamını yitirdiği öğrenildi. Ailesi tarafından yapılan açıklamada, Bilmaz'ın bunalıma girdiği ve evde yalnız kaldığı bir sırada odaya kendini kilitleyip babasına ait otomatik silahla karnına ateş ettiği iddia edildi.

lar da rahatsız oluyor, rencide oluyorlar ama korkutuldular için karşı çıkamıyorlar. Bundan dolayı, adillerin büyük bölümü anti-depresan türü ilaçlar kullanıyorlar.

- Son olarak belirtmek istediğiniz bir şey var mı?

Hapishaneler de mücadelenin bir mevzi ama sınıf savaşımı buralarda da devam ediyor. Peru Komünist Partisi'nin kurucusundan Jose Carlos Moriatequi'nin dediği gibi “Bir devrimci için tutuklanmak basit bir iş kazasıdır. Sürgünleri, hapishaneleri, işkenceleri göze alacak kararlı insanlara sahip olmadan siyasal düzeni değiştiremeziz” bilinciyle yaklaşabilirsek eğer, ancak o zaman dikenli gül bahçeleri, gül bahçelerine dönüştürülebilir.

Ne Okuyalım?

Sandino'nun kızları

ABD'nin arka bahçesi olarak görüldüğü, diğer Latin Amerika ülkeleri gibi çok yoksul ve uzun yıllar faşist diktatörlük tarafından yönetilmiş bir ülke Nikaragua. Keskin eko-

nomik ve siyasi çelişkilerin yanında yerliler üzerindeki yoğun ırkçı baskı altında yaşayan halk FSLN'nin (Sandinist Halk Kurtuluş Cephesi) önderliğinde büyük mücadelelere giriyor ve 1979'da Nikaragua Halk Devrimini gerçekleştireyorlar. Mücadele ve ardından kurulan halk hükümetinde kadınlar da oldukça etkin olarak yer alıyor.

Margaret Randall, bu süreçler içinde bulunan birçok kadınla görüşmesini Sandino'nun Kızları adlı kitapta toplamış. Burjuva kökenli olanından emekçisine, yerlisine; savaşıncısından komutanına, bakan olanına, rahibesine kadar değişik kadınların devrimci mücadeleye katılımı, Nikaragua toplumunda kadınların durumu, kadın örgütlerinin ve mücadelesinin deneyimleri, diktatörlüğün kadınlara karşı tutumu, kadınların örgüt içinde yaşadığı zorluklar, mücadelenin onlara ve onların mücadeleye kattıkları çarpıcı örneklerle aktarılmış.

Çok değişik katmanlardan gelen bu kadınların kimi henüz 14 yaşında, kimi diktatörlüğün ağır işkencelerinden zorlu hapishane süreçlerinden geçmiş. Kimi ilk kadın gerilla olmanın mutluluğunu ve zorluklarını yaşamış... Mücadelenin büyük gücü kadınların tüm enerjisini açığa çıkartması . . .

Nikaragua Halk Devriminde Kadın

Öyle ki henüz 7 yaşında olan bir çocuk büyük bir örgütleyici ve eylemci olabiliyor. Ve bu nedenle 10 yaşlarındayken diktatörlüğe katlediliyor... Sayısız kadın, askerlerin tecavüzü sonucu çocuk dünyaya getiriyor ve bu çocukları kadınların mücadeledeki ısrarının, direngenliğinin bir simgesi olarak görüyorlar... Kızlarının mücadelesinden etkilenecek mücadeleye giren anaları, anaların mücadelesin-

den etkilenecek örgütlenen kızlar, ana kızın ayrı, birbirinden habersiz örgütlenmesi, mücadelesi önünde engel oluşturduğunda eşini terk edip mücadeleyi tercih eden kadınlar, tutsak anaları ve benzeri örnekleriyle kadınları kitesel olarak mücadeleye içine çekmeyi başarmış olan FSLN'nin, kadınların hayatındaki yarattığı değişiklikleri okura sunuyor kitap.

Görkemli katkıları, üstün beceri ve sahip leniciliklerini, fedakarlıklarını okumanın tadına varmak aynı zamanda devrim mücadelesinin önemli bir parçası olan kadının mücadelesi hakkında değişik ülkelerin deneyimlerini izlemek isteyenler açısından ilgiyle okunacak bir kitap Sandino'nun Kızları. Margaret Randall'in bu kitabı Sosyalist Yayınlarından çıkmış ve 192 sayfadandır. Ayrıca kitabın sonunda, görüşme yapılan kimi insanların Nikaragua topluma ve gerillalara dair bazı fotoğraflar da bulunuyor.

“Erken kalkan Fransa’nın”* iktidara seslenişi: “Ya sözünde dur ya da defol!”

UMP'nin tam tekml iktidarı ele geçirdiği şu ilk yılda başta “sol” duygular taşıyan emekçiler olmak üzere UMP'ye ve Sarkozy'ye oy verenlerde memnuniyetsizlik büyümeye devam ediyor. Cumhurbaşkanı Sarkozy ülkenin tek “kılıcı” haline dönüştüğünden bu yana, her sektörden hoşnutsuzluklar dile getiriliyor. Kimi somut saldırı paketlerine karşı tepkiler sokağa taşınarak örgütlenmektedir. Bütün bunlar, Fransa'da henüz güçlü bir şekilde hissedilmeyen “dışarıdaki” derin krizin içeriye doğru gelen esintisinin kaçınılmaz sonucudur.

Günümüzde bu hareketliliğin reformist-revizyonist bir çizgi üzerinden yürütüldüğünün altı çizilmelidir. Bunun neticesindedir ki, mevcut hareketlilik kitlelerin somut taleplerini karşılayacak nitelikte değildir. Olsa olsa, sermayenin kâr etme sürecinden kendisini etkilemeyeceğinden ötürü pek de vazgeçilebileceği noktaları kaldıracaktır. (‘CPE hareketi’ diye teşkil edilen Fırsat Eşitliği Yasası'na karşı tepkilerin verdiği sonuç bunun en açık örneğidir.)

22 Mayıs Perşembe günü Fransa'nın en büyük beş sendikasının çağrısı doğrultusunda emekliliğe yö-

nelik saldırıları geri püskürtmek amacıyla bir eylem günü örgütlendi. Fransa genelinde 153 şehirde örgütlenen yürüyüşlere 700 bini aşkın emekçi ve öğrenci katıldı. Sendikalar, iktidarın emeklilik yasası üzerindeki değişiklikler konusunda sunulacak alternatifte hemfikir olmadıklarından ve bu konuda ciddi görüş ayrılıkları taşıdıklarından ötürü günün şiarını gayet esnek bir şekilde ilan ettiler: “**Emekliliği korumak için alanlara!**”

CGT, bir emekçinin 60 yaşından itibaren tam emekli sayılmasını ve asgari düzeyde alacağı emeklilik maaşının genel asgari ücretle eş değerde olmasını talep ediyor. Devlet kasasından emeklilik için ayrılacak olan bir pay “eksikliği” gündeme geldiğinde bunu patronların elde ettikleri kârdan telafi etmelerini savunuyor. CFTC ise devletin “**daha fazla para kazanmak için daha fazla çalışmak**” şiarını desteklemekle yetinmiyor, emekliliğin uzatılmasına sadece şimdi karşı çıktığını açıklamaktan da çekinmiyor.

Sendikalar arasındaki çatılardan memnun kalan iktidar bütünü (Cumhurbaşkanı, Başbakan, patronlar örgütü olan MEDEF...) karşısında etki ya-

ratabilmenin koşulu olarak birlikteliği bozmamak için sendikalar bu süreci sıkı tutmaktan çok esnek bırakmayı bu yüzden tercih ediyorlar.

Devletin mazot zammı, denize çok geldi...

Bu hareketlenmeye koşut olarak, geniş kitlelerin günlük sohbetlerine pek de girmeyen ancak iktidarı oldukça tedirgin eden bir hareketlenme mevcut. Bu gelişmelerin mimarları **balıkçılardır**. Yükselen mazot fiyatının üretici güçlerde yarattığı tahribatın hat safhaya ulaşmasıyla birlikte balıkçılık sektöründe “**öfke denizi taşmaya**” devam ediyor. Kimi yerlerde yakıt fiyatlarının indirilmesi talebiyle süresiz grev ilan edilirken (Finistere bölgesindeki Guilvinec Limanı'nda olduğu gibi), kimi limanlarda gemiler süresiz bir şekilde limana demirlendi.

Guilvinec Limanı, Fransa'nın ilk sırada gelen balıkçılık limanı olmasına karşın harekete yön vermektedir. 26 Mayıs akşamı 600 balıkçının katılımıyla gerçekleşen “**Eylem Genel Kurulu**”nda 242 oya karşı 301 oyla eylemin sürdürülmesi kararı alındı. Aynı akşam, Yffiniac'taki 12 nolu ka-

rayolunda (Fransa'nın batısında bulunan Saint-Brieuc şehrine yakın) balıkçılar ve tarım işçileri eylem birliği yaparak adına “**Salyangoz Operasyonu**” dedikleri yol kesme eylemi gerçekleştirdiler. 150 direnişçiyi çevik kuvvet gaz bombası kullanarak dağıtmaya çalıştı. Aydınlatıcı fişek ve domateslerle karışık veren balıkçı ve tarım işçileri, seslerini gündeme taşımaya başararak eylemlerine son verdiler.

Benzer bir eylem Quimper'de de oldu. Bunun yanı sıra Morbihan gibi farklı limanlarda da belirli firmaların biriktirdiği balık kasalarını 40-45 kişilik maskeli gruplar devirerek muhatapları olan Cumhurbaşkanı Sarkozy ve Balıkçılık Bakanı Barnier'i sözlerinde durmaya çağırdılar. Aynı taleple 23 Mayıs'ta yapılan Arcachon direnişi de çatışmalı geçmiş-

ti. Bu çatışmalar sonucunda 30 balıkçı gözaltına alınmıştı. 26 Mayıs'ta ise 23 balıkçı direnişçilere destek vermek için “**o çatışmada biz de yer aldık**” diyerek karakola gittiler. Neticede onlar da gözaltına alındı. Bu olayın ardından Arcachon Liman balıkçıları yaptıkları genel kurulda devlete sevindirmeyen bir karar aldılar: “**Eylemi sürdürmekle yetinmeyip, yaygınlaştırmak!**”

Nitekim dalga dalga yayılan bu eylemin bir sesi 27 Mayıs günü İspanya'daki Katalonya balıkçılarından geldi ve Fransa'daki meslektaşlarını desteklemek amacıyla onlar da ilk süresiz grevlerini ilan ettiler.

* Sarkozy, “**Ben erken kalkan Fransa'nın yanındayım**” der. “Erken kalkan Fransa'nın kendisine yanıtı elbette ki sokaklarda bellidir...”

Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri-Halk Ordusu (FARC-EP) lideri “Tirofijo” (Attığını Vuran) lakaplı **Manuel Marulanda Vélez**,

FARC önderi “Tirofijo” yaşamını yitirdi

kalp krizi nedeniyle yaşamını yitirdi. Vélez'in ölümüne ilişkin, FARC komutanlarından Timoleon Jimenez (Timochenko) tarafından yapılan açıklamada, Marulanda'nın yerine Alfonso Cano'nun geçeceği açıklandı. Alfonso Cano'nun, 1993'te silahlı mücadeleyi bırakmayı savunan komünist partiye yollarını ayırdığı ve 2000 yılında tekrar kurulan Gizli Kolombiya Komünist Partisi'nin de (PCCC) ideoloğu olduğu söyleniyor.

Manuel Marulanda Vélez takma adıyla tanınan ve yoldaşlarının silah

kullanmadaki ustalığından dolayı “**Tirofijo**” (Attığını Vuran) dediği Pedro Antonio Marín 13 Mayıs 1930'da, Kolombiya'nın Quindío bölgesinde bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Aktif yaşama, öğrenimini tamamlamadan seyyar satıcı olarak başladı. 18 yaşında, on dört kuzeniyle birlikte dağa çıktı ve dönemin muhalefet merkezi olan Liberal Partiyeye destek olan bir gerilla birimi kurdu. 1948'den 1958'e kadar, “La Violencia” (şiddet) denilen on yıllık iç savaş boyunca, köylülerin öz savunma gücü olan gerilla

birliklerinde, Muhafazakar Partiyeye bağlı güçlere karşı mücadele etti. Bu iki düzen partisinin anlaşarak, iç savaş sürecinde oluşan bağımsız silahlı köylü yönetimlerini tasfiye etme girişimlerine karşı çıktı ve bu süreçte kendi gerilla birimini dağıtmadı. Sonraki yıllarda Komünist Parti safılarına geçti. 27 Mayıs 1964'de kurucu önderliğini yaptığı **FARC (Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri)** 18.000'i aşkın gerilladan oluşan ve ülkenin birçok yerleşim bölgesini elinde tutan, ülkenin en güçlü örgütü haline geldi.

FARC geçtiğimiz aylarda da önder kadrolarında ciddi kayıplar vermişti. Önce **Raul Reyes** bir çatışmada yaşamını yitirmiş, ardından ise en genç lider **Ivan Rios** bir ihanet sonucunda kendi koruması tarafından öldürülmüş ve kanıt olarak eli kesilerek ordu güçlerine getirilmişti.

Marulanda'nın ölümüyle birlikte FARC'ın, liderlik düzeyinde ciddi bir yara aldığı söyleniyor. Fakat köklü bir gerilla örgütü olan FARC'ın, faşist Uribe hükümetinin iddia ettiği gibi, bölünerek dağılacağına ihtimal verilmiyor.

Belçika'da faşist uygulama

Belçika **Anvars'ta 31 Mayıs 2008** tarihinde bir Partizan okuru gece saat 12:00'de yemek almaya gittiği dönerciden karga tulumba, tüm evrakları yanında olmasına rağmen “**oturumu olmadı**” gerekçesiyle gözaltına alındı. O an orada olanların anlatımlarına göre, polislerden biri “kağıtların tamam” dese de diğer polis gözaltına alması için yanındakine baskı uygulamıştır. 24 saat sonra bırakılması gereken arkadaşımız ancak avukatının çabasının ardından serbest bırakılmıştır.

(Belçika Partizan okurları)

Stuttgart'ta enternasyonal piknik

1 Haziran 2008 tarihinde Stuttgart'ta faaliyet yürüten Eğitim Kültür Merkezi (**Tohum**, GIK-DER, **İBS**), Ludwigsburg Kültür Merkezi, Anti-faşist Alman Gençliği ve Filistinli dostlarımızla birlikte enternasyonal bilinci yükseltmek ve saldırılara karşı ortak duruşu güçlendirmek amacıyla Kornwestheim'da bulunan **Freizeit Park'ta** bir piknik düzenledik.

Piknik alanındaki ilk hazırlıkların ardından bir arkadaş tarafından açılış konuşması yapıldı. Kurumlar adına kitle selamlanarak, geliştiril-

len saldırılara ve dayatmalara karşı ortak mücadelenin önemi vurgulandı. **Grup Esenyeller**'in sahne alması ile kitle coştı. Ardından davul ve zurna ile halaylar çekildi. EKM adına okunan mesajda; özelde göçmenlere yönelik geliştirilen ekonomik, sosyal, kültürel, hukuki vb. saldırılara karşı enternasyonal bilinçle karşı koyuşun örgütlenmesinin ve bunun sokağın gücünü yükseltmek açısından gerekliliğinin altı çizildi.

Pikniğe NKP(Maoist) adına da bir temsilci katıldı. Temsilci arka-

daş konuşmasında özetle; Nepal'deki son duruma ve içinden geçilen sürecin karmaşıklığına değinerek, emperyalist güçlerin özeldede kendileri şahsında ve genelde ise tüm komünistler şahsında ideolojik saldırıya daha önem verdiklerinin altını çizerek, kendilerine yönelik geliştirilen bu tehlikenin önemini vurguladı. Ayrıca burjuva kliklerin, kralın vd. gerici emperyalist güçlerin gelişen bu sürece karşı ayak direme ve süreci boşa çıkarmaya yönelik hamlelerine karşı kendilerinin de hazırlıklı ol-

duklarını ve bu hazırlıkların kitleler örgütüllüklerinin düzeyine atıfta bulunarak, silahları tekrar kullanma noktasında tereddüt taşımadıklarını ve bu olasılığa dönük hazırlıklı olduklarını belirterek endişe edilmemesini söyledi. Söyleşi soru cevap bölümüyle ve atılan enternasyonal sloganlarla coşkulu bir şekilde sürdü.

Düzenlenen futbol turnuvası da etkinliğe ayrı bir neşe ve renk kattı. Piknik kimi eksikliklerine rağmen esasta verimli ve coşkulu geçti. (**Stuttgart İK okurları**)

Evrensel Bakış

Panik giderek büyüyor!

Emperyalist-kapitalist sistemin kâr hırsına bağlı olarak ortaya çıkan ekonomik/siyasal kriz, tüm ülkelerin işçi-emekçi sınıflarının yaşam ve çalışma koşullarını her geçen gün daha da kötüleştirilmekte. Ve giderek daha geniş yığınlar, gerek son dönemde öne çıkan ve doğal afetlere bağlanmaya çalışılan gıda krizinin gerekse bir bütün olarak ekonomik/siyasal krizin nedeninin, egemen sınıfların yüksek kâr hırsı olduğunu bilince çıkarmaktalar. Ancak mevcut gelişmelere bakıldığında, krizden etkilenenlerin sadece yoksul ülkelerin emekçi sınıfları olmadığını çok net biçimde görmekteyiz.

Emlak krizi olarak ortaya çıkan, küresel ekonomik krizin derinleşmeye başladığı dönemden bu yana, her ay yaklaşık 200 bin Amerikalı, ipotekli evlerini ellerinden çıkarmak zorunda kalıyor. Avrupa'da gıda fiyatları,

razot fiyatlarına paralel olarak olağüstü bir artışa geçmiş bulunuyor. Bunun sonucu olarak, tüm Avrupa, buradaki emekçilerin ardi arkası ksilmeyen eylemleriyle sarsılıyor. Gıda krizinden en fazla etkilenen yoksul Asya ve Afrika ülkelerinde ise, temelinde, açlık, yoksulluk yatan çatışma ve isyanların boyutu giderek tırmanıyor. Krizin sonuçlarını araştıran her kesimden uzmanlar, yoksulların durumunun, 1929'daki büyük krizde bile bu kadar hızlı kötüleşmediği tespitinde bulunuyorlar.

Aç kalma korkusu insanlık tarihinin başlangıcından bu yana, insanların en büyük korkularından biridir. Açlığı insanlar açısından yine insan kaynaklı bir tehlikeye dönüşmesinin kökeni ise, özel mülkiyetin ortaya çıkışına dayanmaktadır.

BM'e bağlı Gıda ve Tarım Örgütü

3 Haziran'da İtalya'nın başkenti Roma'da toplanarak, küresel bir krize dönüşen ve de giderek derinleşen gıda krizine “çözüm” aradı! **Yeni krizi yaratanlar, krizi çözmeye çalıştı!**

Bunun içindir ki, tarım arzilerinin gıda yerine, biyoyakıt üretimi için ayrılması gıda krizinin başlıca nedenleri arasında sayılmasına karşın, bu toplantıda krizin temel nedeni olarak, Çin, Hindistan gibi nüfus artışına ve buna bağlı olarak fazla tüketimi olarak getirilmeye çalışıldı. Bu çaba çok açık ki, mevcut krizin gerçek nedeninin, emperyalist-kapitalist sistemin olağüstü kâr hırsı olduğunu üzerinden atma çabasıydı. Ancak yine de gerçeklerin üzeri örtülüyordu. Gıda ve Tarım Örgütü, artan fiyatlarla birlikte yoksul ülkelerin bu yıl içinde en az % 40 daha fazla gıda harcaması yapmak zorunda kalacağını tahmin ediyor. DB, IMF gibi emperyalist kuruluşların temsilcileri ise, önümüzdeki süreçte yaklaşık 40 ülkede çatışmaların ve istikrarsızlığın artacağını öngörüyorlar. Bu durum çıkarlarını

giderek daha fazla tehdit ettiğinden, ciddi bir tedirginlik içinde olduklarını da gizlemiyorlar. Bu öngörü ise geçtiğimiz yüzyılın sonlarına doğru, yapılan “**21. yüzyıl, toplumsal çatışmaların iyice arttığı bir yüzyıl olacak**” yönlü tespitlerin doğruluğuna işaret ediyor.

Günümüzdeki gelişmelere bakıldığında, bu çatışmaların beklenenden de hızlı bir şekilde tırmanacağı söylenebilir. Son dönemde yapılan araştırmalar da bu olasılığa işaret ediyor. ABD, Avrupa ve Asya'da yapılan araştırmaların sonuçlarına bakılırsa, geniş yığınlar, kendi sefaletlerinin derinleşmesine karşın, küçük bir elit azınlığın eskisine oranla daha da zenginleşmesine, giderek daha büyük bir öfke duyuyor. Örneğin İspanya'da halkın % 76'sı sosyal eşitsizliğin çok büyüdüğünü söylerken, aynı yaklaşımda olanların oranı, Almanya'da % 87, Çin'de ise % 80.

Krizleri “çözme” amacına hizmet ettiği iddia edilen toplantılar, zirveler vb. biraraya gelişler ise inandırıcılıktan uzak olmayı sürdürerek, halkların

isyanlarını büyütme başka bir şeye hizmet etmiyor.

Öfkenin hedefindeki egemen sınıflar ise, gerek emperyalist ülkelerde gerekse bağımlı ülkelerde, en faşist-gerici kesimlerini iş başına getirme, böylelikle emekçi halk yığınları üzerindeki denetim ve baskıyı artırma çabalarını, her zamankinden daha büyük gayretle sürdürüyorlar. Ömürlerini uzatmanın yolunu, her tarih kesitinde olduğu gibi, yine zulmü ve zoru arttırmakta buluyorlar.

Ancak onlar da biliyorlar ki, halkların kabanar öfkesi önünde durmak, kendileri açısından giderek daha zorlu bir hal alıyor. Çünkü, zora, zulme ve katliama dayalı politikalar, özellikle de işgal bölgelerinde, tüm böl-pöç-çala-yönet kışkırtmalarına karşın, işgal karşıtı direnişlerle boşa çıkartılmayı sürdürüyor. Irak ve Afganistan halklarının işgal karşıtı direnişleri gücünden bir şey yitirmezken, emperyalist-Siyonist kuşatma altındaki Filistin halkının, başta FHKC gibi direniş güçleri, aralarındaki ittifakları güçlendirdiklerini ilan ederek, yeni bir inti-

Almanya

Süt üreticileri ile süt fabrikaları arasında, yüksek üretim fiyatlarına ilişkin süren görüşmelerden sonuç alınamaması üzerine, binlerce köylü, süt araçlarının giriş ve çıkışlarına izin vermedi.

Eylemlere birçok bölgede polis saldırdı. Örneğin, **Aşağı Saksonya Eyaleti**'nde gerçekleşen eylemlere yüzlerce polis saldırarak, eylemi dağıttı.

Pakistan

Çalışan Kadınlar Örgütü (VVO) ve Pakistan Sendikası Federasyonu (APTUF) aldıkları ortak bir kararla, emek sömürüsüne karşı 23 Mayıs'ta bir protesto düzenlediler. Protestocu kadınlar, hükümetin kaldırdığı yasağa rağmen sendikaları yasaklamaya devam eden fabrika sahiplerine karşı sloganlar atıp, üzerlerinde çeşitli sloganların yer aldığı çok sayıda pankart taşıdılar. Kadın işçiler yaptıkları açıklamada, Raiwind Road'daki bir fabrika sahibinin, 19 Mayıs'ta 150 işçiyi sendika kurdukları suçlamasıyla, önceden bildirmeden işten çıkardığını ve fabrikasını kapatıldığını belirtti ve ayrıca kadın çalışanların ücretlerinin ödenmediğini vurguladılar.

Afrika

Geçtiğimiz haftalarda, kışkırtmalar sonucu gerçekleşen göçmen karşıtı saldırılarda 50'den fazla göçmenin öldürülmesi, çeşitli kesimler tarafından protesto edilmeyi sürdürüyor.

En son Güney Afrika'nın başkenti Johannesburg'da biraraya gelen beş bini aşkın kişi, özellikle de yoksul bölgelerde gerçekleşen kışkırtmalara karşı eylem yaptı.

Arjantin

Soya başta olmak üzere, çok sayıda tarım ürünündeki vergilerin artırılması, Arjantinli köylülere isyan ettirdi. Ülkenin dört büyük köylü örgütünün aldığı kararlar sayısız kentte eylemler yapan köylüler, uzlaşma sağlanmadığı takdirde eylemlerini süresiz olarak devam ettireceklerini açıklıyor.

Eylemleri tetikleyen başlıca neden, hükümetin Mart ayında tarım ihracatındaki vergileri % 9'dan % 44'e çıkarmak istemesi oldu.

Endonezya

Endonezya'da benzin fiyatlarının % 30 oranında artması protesto eden halk, sokağa döktüldü. Endonezya'nın başkenti Cakarta'da gerçekleşen eylemlerde, polisle çatışan eylemcilerden yaklaşık 100 kadarı tutuklandı.

Endonezya hükümeti, artan petrol fiyatları nedeniyle benzin fiyatlarını % 30 oranında arttırma kararı aldı. Devlet Başkanı tarafından yapılan açıklamada ise, küresel piyasalarda fiyat artışı nedeniyle benzin sübvansiyonlarının sona erdirileceği belirtildi.

Hükümet, sübvansiyonları keserek ülkede yeni bir sosyal sigorta programı oluşturacağını söylüyor.

fadanın, 3. intifadanın sinyallerini veriyor. Asya halkları, Maoist önderliklerle verdikleri Halk Savaşları ve bu savaşların başarılarıyla, Maoist güzergahın, günümüzde ezilen halkları kurtuluşa götürecektir yegane çizgi olduğunu altını çiziyor bir kez daha.

Emperyalist metropollerdeki işçi-emekçilerin bu direnişlerden aldıkları ilhamla gerçekleştirdikleri grev vb. eylemler, emperyalizmin merkezlerini felce uğratmaya devam ediyor. En son tüm Avrupa'ya yayılan mazot eylemleri, Almanya, Fransa, Yunanistan, İspanya ve daha bir dizi AB ülkesinde gerçekleşen grev ve eylemler, son 30-40 yılın en kitlesel eylemleri olma özelliği taşıyor. Emperyalizme bağımlı ülkelerin emekçi yığınlarının, gerek sosyal yıklarına, gerekse gıda krizine karşı ayaklanmaları ise, sistem sahiplerini panikleten gelişmelerin başında geliyor. Anlaşılan, 21. yüzyılın toplumsal çatışmalar yüzüyle olacağı tespitinin bu kadar kısa bir zaman diliminde hayat geçeceğini onlar da hesaplamıyordu. Bunun içindir ki, panikliyorlar ve bu panikleri giderek büyüyor!

15-16 Haziran'ın direngen ruhuyla, geleceği kazanmaya!

Egemen sınıfların politikalarında çatlaklıkların varlığı, emekçilerin eski biçimde yaşamak istememeleri, yani sıra egemen sınıfların eski biçimde yönetemeyecek duruma gelmeleri işçi, köylü ve gençlik hareketlerine ivme kazandıran etmenlerdir. Emperyalist yasa saldırılarının yoğunlaştığı günümüzde, **Ordu, Manisa** vd. illerdeki köylü mitingleri, 1 Mayıs öncesi İstanbul ve Türkiye'nin birçok yerinde gerçekleştirilen SSGSS karşıtı eylemler girilen çıkmazların emekçiler nezdindeki yansımalarıdır. Bu direnişlerin **15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi**'nden bugüne gelişi, bizlere sistemin temellerinden değişmedikçe, sistemin emekçilere yönelik artan saldırılarına paralel olarak bu direngenliğin, eylemlerin, grevlerin büyüerek devam edeceğini göstermektedir. 15-16 Haziran Direnişi'nin ardından yatan **kendine güven** duygusunun, hakkını sokaklarda arama bilincinin, devletin kolluk güçleriyle çatışma içerisine girmekten çekinmeyen bir cesaretin ve militan cüretkarlığın, 1968 başkaldırısının bu topraklardaki bir uzantısı olduğunu görmek gerekir.

Ekonomik buhranın gittikçe derinleştiği, hakim sınıfların kendi arasındaki çelişkilerinin şiddetlendiği ve buna bağlı olarak işçi, köylü ve gençliğin mücadelesinin yükseldiği bir ortamda, burjuvazi 274-275 sayılı sendikalar yasasını değiştirerek işçi sınıfının haklarını gasp edecek yeni bir yasa tasarısını hazırlığına girişmişti. Tasarı, işçilerin istedikleri sendikalara serbestçe üye olmalarını ve istemedikleri sendikalardan ayrılma haklarını güçleştiren, toplu sözleşme ve grev haklarını büyük ölçüde kısıtlayan hükümler içermektedir. Sendikaların ülke çapında faaliyet gösterebilmesi için işkolunda sigortalı çalışan işçilerin en az üçte birini örgütlemesi barajı getiriliyordu. Ayrıca konfederasyonların faaliyet gösterebilmesi için ülke çapında sendikacı işçi sayısının üçte biri üyeye sahip olması barajı konmuştu. Bu madde, DISK'in üye sayısının bu oranın altında kaldığı tespit edilerek kabul edilmişti. Yasa değişikliğinin mecliste kabul edilmesinin ardından, işçi temsilcilerinin de geniş katılımıyla yapılan kalabalık toplantıda DISK eylem kararı aldı. DISK'in planına göre miting 17 Haziran'da yapılacaktı. Ancak DISK'in kanuna karşı çıktığı ve protesto edeceği haberi bir anda tüm fabrikalarda, işyerlerinde, kahvelere ve hatta evlere kadar ulaştığında, zaten istim üzerinde olan işçi sınıfı **kendiliğinden** derhal sokaklara aktı. Sonrasında direniş bitirmelerini salık veren de **Kemal Türker**'in radyodan yaptığı; **"İşçi kardeşlerim, işçi sınıfının bilinçli temsilcileri, anayasal haklarınız için direniniz, direniyorsunuz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve saldırısız olacağını emreder. Bizler anayasaya sınımsız bağlı işçiler olduğumuz için, hiçbir hareketimiz anayasaya aykırı olamaz. Bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek gözbeğenimiz şereflili Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatlarla taş atabilirler, tahrikler yapabilir-**

ler. DISK Genel Başkanı olarak sizleri uyarıyoruz" konuşması ile bu tarihsel ihanetin mirasını DISK yönetimi olacaktı.

15 Haziran günü, 115 işyeri ve yaklaşık 75 bin işçiyle başlayıp, 16 Haziran günü 168 fabrikayı ve 150 bine yakın işçiyi kucaklayan 15-16 Haziran Direnişi, İstanbul ve İzmit yöresini kapsadı. 15 Haziran sabahı İstanbul'da, Gebze'de, İzmit'te fabrikalar durdu. Her tarafa işçiler çeşitli yürüyüşler ve mitingler düzenliyorlar ve kent merkezlerine doğru hareket ediyorlardı. DISK'in böylesi bir kararı olmasına rağmen işçiler bu protestoları kendi inisiyatifleriyle ve elbette ki öncül işçilerin ve devrimcilerin yol göstermesiyle yalnızca iş bırakmakla sınırlanmamışlardı. Ertesi gün Kartal'da, Levent'te ve Topkapı tarafında çatışmalar çıkmış, polis ateş açmıştı. Ordu, tanklarıyla ve zırhlı birlikleriyle gösterilere müdahale etmeye çalışıyordu. Askerlerin oluşturduğu barikatlar aş-

ılıyor ve polisle çatışmaya girişiliyordu. Kadıköy'deki çatışmalarda, polisin açtığı ateş sonucunda üç işçi öldürülmüş, 200 işçi yaralanmıştı.

Bu muazzam direnişin zayıf karnı ise akşam saatlerinde ordunun sıkıyönetim ilan etmesiyle açığa çıktı. DISK yönetiminin işçileri "sükunete" çağırmasının ardından işçilerin fabrikalarına geri döndüler. Fakat bazı fabrikalarda iş durdurma ve iş yavaşlatma eylemleri devam etti. Fabrikalardaki direniş ne asker ne de polis baskısı engellemeyemedi. Hareket iki güne sınırlı kalmayacak, sıkıyönetimin ilanına rağmen 12 Mart 1971'e dek sürecek bir hareketin başlangıcı olacaktı. Üç ay süren sıkıyönetim sonunda işten çıkarılan işçi sayısı beş bini aşmıştı. Yine de sistem başarıya ulaşamadı, yeni sendika yasası uygulamaya sokulamadan iptal edildi.

İşçi sınıfının tüm sendikalar kazanımlarını ortadan kaldırmak için sistem, 12 Eylül 1980'i beklemek zorunda kalacaktı. İşçilerin bu büyük direnişi, durgun bir denizdeki anlık bir dalgalanma olmaktan çok öte; yıllara yayılarak günümüzde de hala kendini gösteren bir direngenliğin başlangıcı

ve temellerini burdan alan bir yükselişin ürünü olarak kendiliğinden bir patlamayı. Bu genel direniş içerisinde bizzat yer alan yoldaş İbrahim Kaypakkaya'nın 15-16 Haziran'la ilgili çıkarımları ise hala güncel birer kaynak olarak önümüzde durmaktadır. **İbrahim Kaypakkaya bu direnişin sonuçlarını şöyle açıklar: "Birincisi, 15-16 Haziran direnişi, devrimin şiddete dayanacağına, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi."** Günümüzde de emekçilere yönelik faşist saldırılar İbrahim yoldaşın o yıllarda yaptığı bu saptamanın doğruluğunu ve hala geçerli olduğunu göstermektedir. Bunun en yakın kanıtı, 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak isteyen emekçilere uygulanan "oranlı güç" gösterileridir. **"İkincisi,** halkın kurtuluşunu hâkim sınıfların ordusundan beklemenin ne derece ahmakça bir davranış olduğunu gözler önüne serdi." Bugün hala sınır ötesi ve berisi operasyonlarla Kürt ulusuna ve en

grevi, bugün emekçilerin sistemden rahatsızlığına karşı tepkisinin yansımasıdır. Emekçilerin sisteme ve hâkim sınıfların saldırılarına karşı en küçük bir kazanım elde edebilmesi için bile kitlesel hareket etmesinin gerekliliği gözler önüne serilmiştir. **"Dördüncüsü,** direnişin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırık bölgelere çekilmediği takdirde bastırılmaya mahkûm olduğunu gösterdi." Sistemin hâkimiyeti şehirlerde kendini en yoğun şekilde göstermektedir. Yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülkede yaşamamızdan kaynaklı olarak da kırık bölgelerle büyük kentler arasında birçok anlamda uçurumlar vardır. Kırık bölgelerdeki halk ve sistem arasındaki çelişkiler kendini can yakıcı bir şekilde var etmektedir ve bu nedenle de mücadele şehirlerin kırık alanlardan kuşatılmasıyla yürütülmez. **"Beşincisi;** 15-16 Haziran'dan sonra gelen ve üç ay süren sıkı yönetim, en zor şartlarda dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci bir örgütlenmeyle, kanun dışı bir temel atarak ve çalışmaları bu temel üzerine inşa ederek mümkün olabileceğini; legaliteye bel bağlamamanın, revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi şartlarında halkımıza zarar vermektense başka bir işe yaramayacağını gösterdi." Ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile halk yığınları arasındaki uzlaşmaz çelişki nedeniyle bu sınıflar arasında sürekli bir savaşım mevcuttur. Bu savaşımın çıkmaza düşen faşist yönetim, halk muhalefetini bastırarak işçi her türlü saldırıya başvurabilmektedir. Bu nedenle; İbrahim yoldaşın 36 yıldır bize tuttuğu ışıkla illegalitenin önemini kavramış bir şekilde sınıf savaşımını yükseltmeliyiz. **"Altıncısı;** 15-16 Haziran ülkemizde devrimin objektif şartlarının ne kadar olgunlaştığını somut bir delili oldu." Ülkemizde devrimci durum sürekildir, egemen sınıfların ihtiyacı gün be gün değişir. Özellikle iktidarı oluşturan iki sınıfın (komprador büyük burjuvazi ve büyük toprak ağaları) varlığı bunu tetikler. Bunun yanı sıra baskı altındaki sınıfların sıkıntı ve ihtiyaçları "normalden" daha da öteye gitmektedir. Tüm bunların getirisiyle Lenin'in de belirttiği gibi; "barış" zamanında sömürüye razı olan yığınların eylemlerinde sıkıntılı zamanlarda artış varsa, devrimin objektif şartları gelişmektedir. Buna dayanarak baktığımızda, tüm somut koşullar ülkemizde devrimin objektif şartlarının varlığını doğrulamaktadır. Tüm bunlar bizlere çok açık bir gerçeği gösteriyor ki; mücadele yolunda zafere ulaşmak için yapılması gereken subjektif şartların bizler tarafından olgunlaştırılmasıdır. 15-16 Haziran büyük işçi direnişini günümüzde yaşatacak olan yine emekçi yığınlarının yılmaz mücadelesi olacaktır.

Yaşasın 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi ve başkaldırı ruhu!

Yaşasın işçi sınıfının uluslararası mücadelesi birliği!
Birlik, mücadele, zafer!

Dostum

Dostum
Senin için 'öldü' diyorlar
Kimsesiz bir ıslık
Dolanıyormuş şimdi ötelede...
Laf...
Deli saçması
Nasıl görmüyorlar
Ağzında ateş taşıyan güvercinleri
Ve seni bekleyen pencereleri

Yoksul öykülerdir sadece
Dağlarda biten
Düşler esiri olamaz
Kaybolan cümlelerin
Yeter ki geliş de olsun (bu) gitmelerin

Dostum
Senin için 'öldü' diyorlar
Sen denizlerden uzak durmayı
sevmezsin
Bırakmazsın bu şehri kendi başına
Sokaklarda müebbet üşümeler
Kol gezerken
Ve geceleri
Akrepler efelenirken
Bahçeler papatyalara
Koşmazsın
Her ayrılığın peşinden
Yaşamak için bile olsa
Şarkılar senin dilinde yarım kalmaz

Sen sokaklarda ölemezsin
Tam olarak ezberlenemese de
Hiçbir şiir
Patikalar sadece senin sözünü dinler
Dağ yolculukları
Yine başladıkları yerde biter
Kabuğunu nedenlerinle
Sürüsen ormanlarını
Kışkırtılmış hayata
Sesin dudaklarda
Yalın bir ezgidir
Bütün çağırmalarına
Sen koşarsın
Uçurtmaların...

Dostum
Senin için 'öldü' diyorlar
Sen eklenmeyi sevmezsin hayata
Biliyorum
Böyle ulu-orta bırakmazsın
Parçalanmış testileri
Ağırına gider öksüzlüğü ırmaqlara
Yadigar diye değil
Yeniden yaratmak için
Dönerim sokaklara
Ayuçların yankı dolu
Peşinde/birikmiş yangınlarla
Serçeler de kafa tutar çılğın duygulara

Dostum
Kavga adamına
Mutlu aşk yokmuş
Yararı saklıyorum
Gölgeden uzak düşler için
Yüreğin
İçimde bitimsiz
Mavi
Bir şiir
Çarptıkça çoğalıyor
Çocuklar
Bu şehre senin sesini taşıyor
Gelmek
Bundan daha güzel olabilir mi?
24 Mayıs 2003
Mircan Karaali

günlüğün göstergesidir. Kültürün, sanat, edebiyat vs. tüm alanlarında özgürce hareketin adı demokrasinin diğer adıdır.

Yozlaşma ve çeteleşmeye karşı toplumun örgütlü kolektif tavır şarttır. Kültür sanat çalışmalarını ile kitlelerle kucaklaşma, buluşma doğru kültür ve sanat anlayışı ile buluşturmak için mücadele etmemiz gerekiyor.

Örgütlü topluma öncülük edecek olan Proletarya Partisi'nin sınıf savaşımını doğru aktararak, yozlaşma ve çeteleşmenin asıl nedenlerini aktarmak ve çözümün kendi ellerinde olduğunu, cüreti kusamaları gerektiğini göstermek gerekiyor. Yoksa yaygın olan feodal burjuva medya desteği ile egemen hakim sınıflar ve kliiklerinin yozlaşma-çeteleşmeye karşı bir tavır koymazlar. Bugün itibarı ile bir an önce kitlelere giderek kucaklaşma ve kolektif olarak sorunlara ulaşmaya öncülük etmek gerekmektedir. Kurtuluş ellerimizde, uzun bir yürüyüşle, cüreti kuşanan gençlik ile kültür devriminin gerçekleşeceği altınçağdadır. **(Bir İK okuru)**

Kültür-sanat

Yozlaşma bireysel bir eğilim değildir!

Emperyalizmin, kapitalizmin geçiş sürecinden itibaren, sömürge, yarı-sömürge ülkelerde, halkların öz değerlerine her cephe-den saldırdığını biliyoruz. İşgal, ideolojik olarak halkları teslim alma çabasıdır. Çünkü ideolojik olarak teslim alınan bir halk, sosyal-kültürel anlamda kitlelerden uzaklaşıp, bireyciliğe, örgütsüzlüğe mahkûm edilir. Böylece nihai hedefe varılmış olur. Yani işgal getirildiği, yağma-talan ve katliamların sonucunda sosyal-kültürel ve siyasal olarak boyun eğmek zorunda kalır. Böylece sömürü rahat bir yolla sürer.

Tarihin bizlere birçok örneğini sunduğu yozlaşma ve çeteleşmenin yeni bir evresini şu an ülkemizdeki palazlanışıyla görmekteyiz. Tam da bu yüzden yozlaşma ve çeteleşmenin nedenlerini doğru irdelemek durumundayız.

Yozlaşmanın altında yatanlar

Bugün ülkemizde özde gençlik kitlesi içinde baş gösteren fakat tüm halkın içinde barınabilen bir sorundur yozlaşma ve çeteleşme. Peki öyleyse sorunların üzerine nasıl gidilmelidir? İlk olarak şu çok açıktır ki, sorunun veya sorunların üzerine kolektif bir çalışmayla sosyal-kültürel, politik-siyasal en önemlisi doğru bir ideolojik olarak gidilmesi gerekir. Bu, uzun bir yürüyüşür.

Ülkemiz çürümenin-ahlaksızlığın, kültürel yozlaşmanın verimli uygulama alanına çevrilmiş bir hale gelmiştir. Bu konuda özel görev

üstlenenlerden bir tanesi de burjuva-feodal medyadır. Bu görev inkar edilemeyecek bir marifetle yerine getirilmektedir. Yozlaşmanın temelinde yatan asıl unsur ise feodalitedir. Feodalizm hem gericiliğin hem de sömürü altında yaşamın ta kendisidir.

Şunu netleştirmek gerekir; Yozlaşma ve çeteleşme eğilimi bireysel bir hareket, bir yönelim değildir. İdeolojik politikaların beslediği kültür ile alakalıdır. Yani egemen sınıflar ve onların gerici ideolojileri olarak görmediğimiz müddetçe, sorunun karşısında da yeterli çözüm ve pratiği geliştirmemiz olanaksızdır. Aksi halde durumu yalnızca küçük

Kurtuluş ellerimizde, uzun bir yürüyüşle, cüreti kuşanan gençlik ile kültür devriminin gerçekleşeceği altınçağdadır.

burjuva özentisine indirgemek, durumu ne kadar kavradığımız ve ne kadar üzerinde durup düşündüğümüzü ve durdurma çabamızı gösterir.

Emperyalist kapitalist sistem ve onların yerli uşaklarının yarattığı yozlaşma-çeteleşmenin (fuhuş, uyuşturucu vb. dahil) asıl sorumluları yine kendileridir. Temel nedenleri

işsizlik, yoksulluk, açlık, işgal ve nihayetinde sömürdür.

Ailenin hane içerisindeki emir komuta anlayışı ve buna müteakip gelen baskı ve şiddet ise diğer bir ayağını oluşturmaktadır.

Yozlaşma ve çeteleşmenin en önemli faktörlerinden biri de kültürdür. Eğer bir ülkede, toplumda kültürel zenginlik ve gelişme yoksa veya gelişmiyorsa o zaman orada yozlaşma ve

çeteleşme var ve yayılmaktadır demektir. Bir fabrikada, tarladaki üretim, kültürün beslenip büyümesine en büyük nedenidir. Kültürü yenilemek, geliştirmek zorundadır insanlar. **Yenilenmeyen kültür olduğu yerde durmaz daima geriye doğru gider.**

Özü itibarıyla yozlaşma yalnızca solvent,

uçucu, uyuşturucu maddelerin kullanımı ve fuhuşun gelişmesiyle alakalı değildir. Bu konuda yapılan birçok yasa vardır ama önüne geçilememektedir. Neden? Çünkü var olan kültürü yasalarla değil, tümünden değiştirmek gerekir.

Yaşanan her olayı münferit görmek, "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" anlayışından öte bireycilikten başka bir anlam ifade etmez. Sınıflı toplumalarda, burjuvazinin "modern-çağdaş" küfesine sığınarak geliştirdiği bu maskeleye, yozlaşmanın-çeteleşmenin ta kendisidir. Pazarlama anlayışı kapitalizmden bu yana emperyalizmin daima hedef ve arzusudur. Özgürlüğün ne anlam ifade ettiğini en iyi gösteren şey kültürüdür. Kültürü özgürce ifade edebilen toplumlar ancak özgür olabilir. Düşüncesini aktarımında "aman devlete laf gelmesin, kızmamasınlar, incitme, vatan haini misin, bölücü vs." bulamaz, eleştiremezse, o toplum kendi içindeki kabuğunu kıramaz ve giderek ürkekleşerek yalnızca kendi çıkarlarını düşünerek yaşar. Toplumun gelişimi eğitim, öğretim sistemiyle de kültürel zen-

Bunları biliyor muyuz?

* Dünyada 2000'e yakın halk ve 3000'e yakın dil var.

* Tarih boyu yapılmış savaşların en uzununu İngiltere ile Fransa arasında olmuştur. Bu savaş 115 sene (1338-1453) sürmüştür.

* Kutup ayılarının daha az enerji harcamak için (vücut ısılarını korumak) arka ayaklarını ön ayaklarının izine bastıklarını,
* Ördeğin vakvaklamasının yankı yaratmadığını ve bunu kimse-nin açıklayamadığını,
* Dünya nüfusunun % 50'sinin hiç telefonla konuşmadığını,

*Gözlerimizin hiçbir zaman büyümediğini ama burnumuz ve kulaklarımızın büyümesinin asla sona ermediğini,
* Filmlerde geri planda kalabalık olduğunda (parti vs gibi) insanların konuşuyor görünmek için "walla, walla" dediklerini ve bu sahnelere "walla, walla

sahneleri" dendiğini,
* Kibrit kutusu büyüklüğündeki altın külçesinin yufka gibi açılarak bir tenis kortu büyüklüğüne kadar yirtılmadan uzatılabildiğini
* Bir gram atomun, parçalandığı zaman 3.000 ton kömürün yanması sırasında verdiği

enerjisi verdiği,
* Hamamböceklerinin yaklaşık olarak 250 milyon yıldır yaşadıkları halde hiçbir değişime uğramadıklarını,
* Çakmağın kibritten önce bulunduğunu,
* Dünyada insan başına düşen karınca sayısının bir milyon olduğunu...

Gençlerin kabusu: ÖSS'ye karşı eylemler!

İstanbul

Üniversiteye girişin ÖSS ile belirlenmesinin haksız ve eşitsiz bir yöntem olması ve eğitimin ticarileşmesine hizmet ettiği gerekçesiyle ÖSS'nin kaldırılması talebiyle bir araya gelen bini aşkın lise 7 Haziran'da İstanbul'da Kadıköy Meydanı'nda bir miting örgütledi. Coşkulu geçen yürüyüşte YDG, LÖB, SDG, Dev-Lis, Emek Gençliği gibi çok sayıda gençlik örgütlenmesi yer aldı.

Emek Gençliği ve Dev-Lis'in kitlesel katılım gösterdiği mitingde YDG'liler de "Yaşam parasız, bilimsel, anadilde, özerk, demokratik eğitim mücadelemiz!" pankartıyla yer aldılar. Yol boyunca YDG imzalı yazılama, pullama ve kuşlama yapan ve bildiri dağıtan YDG'liler gençliğe söz ve karar hakkı için örgütlenme çağrısı yaptılar.

İskele Meydanı'na yürüyen gençler Meydan'da yaptıkları konuşmalar ile ÖSS'nin adaletsiz bir sistem olduğunu vurguladılar ve demokratik, parasız, bilimsel eğitim talebini dillendirdiler. Mitingde ayrıca bir tersane işçisinin çocuğu da konuşma yaparak tersanelerde yaşanan iş cinayetlerinden bahsetti ve 16 Haziran'daki grev için çağrıda bulundu. Eylemde çok sayıda sendikaların yanı sıra DTP milletvekillerinin dayanışma mesajları da okundu. Eylem müzik grubunun söylediği şarkı ve marşlarla sona erdi.

Adana

"ÖSS kaldırılmalı! Üniversite Hakkımı İstiyorum" diye haykıran lise öğrenciler, İnönü Parkı'ndan slogan ve alkışlarla Uğur Mumcu Meydanı'na yürüdü. **Eğitim-Sen**, Liseli Öğrenci Birliği (LÖB), **Dev-Lis**, Öğrenci Gençlik Derneği, **Yeni Demokrat Gençlik** ve Emek Gençliği tarafından ortak düzenlenen mitingde liseliler eğitim hakkına sahip çıktılar. En önde "ÖSS kaldırılmalı! Üniversite hakkımı istiyorum" yazılı ortak pankartın taşındığı mitingde, gençlik örgütleri kortejler oluşturdu, yürüyüşe geçti. Biz de Mersin'den gelen arkadaşlarımızla birlikte **Yeni Demokrat Gençlik** imzalı "Eğitim hakkına sahip çık" yazılı pankartımızı açtık.

Atatürk Caddesi'nin bir şeridinin trafikte kapatıldığı yürüyüşün ardından Uğur Mumcu Meydanı'na gelen öğrenciler adına **Gamze Kaya** bir açıklama yaptı. Kaya, ÖSS'nin seçmeci-elemeci niteliğe sahip olduğunu ifade etti. Kaya, konuşmasında sınav sisteminin değiştirilmesine de değindi. Sınav sistemi değişikliğinin öğrencileri "müjde" şeklinde sunulduğunu ifade eden Kaya, "İngiliz sistemi adı verilen bu uygulama ile girilen sınav sayısı arttırılacak, öğrenciler için değişen ise sınav sayısından başka bir şey olmayacak ve dersanelere yönelim daha da artacaktır" dedi. **Genç Umut**, **Liseli Arkadaş** ve **Enternasyonalist Gençlik**'in de destek verdiği miting konuşmalarının ardından atılan sloganlar ve çekilen halaylarla son buldu. (Adana YDG)

Mersin

7 Haziran Cumartesi günü **ESP**, **DGH**, **Emek Gençliği**, Mersin **LÖB**, **YDGM**, **DEV-LIS**, **DSG**, **Özgür Lise**, **SDG** ve **YDG** olarak ortak örgütlenen eylemde "ÖSS ve AOBP kaldırılmalı! Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim istiyoruz" pankartı açılarak Eğitim-Sen önünden Taşbina önüne kadar yüründü. Taşbina önünde yapılan açıklamada "En yakınızdakilere dahi rakip gözüyle bakılmıyor ve her geçen gün daha da yalnızlaştırılıyor... Bu hale getirilirken bir de üstüne yığınla para ödemek zorunda bırakılıyor" denildi. Açıklamadan sonra ÖSS'ye hazırlanan bir öğrencinin aile içinde yaşadığı sorunları anlatan bir tiyatro gösterimi yapıldı.

Üsküdar Sosyal Meskenler İlköğretim Okulu'nda yaşananlara dair**- Kendinizi tanıtır mısınız?**

- Adım **Erdal Beyazsaç**, velisi olduğum 3. sınıfa giden oğlum Çağdaş Beyazsaç dolayısıyla okulda yaşananlara tanık oldum.

- Okulda ne gibi sorunlar yaşadınız biraz açıklayabilir misiniz?

- Okul müdür yardımcısı beni aradı ve telefonda "oğlunuz çok yaramaz, bundan dolayı disipline verilecek" dedi. Ben de okula, müdürün yanına gittim ve olayı anlattım. Sınıf öğretmeni geldi ve Çağdaş'ın çok yaramaz olduğunu söyledi. Ben de "hocam daha önceki görüşmelerde neden bu olayları söylemediniz" diye kendisine sordum. Hoca "iyi niyetimden dolayı söylemedim" dedi. Arkasından bir iddia ortaya attı ve "çocuğunuz geçen sene bir öğrenciyi tecavüz etmeye kalkıştı" dedi. Ben de kendilerine "hocam bu nasıl bir iyi niyet ki bir çocuğun zafarını, hastalığını sakladınız. Ben bunu iyi niyet belirtisi olarak görmüyorum" dedim. Ve "8 yaşındaki

bir çocuğun ne bilimsel olarak ne de fiziksel olarak bu işi yapamayacağını ve planlayamayacağını, ayrıca bu iddianın bir öğretim görevlisi tarafından ortaya atılmasının çok sakıncalı olduğunu" söyledim.

- Siz bu görüşmeden sonra ne gibi girişimlerde bulundunuz ve okul idaresinden ne gibi tepkiler aldınız?

- Olayın ertesi günü çocuğumu okula yolladıktan sonra İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nü arayarak bilgilendirdim. Aynı zamanda İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne, Pir Sultan Abdal Kültür Merkezi'ne (Ankara) ve Eğitim-Sen'e (Kadıköy) olayla ilgili dilekçe faksладım. Akşam çocuğumu eve gelince sabah sınıfına girer girmez dışarı çıkartılıp öğretmen ve müdürle birlikte sınıfının değiştirildiğini öğrendim.

- Şu ana kadarki süreçte bu konuyla ilgilenen veya başvurduğunuz dilekçelere herhangi bir cevap geldi mi?

- Olayın üzerinden 2 gün sonra Ankara PSAKD telefon ederek, olayı araştıracağını söyledi. Eğitim-Sen Kadıköy Şubesi ise daha önce bu okulun Alevi çocuklarını işlemesi dolayısıyla gündeme geldiğini, bu olayın da araştırılacağını ve gerekli adımın atılacağını söyledi. Bu kurumların dışında Özgür Radyo'dan gelen arkadaşlar benimle bu olayla ilgili röportaj yaptılar. Bunun yanında sürecin başından beri İşçi-köylü gazetesine duyarlı tutumundan dolayı teşekkür ediyorum. İK gazetesinin desteği ve yaşadığımız bu zor günlerimizde yanımızda olması bizi çok onurlandırdı.

- Peki bu sürece kadar yaşananlara dair sizin düşünceleriniz nelerdir?

- Ben sosyal kimliğimi hiç saklamadım. Fakat 40 yaşında bir insan olarak bu ülkede yaşanmış ve yaşatılmış birçok olaya tanık oldum. Böyle utanç verici, bilimsel

ve fiziksel olarak hiçbir dayanağı olmayan bu olayın öğretim görevlileri tarafından gündeme getirilmesi eğitimin ve eğitim görevlilerinin durumunu olduğunu göstermektedir. Bizi endişelendiren bir diğer yan ise Milli Eğitim Müdürlüğü bu olaya 15 gündür çözüm üretmedikleri gibi taraf olduklarını da netleştirmiştir. Ama bu ülkede birçok kurum ve kuruluşu ne kadar duyarlı olduğunu ve bu konuda duyarlı kalmayacaklarını bilmek bizlere güç vermektedir.

Bu süreçten sonra olayın takipçisi olacağım, bu tür öğretim görevlilerine ve bunlar gibi düşünenlerle mücadele etmemiz gerektiğini düşünmekteyim. Siz değerli dostlarımız ve İK gazetesinin olaya başından beri olan duyarlılığı ve desteğinden dolayı çok teşekkür ediyorum.

- Bizimle bu röportajı yaptığınız ve sorunlarınızı paylaştığınız için bizler teşekkür ederiz. (1 Mayıs Mahallesi İK okurları)**Hapishanelerde görüş bir başka olur...**

Yeryüzünün her metrekaresinde yaşayan insanlar için zamanın nasıl yaşandığı, nasıl geçtiği sorusuna yanıt elbette farklı olacaktır. Verilen yanıt değişse de ortak paydada toplandığı noktalar statülerine paralel birleşecektir.

Zaman; insanı büyüten, gençleştiren, olgunlaştıran sonrasında toprakla buluşturan sürecin vazgeçilmez tanığı. Zaman'a alışmak, onunla buluşup kol kola ilerlemekse ayrı bir zevk, ayrı bir güzellik olsa gerek.

Bu güzelliğin en onulmaz anlarında; bu iş buraya kadarmış; hoş geldin ölüm dediklerimiz birden "şeytanın bacağı kırıp; bir kez

daha okyanusu dalgalarına kavuşturur anlar..." Onları değerli kılan zamanlar. Böylesi zamanlar. Böylesi çetrefilli zamanın yolculuğuna çıkmış olan devrimciler.

Zaman bazı, bize de güler, içimizde saklayıp gizli tuttuğumuz; umutlarımızı, sevdalarımızı, özlemlerimizi. Özcesi devrimcileri diri bir o kadar da canlı tutan insanı değerleridir. Biz devrimciler zamanla yarışırız. Bunu dizginlemeye çalışsak da, yılmaya salınmış vahşi atlar misali o, bildiği tempoda ilerlemeye devam eder.

Gelin görün ki, zaman bazı mekânlarda öylesine değerlidir ki, onu bağlamak, bir düğmeye dokunup durdurmak, o değerli anları,

kısa süreliğine doyasıya yaşamak isteseyiz de elinizden hiçbir şeyin gelmediği, nasıl gelip geçtiğine inanamadığınız anlar...

İşte böylesi değerli anların yaşanması zorunluluğu olan mekân; hapishaneler. Hapishane içindeki hücreler. Hücrelerin içindeki tutukluların ziyaret günleri. Ziyaret günlerine gelen ziyaretçiler. Mekânın içine sığmayan, taşan bir top umudu, sevgiyi, bir top dışarıyı bize taşıyan ziyaretçilerimiz sevdiğimizimiz...

Sizi, zamanın yolculuğuna çekmenin sebebi, on altı yıl sonra belki de daha fazla anamı, yoldaşımı... görmüş olmanın mutluluğu. Hiç beklemediğim bir anda çıkıp ziyaretime gelmiş olması beni, zaman içindeki yolculuğumu sorgulamaya, bende ve ondaki değişimleri fark etmeye zorladı. Ben onu görmeye-

li o yaşlanmış. Bense yetişkin bir kadın devrimci olmuştum. O yabancı değildi benim kaldığım mekâna, oğlunu ziyarete gitmiş, ayağının tozu ile benim yanına gelmişti. O, bana bakarken ne kadar büyüdüğü müzdi, bense yaşlılığı fark ettim. Sınırlı zamana sığdıramadığımız özlemimiz yarım kaldı. Doyasıya hasretlik gideremedik. Varsın olsun! Zamanla yarışa kafa tutan iki kadın devrimci yıllar sonra, sınırlı zamanlarda dahi buluşabiliyorsa, kısıtlanan mekânda, daraltılan yaşamda, kabına sığmayan öfkeyi, umudu aşılıyorsa, inadına varsın olsun!

Biz kısıtlı zamanların coşkusuyula, çocukça, mutlu... Doğallığında, birbirimizi gözlerimizle daha çok öpüp koklarız. VARSIN OLSUN! (Sincan Kadın Hapishanesi'nden bir tutsak Partizan)

Roni mina evinê-tari mina mirine**Aşk gibi aydınlık ölüm gibi karanlık**

Ben sizlerle okuduğum bir kitabı paylaşmak istiyorum.

Kürt edebiyatının en önemli isimlerinden **Mehmet Uzun**'un kaleme aldığı bu roman 2000 yılında basıldı. İlk basımından sonra aynı yıl altıncı basımını yaptı. 2001 yılında "Aşk gibi aydınlık, ölüm gibi karanlık" ve "Narçilekleri" romanları nedeniyle yasadışı silahlı "terör" örgütüne yardım etmekten yargılanır ve beraat eder.

"Aşk gibi aydınlık ölüm gibi karanlık" romanını Kürtçe'den çeviren Mahsun Kızılkaya Gendaş Kültür Yayıncılığın Şubat 2005 yılında 16. basımını yaptı. Mehmet Uzun'un bu romanında Baz ve Kevok'un yaşam öykülerini anlatır.

Baz Kürtçe Şahin, Kevok ise Güvercin demektir. Baz bir sabah, Kevok'un bütün yolların tükendiği anda karşısına çıkar. Roman bildik şekilde ilerlemiyor. Önce ölenler, esir alınanlar, yakılanlar oluyor. Sonra bunların öyküleri başlıyor.

Baz, yakılan yıkılan, talan edilen bir köyde Kürt köyünde "iyi" bir subayın alıp yetimhaneye verilmesiyle başlıyor öyküsü, önce itaat öğreniyor. Sonra itaat kültürüyle yozlaşan parlak, kariyerli bir subay oluyor. Türkiye Kürdistanı'nda köklerinden, geçmişinden habersiz, köyleri yakıyor, Özel Timlerle operasyonlara giriyor.

Kimi zaman Baz'ın komutanlığında

bir kaya dibinde, pusuda kimi zaman Ankara Üniversitesi'nde okuyan Kevok ve sevgilisi Jir'in okul yaşamlarına mücadele karşısında değişen duruşlarına, Jir sevdiğini, okulunu bırakıp gerçek sevdiği dağlara yolculuk ediyor. Kevok'un gerilla olma öyküsü sevdası, gerilla birlikleri ile sınırda Türkiye yolculuklarının doğa ile mücadele eden gerilla birliklerinin zorlu yolculuklarından Bitlis'teki çatışmaya Kevok'un esir alınmasına kadar uzanıyor.

Baz köylülere işkence yapıyor. Yakıyor halkın acıları, gerilla birliklerinin çatışmaları bizi o ana alıp götürüyor. Baz nihayet Kevok'la esaret sürecinde tanışıyor. Kendisinin bir Kürt olduğunu sonradan öğreniyor. Parçalanmış kişiliği ev yaşamında öyle gerçekçi anlatılıyor ki... Kevok bu zorlu sinavdan alınmanın akıyla çıkamıyor. Çözülüyor. Onlara öğretildiği üzere "iki haftadan sonra işe yaramayan yerleri söyleyebilirsiniz" Kevok'un verdiği tek yer Jir'in katline sebep oluyor. Acılar, zayıflıklar, düşmanın tuzakları Mehmet Uzun'un anlatılmıyalla daha gerçeklik kazanıyor.

Kevok ve Baz'ın sonu ne oluyor. Onlar hâlâ yaşıyorlar mı? Onları nasıl bir son bekliyor? Bu soruların hepsine okuduğunuzda yanıt bulabilirsiniz. Belki de itaate kusur etmeyen komutan Baz firar ediyor. (Bir İK okuru)

Duyuru

Diyarbakır'da yayınlarımıza aşağıdaki adresten ulaşabilirsiniz;

Urartu Kelepir Kitabevi

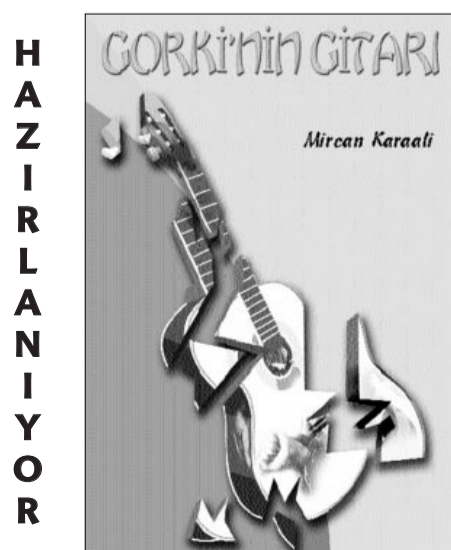
Ekinciler Cad. Kürüm Apt. Kat 1, No:1 (Emniyet Karşısı) Ofis/Diyarbakır

Tarih: 29 Haziran 2008

Yer: Başbüyük Muhtarlığı Piknik Alanı (Maltepe)

İrtibat: 0536 940 66 23

UMUT YAYIMCILIK BÜROLARINDA

ÇIKTI

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

www.iscikoylu.org

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:8/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30 FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çiğdem ONSEL
Baskı: Gün Matbaacılık Beşyol Mah. Telsizler Mevkii
Akasya Sk. No:23/A K.Çekmece/İstanbul Tel: 0212 426
63 30-580 63 80
e-mail: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
KARTAL: İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 4/2 KARTAL, TELEFAX: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 60
ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT: 3 DAİRE: 32 ÇANKAYA TEL: (0312) 430 67 65 Cep: 0 535 562 33 72
İZMİR: 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAK, TEL: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03
MALATYA: DABAKHANE MAH. TURGUT TEMELLİ CADDESİ BARIŞ İŞHANI KAT: 3 NO: 94
ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: (0446) 223 67 18 CEP: 0 536 697 94 19
BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
MERSİN: SİLİFKE CAD. ÇAVDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 118 MERSİN Cep: 0545 685 25 27
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 AS-DRUCK DUISBURG-ALMANYA TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

İşçi havzaları öfkeyle kaynıyor

AKP hükümetinin 6 yıllık döneminde, özelleştirmelerle, emekçi düşmanı yasalarla işsizlik çığ gibi büyürken, çalışan işçilerin durumu da gittikçe kötüleşti. Örgütlülük düşmanı patronlar da gücünü yine bu yasa ve kararlardan alıyor. Bu da işçi havzalarında öfkeyi büyütüyor. Bu öfke bugün birçok işyerinde grevlerle, eylemlerle ifadesini bulurken, sınıf dayanışmasının zorunluluğunu da ortaya koyuyor.

Desa işçileri: "Gün geçtikçe umutlanıyoruz"

Düzce halkı bugünlerde kendileri için alışılmadık bir gelişme yaşıyor. Bu alışılmadık "olay", Düzce Organize Sanayi'nde bulunan DESA Deri fabrikasından sendikali oldukları için atılan işçilerin başlattıkları grev!

Düzceliler özellikle de 12 Eylül AFC'si sonrasında her türden hak arama mücadelesine yabancılaştırılmışlar. İzcim'ten başlayarak, Sakarya'ya kadar uzanan bir kesimde oluşturulmaya çalışılan gerici odakların temelleri burada da atılmaya çalışılmış uzun yıllar boyunca. Çeşitli milliyetlerden emekçileri birbirine kırdırma çabaları son dönemde burada da hakim kılınmaya çalışılmış.

Bu bilgileri DESA işçileriyle görüşmek üzere gittiğimiz Düzce'de, halktan aldık. DESA direnişinin kendileri için alışılmadık bir şey olduğunu söyleyen de yine onlar. Bunun içindir ki, direnişle ilgili en küçük gelişmeye karşı ilgililer. Tabii ki bu ilgiyi olumsuzluğa çevirme, grevi "bölücü", "terör" vb. ilan etme çabaları da yine devrede. Özellikle de, sadece DESA patronu değil, bölgedeki neredeyse tüm patronlar bu konuda elbirliği etmekte. Elbette yanlarına kolluk güçlerini alarak!

Direniş yerinde, işçilerin alkışlarıyla karşılanıyor. Sonraki saatlerde de, direniş yerine ziyarete gelen herkesin alkışlarla karşıla-

nıp-ugurlandığına şahit oluyoruz. Yani işçiler gelen-giden herkesi, duydukları memnuniyetten dolayı, alkışlarla karşılayıp, yine alkışlarla uğurluyorlar. Direnişçiler aynı zamanda, içeri giren ya da fabrikadan ayrılan patronu da alkışlıyorlar. Ancak bu alkış "farklı" bir alkış. Tamamen protesto amaçlı!

Karşılamadan sonra, sendikacılar işçilerle gelişmeleri konuşurken, biz de biraz daha geride duran kadın işçilerle sohbet başlıyoruz.

İlk konuştuğumuz kadın işçi, Sevil Çerçi. Sevil aynı zamanda işten çıkarılan ilk işçi. DESA'da 20 aydır çalışıyormuş. Direniş iş-

İzmir'den DESA'ya destek

İzmir Deri İşçileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği üyesi işçiler, 2 Haziran 2008 Pazartesi günü Basmane Dericiler Kiraathanesi önünde, Desa Deri işçilerinin direnişine destek olmak için bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada, DESA işçisinin, tersane işçilerinin, YÖRSAN işçilerinin yanında oldukları vurgulandı. (İzmir)

var! Patronlarla kol-kola çalışan Bölge Jandarma, DESA'ya adeta "kamp" kurmuş.

Direnişin ilk günlerinde yaşanan gözaltıların ardından, işçileri yıldırmayan jandarma, bu defada istihbarat birimleri aracılığıyla DESA'dan ayrılmıyormuş. Sivil ekipler iş yerine girerek, işçileri direnişe karşı kıskırtmak için tek tek işçilerle görüşüyormuş. Ayrıca fabrikanın dört bir yanına kameralar, ses alma cihazları yerleştirilmiş, işçiler sürekli dinleniyor, kameraya alınıyormuş. Bunlar direniş öncesinde olmayan şeylermiş.

6 yaşındaki oğlu Ayberk ile direnişe katılan Emel Yavuz ve 14 aydır fabrikada çalışan Meltem Sine de, direnişten oldukça umutlu olduklarını söyleyenlerden. Bunu işe şu sözlerle dile getiriyor Meltem: "Bu çoğumuzun ilk deneyimi. Ancak umutluyuz ve yaptığımızın doğru bir şey olduğuna inanıyoruz."

DESA işçileri "kötü örnek" oluyor!

Daha sonra direnişteki erkek işçiler alıyor sözü. Onlar da oldukça coşkulu ve kararlılar. Jandarmasının gerçekleştirdiği gözaltılar kararlılıklarını daha da kamçulamış. 1.5 yıllık fabrika işçisi Kadir Topkara, 435 YTL maaşa talim ettiklerini, fazla mesailerin ise, çoğunlukla "denkleştirme" denilen yöntemle ödenmediğini söylüyor. Bunun anlamı, işçi hafta içi izin alırsa, mesaisinin kesilmesi.

2 yıllık işçi Hüseyin Soğan ise, patronun jandarma ile nasıl bir işbirliği içinde hareket ettiğinden, nöbetçi kulübesine konulan kamera ve ses alma cihazından söz ediyor ve "Bizi oturduğumuz yerden kovmaya çalışıyorlar. Bahçemizin fiskeyesini, yağmurlu havalarda bile üzerimize sıkıyorlar, tüm çöpleri bulduğumuz yere atıyorlar" diyor ve bir yandan da bu söylediklerinin gerçekleştiği anlarda çektiği resimleri gösteriyor. Hüseyin sözlerini şöyle sürdürüyor: "Sanayideki ilk direniş bu. Bunun için de patronlar bu aralar bir araya gelerek, bizim patrona destek veriyorlar. Çünkü buraya sendika gelirse, sanayideki diğer fabrikalara da geleceğinden korkuyorlar." Gerçekten de, sanayideki hiçbir fabrikada sendika yokmuş. Bu nedenle de DESA grevi tüm patronları oldukça panikletmiş. Çünkü DESA işçileri "kötü örnek" oluşturuyor!

İşçiler, maaşlarının yermemesi nedeniyle, herkesin borç içinde yaşadığını söylüyor. Ve hepsi de "ekmeği, tuzu bile bakkala borç yazdırıyorduk. Kredi çekmeler başlamıştı. Bak-kala olan aylık ekme ve makarna borcu bile 400 YTL'yi geçiyordu. Herkes zaten iflası çekmişti. Şu an çalışıp çalışmamak arasında bir fark yok. Öyle de paramız yoktu, böyle de yok. Ama böyle en azından haklarımızı almak için direniyoruz" diyorlar. Söylenenlere katılan, işçilerden Recep Geyir ise kendilerini sendikalaşmaya götüren başlıca nedeni şu sözlerle açıklıyor: "İstedik ki insanları keyfi olarak işten çıkarmak öyle kolay olmasın. İnsanlara eşya muamelesi yapılmasın, korkutularak çalıştırılmasın."

Bu arada işçideki mesai saati doluyor. Çalışanların direnişteki işçilerin yanından geçmesi, yanına gidip konuşması, yani herhangi bir biçimde temasını engellemek için, servisler bahçeye geliyor. Böylece direnişteki işçilerin o günkü "mesaisi" de bitiyor. Ve herkes, sendikanın düzenli olarak gönderdiği servise binerek, bir sonraki gün, fabrikada sabah mesaisinin başladığı saatte direniş yerine gelmek üzere oradan ayrılıyor. (Kartal)

Lever işçileri grevde

Gebze'de bulunan Lever Fabrikası'nda çalışan işçiler, patronun örgütsüzleştirme saldırıları sonucu işten atılınca, direniş geçtiler. TÜMTİS üyesi oldukları için işten çıkarılan 64 işçinin direnişleri, devam ediyor. Direnişin 16. gününde görüştüğümüz TÜMTİS İstanbul Şube Sekreteri Ali Rıza Atik, işçilerin, işyerinde iki ayrı taşeronla bağlı olarak çalıştırıldıklarını, bu taşeron firmalardan birinde sendikal örgütlenmenin çoğunluğu sağladığını, ancak diğerinde henüz çoğunluğa ulaşılmadan, işten atılmaların gündeme geldiğini söyledi.

Bu örgütsüzleştirme saldırısının taşeron firmalardan ziyade, doğrudan Lever patronlarından kaynaklandığını da belirten Atik, Lever patronunun, işçilerin atılması için taşeronlara da baskı yaptığını vurguladı.

PETKİM işçisi özelleştirmeye karşı!

Socar-TURCAS ortaklı konsorsiuma satılarak özelleştirilmek istenen PETKİM'e işçisi sahip çıktı. 29 Mayıs Perşembe günü PETKİM önünde bir araya gelen işçiler, "PETKİM'in özelleştirilmesinde son noktaya gelindi" açıklaması yapan hükümeti protesto etti.

İşçiler sabah servislerle A kapısı önünde toplandı. Yaklaşık 1.500 kişinin katıldığı eylemde konuşan Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, PETKİM'in 20 yıldır özelleştirilmek istendiğini söyledi.

Telra işçileri haklarını istiyor!

Çerkezköy'de bulunan Profilo Telra'da atılan işçiler haklarını istiyor. Türk-Metal Sendikası'nın örgütlediği Profilo'dan atılan işçiler şirketin İstanbul'daki merkezi önünde bir basın açıklaması yaptı.

30 Mayıs Cuma günü Profilo Alışveriş Merkezi önünde bir araya gelen işçiler Profilo'dan 700 işçinin atıldığını, bu işçilerden 250'sinin haklarının ödenmediğini dile getirerek okula giden çocuklarına harçlık veremeyecek duruma geldiklerini söylediler.

Eczacıbaşı'da sendika tahammülsüzlüğü

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren ve Eczacıbaşı Topluluğu içinde yer alan E-Kart Elektronik Kart Sistemleri A.Ş.'de çalışan işçiler eylem yaptı.

28 Mayıs günü Levent'teki Eczacıbaşı Holding önünde bir araya gelen işçiler, sendikalarının muhatap olarak kabul edilmesini protesto etti. Elektronik Kart Sistemleri A.Ş.'de Basın-İş Sendikası'nın işçileri üye yaparak yetkili olmasına rağmen patron, toplu sözleşme masasında sendikayı tanıdı.

Eylemde konuşan Basın-İş Sendikası Genel Başkanı Yakup Akaya, TÜSIAD'ın 2006 yılında "Sendikal Haklar ve Küresel İlkeler Sözleşmesini" imzaladığını ancak sendikayı kabul etmediğini söyledi.

Lastik işçileri grevde!

Lastik işkolunda örgütlü işçiler patronların enfasyon oranında yapmamak istemesine karşı insanca yaşanacak bir ücret için greve çıktı. Grevleri daha önce üç kez "Milli güvenliği ve halk sağlığını" tehdit ettiği gerekçesiyle yasaklanan lastik işçileri, haklarını almak için yeniden greve çıktı.

İzmit ve Adapazarı'nda bulunan Goodyear, Brisa ve Pirelli lastik fabrikalarında çalışan 4 bin işçi 1 Haziran günü grev pankartlarını astı. DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası'nın öncülüğünde gerçekleşen grevde sendika ilk altı ay için yüzde 12'lik, ikinci altı ay için enfasyon oranında ve ikinci yıl ise 6 aylık dilimlerle enfasyon artışı bir puan ücret artışı talep ediyor. Patronların teklifi ise % 4 civarında. Grevlerinin 4. gününde fabrikalarının önünde bir araya gelen Pirelli işçileri davul zurna eşliğinde halaylar çekerek sloganlarını haykırdı. Grevin 7. gününde görüştüğümüz Lastik-İş Kocaeli Şube Sekreteri Seyit Akyıldız, gazetemize yaptığı açıklamada, şu an işçilerin yasal haklarını kullanarak, kararlı bir biçimde grevi sürdürdüklerini söyledi. Grevin 4 fabrikada, 2'şer kişilik gözçülerin denetiminde sürdürdüğünü, işverenlerin henüz olumlu bir adım atmadığını da sözlerine ekleyen Akyıldız, direnişte geri adım atılmayacağını ve talepleri kabul edilinceye kadar da, fabrikalarda üretime izin veremeyeceklerini açıkladı.

Şubeler Platformu direnişteki işçileri ziyaret etti!

Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu grev ve direnişte olan işçileri ziyaret ederek dayanışmanın güzel bir örneğini sergiledi.

Şubeler Platformu, 28 Mayıs günü Şekerpinar'da 18 gündür grevde olan Petrol-İş üyesi Neşe Plastik işçilerini ziyaret etti. Petrol-İş 2 No'lu Şube Başkanı Ecvet Eşleşül grev hakkında bilgi vererek örgütlülüğe yönelik bir saldırı olduğunu, haklarını almaya kadar mücadeleye devam edeceklerini söyledi.

Ardından Gebze'de TÜMTİS'e üye oldukları için işten atılan Ünilever işçilerini ziyaret eden platform üyeleri, dayanışma sloganları ile karşılandı. Şubeler Platformu üyeleri ile sohbet eden direnişteki işçiler yaşadıkları sorunları sınıf kardeşleri ile paylaştı.

Platform son olarak Deri-İş ve Teksif Sendikası'na üye oldukları için işten çıkarı-

lan ve 31 gündür direnişte olan Desa Deri ve Venüs Giyim işçilerini ziyaret etti. Platform üyelerini alkış ve sloganlarla karşılayan direnişteki işçiler kararlılıklarını dile getirdiler. Ziyarette konuşan Deri-İş Genel Teşkilatlanma Sekreteri Gürsel Menteş Düzce'de 1800'lü yılları aratmayan çalışma koşullarının olduğunu, bu koşulların ancak örgütlenerek ve mücadele ederek değiştirilebileceğini söyledi. (İstanbul)

Acerer işçilerinin grevi sürüyor

Yaklaşık 6 ay önce direniş geçen Acerer işçilerinin grevi sürüyor. Gebze havzasında son dönemde ortaya çıkan çok sayıda direnişten biri olan Acerer direnişinde, patron oyalama taktiklerine başvurarak direniş bitirmeye çalışıyor.

Acerer ve Gebze havzasındaki diğer direnişlerle ilgili görüşünü aldığımız Birleşik Metal-İş Gebze Şube Sekreteri Kadir Acar, patrona artık güvenmediklerini, çünkü verdiği hiçbir sözü tutmadığını söylüyor.

Acar ayrıca, Birleşik Metal-İş'e üye işçilerin bulunduğu Şahin Motor fabrikasındaki direnişin de uzlaşmayla sonuçlandığı bilgisini de veriyor. Ancak uzlaşma tam istenilen biçimde gerçekleşmemiş ve patron burada da tutarsız davranarak, ilk başlarda bulunduğu taahhütlerin çoğunu yerine getirmemiş. Buna rağmen 30 kadar işçi, sendikali olarak iş başı yapmış ve bunun da önemli bir kazanım olduğunu söylüyor.

Yine aynı bölgedeki diğer direniş olan Bossol Mimaysan'da ise, işten atılan 6 işçi, patronla yapılan anlaşma sonucunda, direnişlerinin 35. gününde iş başı yaptılar. (Kartal)

kin ilk sözleri: "Gün geçtikçe umutlanıyoruz" oluyor. Henüz patronla bir görüşme yokmuş. "Ancak biz üyelikleri sürdürüyoruz. İçerdeki işçilerin yanımıza gelmesi ise yasak. Fakat biz çoğunluğun bizi desteklediğini biliyoruz" diyor Sevil.

Telefonlarla yıldırma çabası

Direnişteki işçilere son günlerde tehdit vb. taciz içerikli olanların yanı sıra, direnişteki işçileri kendi içlerinde bölmeyi, karşı karşıya getirmeyi hedeflediği çok açık olan mesajlar atıldığını öğrendik. İşçiler telefon numaralarının sadece muhasebede bulunduğunu, bunun için de bu mesajların patron tarafından atıldığından emin olduklarını söylüyorlar.

Bu mesajların, taciz içerikli olanlardan biri de, Dilek Aktürk'e gelmiş. Fabrikada, açıldığından bu yana çalışan Dilek, ayrıca 2 aylık hamile. Dilek sendikal örgütlenmeyi başlatanlardan biri olduğunu söylüyor. Fabrikada eşyle birlikte çalışıyorlarmış. "Örgütlenmeye başlarken 'bu bizim anayasal hakkımız' dedik. Kısa sürede 41 kişiye ulaştık. Ancak sendikalaşma açığa çıktığında, işten atılan 6. kişi oldum" diyor.

İşçilerin ortalama maaşı 450'yi geçmi-

yormuş. Patron yılda 20-30 YTL zam yapıyormuş en fazla. Ancak bu zammı herkes alamıyormuş. Sadece patrona ve ustalara yakın olanlara, patrona laf taşıyanlara verilen bir zammış.

Süreçten ev yaşantılarının büyük ölçüde etkilendiğini söylüyor, fakat ardından: "Ama buradaki ortam çok güzel, arkadaşları yalnız bırakmak istemiyoruz. Ayrıca burası Düzce açısından bir örnek teşkil ediyor. Bunun içindir ki, var gücümüzle çalışıyoruz" diyor.

Direniş dışardan ilgi çok

DESA işçileri, grevleri süresince eylemlerini duyurmak için oldukça yoğun bir çaba içindeler. Kentte bildiriler dağıtıyorlar, yerel radyo ve TV'leri dolaşıyorlarmış. İki hafta önce ise, ev ürünlerini sattıkları bir de etkinlik gerçekleştirmişler. Grevle birlikte ekonomik durumları oldukça zora girince, gelir elde etmek için böyle bir yola başvurmuşlar. Bölgenin duyarlı kesimleri oldukça yoğun bir ilgi göstermiş. Zaten Düzce'nin dışından, Bolu, Ankara ve diğer illerden çok sayıda öğrenci, sendika, sağlıkçı vd. kesimler sık sık direniş yerine ziyarete gelerek, destek oluyorlarmış.

Ancak direniş "ilgi" duyan başkaları da

Artık yeter, duyun bizi!

İşçileri 'Evimize götürecek ekmek bulamıyoruz' diyerek tepkilerini dile getirdi.

Belediye işçilerinin ailelerinin de katıldığı, "Artık yeter duyun bizi" yazılı pankartın açıldığı yürüyüşe birçok DKÖ

de destek verdi. Uğur Mumcu Bulvarı'ndan kortej oluşturularak Valilik önündeki Yunus Emre Parkı'na kadar yüründü. İşçiler ve eyleme destek verenler parkta beklerken sendika başkanları ve işçiler bir grup

oluşturarak Vali ile görüşmeye gittiler. Vali'nin yerinde olmaması nedeniyle Hatay Vali Yardımcılarından Ömer Bedrettin Sağsöz ile görüşüldü. Görüşmeden sonra mücadeleden asla vazgeçmeyeceklerini, sorunlarının çözümünü için sonuna kadar mücadele edeceklerini belirttiler. (Mersin)